JOYCE WADE

Simbolul dragostei

ALCRIS

Capitolul 1

— Probabil că tu cunoşti multă lume aici.

— Nu prea, ca să nu mai vorbim de faptul că într-un an şi jumătate s-au făcut cu siguranţă o serie de schimbări.

— La Beatlie să Glumeşti! exclamă Wendy Fletcher ridicându-şi gulerul paltonului pentru a se apăra de vântul care bătea cu putere printre clădirile spitalului „Prinţesa Beatrice” din sudul Londrei. Dacă îmi aduc bine aminte, ai plecat la puţin timp după sosirea mea aici.

Rosalind Marov se încruntă:

— E într-adevăr ciudat cum se estompează amintirile când eşti luat de vâltoarea vieţii cotidiene.

Încercă fără spor să-şi aducă aminte feţele şi locurile.

— Cu siguranţă, altfel ar fi stat lucrurile dacă mi-aş fi făcut studiile aici, dar n-am rămas în acest spital decât şase luni, pe durata stagiaturii la maternitate.

— Oricum, cred că ai rămas cu o bună impresie despre el dacă ai concurat pentru postul de asistentă pentru serviciul de chirurgie atunci când s-a deschis secţia de ORL.

— Da, aşa este. Am fost cucerită de sensibilitatea şi eficienţa personalului.

Rosalind zâmbi când trecu prin dreptul cămăruţei portarului.

— Claude mai este aici? El ştia întotdeauna totul şi rezerva lui de timbre era inepuizabilă. Puteai să contezi pe el în orice situaţie.

— Da, Claude ne-a rămas fidel, dar ai grijă, dacă nu eşti atentă, în cinci minute viaţa ta nu va mai avea niciun secret pentru el. Are o tehnică formidabilă să-i tragă pe oameni de limbă! o asigură Wendy.

Aruncă o privire spre perdeaua lăsată.

— Probabil că este la internări, continuă Wendy. În orice caz, cred că va fi furios la culme că te-a ratat!

Cele două tinere intrară în camera infirmierelor.

— Apropo, pavilionul pentru bărbaţi a fost terminat? Sau

al nostru este invadat de vizitatori ilegali? se interesă Rosalind zâmbind.

— La noi au acces numai studenţii în medicină, stagiarii şi şefii de clinică. Studenţii nu au dreptul să intre aici după ora unsprezece seara. Ca şi cum nu s-ar putea întâmpla atâtea şi înainte de asta! Poţi să te întâlneşti cu o grămadă de lume, dar din lipsă de timp, n-am mai acceptat o invitaţie de un car de ani. Asta fie din cauza gărzilor, fie din cauză că după ziua de lucru nu-mi mai doresc decât să fac un duş şi să mă bag în pat, după ce ajung acasă.

Deodată, Wendy Fletcher o privi atentă pe însoţitoarea ei. Zvelteţea, bogatul păr blond şi ochii mari, negri ai lui Rosalind o făcură să regrete rotunjimile care o caracterizau pe ea în prezent.

— Trebuie neapărat să mă apuc din nou de tenis, până nu mă fac ca o balenă!

— Bună idee! exclamă cu entuziasm Rosalind. Am jucat foarte des în ultimul timp şi aş vrea să continuu. Dacă îmi aduc bine aminte, există nişte terenuri bune aici.

— O să se găsească şi unul pentru noi. Deodată, se auzi o sonerie stridentă.

— Ai fost la infirmiera şefă? o întrebă Wendy. Biroul ei se află în clădirea principală. Ne vedem mai târziu, tot aici. Nu cunosc numărul camerei tale, dar cu siguranţă va fi menţionat pe panou. Oricum, sunt bucuroasă că te-am întâlnit din nou.

Wendy Fletcher dispăru în direcţia camerei de urgenţă, pentru a ajunge la secţia de pediatrie unde lucra. Rosalind o urmări cu privirea, apoi se simţi dintr-odată intimidată ca o pacientă.

Înălţă din umeri şi dădu la o parte o şuviţă de păr blond care-i scăpase din elastic. Poate ar fi fost mai bine să-şi aranjeze altfel părul pentru întâlnirea cu infirmiera şefă. Dar asta n-avea nicio importanţă, deoarece fusese aleasă pentru competenţele ei. Era pe punctul de a ocupa un post de o mare responsabilitate, care i-ar fi oferit o oarecare

libertate.

Rosalind fu primită de infirmiera şefă a spitalului. Întâlnirea avu loc într-o atmosferă cordială.

— Mi se pare că ai mai lucrat la Beatrice. Mai cunoşti pe cineva din spital?

Privirea lui Rosalind se opri asupra impunătorului birou victorian din faţa ei. Clădirea iniţială fusese construită în secolul unsprezece, într-o vreme când oamenii nu se zgârceau atunci când era vorba de calitatea materialelor. Încăperea era agreabilă şi primitoare. O mochetă roşie şi perdelele duble cu desen floral puneau în valoare mobilierul vechi.

— Da. Pe drum m-am întâlnit cu domnişoara Fletcher de la pediatrie. În stagiul efectuat la maternitate, am văzut-o adesea când venea să-i ia pe sugarii care aveau probleme.

— Ia să vedem, cine mai este de vârsta ta? reflectă şefa ei. Eu acord o mare importanţă modului în care îşi petrece personalul timpul liber. Meseria ta este foarte grea şi ţin neapărat să te distrezi în afara orelor de program. Sper că ai ceva prieteni prin zonă, pentru că ştii foarte bine cât de izolată te poţi simţi într-un spital, zâmbi ea.

Aruncă o privire fişei din faţa ei. Rosalind Mason, citi ea, şi-a făcut studiile într-un aşezământ din provincie, unde nu erau nici studenţi, nici stagiari, ca într-un centru spitalicesc universitar cum era Beatrice.

— Te crezi în stare să faci faţă tuturor studenţilor care se înghesuie în jurul unui bolnav? Te previn că uneori sunt de-a dreptul enervanţi.

În ochii femeii apăru o sclipire de amuzament.

— Cât despre chirurgi, îi vei suporta destul de greu la începutul lunii. Fac treabă bună, dar sunt plini de toane. În general, nu prea tolerează greşelile datorate neatenţiei!

— Aşa este, dar asta nu mă sperie, îi răspunse ea cu un aer serios.

— În orice caz, îţi urez s-o ţii tot aşa, domnişoară, o aprobă interlocutoarea ei care văzuse deja o mulţime de

infirmiere frumoase sosind sigure pe ele la Beatrice şi plecând cu inima frântă… sau radiind de fericire după ce-şi găsiseră un soţ printre medicii sau chirurgii spitalului.

— Înainte de a intra în hora infernală a meseriei, vrei să-ţi faci un aranjament anume referitor la plecări şi concedii?

„Încearcă în fel şi chip să afle dacă am un prieten”, îşi spuse tânăra.

— Deocamdată n-am luat nicio hotărâre, doamnă. Familia mea nu locuieşte în Anglia… şi nu am nicio legătură sentimentală.

— Ca să-ţi spun sincer, mă uimeşti. Stai liniştită, n-am de gând să mă amestec în viaţa ta personală, dar atunci când o infirmieră calificată intră la Beatrice cu referinţe bune, am vrea s-o păstrăm. Din păcate, oftă ea, foarte adesea îşi încep activitatea cu entuziasm şi într-o bună zi, se îndrăgostesc şi ne părăsesc pentru a se căsători!

— Oh, vă asigur că mie nu mi se va întâmpla aşa ceva. Tot ce-mi doresc este să-mi exercit profesiunea… liberă ca pasărea cerului.

Tânăra îşi opri privirea asupra figurii prietenoase a infirmierei şefe şi simţi nevoia să se confeseze.

— Atunci când m-am angajat pentru prima oară în spital, am făcut o greşeală fatală, ataşându-mă de un bolnav. Nimeni nu mă prevenise de riscurile care mă păşteau. Mila poate duce uneori la lucruri primejdioase.

Zâmbetul plăcut al şefei ei o îndemnă să continue. Cel puţin nu o condamna pentru ce făcuse, îşi zise Rosalind.

— Fiind convinsă că vocaţia mea era aceea de a rămâne în preajma acelui bolnav, eram gata să-mi las serviciul şi să-l urmez. De fapt, suferea de o boală incurabilă şi chiar în ziua plecării într-o casă de odihnă, a făcut o criză îngrozitoare şi a murit în câteva ore. Am înţeles atunci că o luasem pe un drum greşit. Ziua cu pricina trecuse foarte repede, căci trebuia să am grijă şi de alţi pacienţi. Seara, când am telefonat la familia lui, am fost tratată… ca o simplă infirmieră care fusese atât de drăguţă să se

intereseze de ei.

— Au avut dreptate, spuse şefa ei.

— Aşa este. Munca şi trecerea timpului m-au ajutat să uit cele întâmplate. În prezent, nu mă simt în stare să mai trec printr-o asemenea păţanie.

— Într-o bună zi, vei cunoaşte şi tu marea dragoste, domnişoară. Nu renunţa la o viaţă sentimentală normală din cauza unei iubiri nefericite! Toate trecem prin asemenea întâmplări mai devreme sau mai târziu. Sunt convinsă că există undeva un bărbat puternic care va fi sensibil la farmecul tău... Oh, poate că n-o să-l întâlneşti aici, dar e posibil să-l găseşti printre medicii chirurgi sau şefii de clinică ai spitalului, nu se ştie niciodată!

— Apropo, cine conduce secţia de ORL?

— Cei mai buni specialişti din Anglia... dacă nu chiar din întreaga lume! Pionierii minunaţi care au ieşit la pensie în urmă cu câţiva ani au deschis tinerilor calea spre progres.

— S-a vorbit mult despre această secţie renumită.

— Într-adevăr, cercetările au descoperit metode revoluţionare în acest domeniu. Aşa cum poate ştii, echipa noastră de chirurgi a pus la punct o metodă de microchirurgie cu ajutorul microscopului biocular. Rezultatele sunt uimitoare, o să vezi. Asta nu înseamnă că nu se fac şi operaţii obişnuite, cum ar fi acelea de scoatere a amigdalelor sau a polipilor.

— Toate astea mi se par foarte interesante! Când voi intra în sala de operaţii?

— Mâine. Până atunci, te sfătuiesc să iei legătura cu colegele tale. Blocul operator este închis astăzi şi ele vor veni cu tine să vizitezi noul loc de muncă. După aceea, nu uita să te relaxezi, îi aminti ea ridicându-se de pe scaun, în semn că întrevederea luase sfârşit.

— Mă duc să-mi îmbrac uniforma şi apoi voi ajunge în secţia mea.

— Oh, încă ceva. Din când în când, apar diverse neînţelegeri între medici şi infirmiere. Unii îşi practică

meseria şi în afara orelor de program şi se servesc fără nicio jenă din materialele şi medicamentele spitalului. Evident, acest lucru este interzis.

— Chiar atunci când este vorba despre un şef?

— Mai ales în acest caz! se indignă însoţitoarea ei. Ei cunosc regulile, la fel ca şi ceilalţi. E bine să anunţi persoana responsabilă cu materialele sanitare dacă observi ceva de genul acesta.

Începu să râdă cu poftă.

— Nu te speria! Toţi încearcă măcar o dată, dar renunţă repede datorită vigilenţei personalului. Evident, există întotdeauna şi recidivişti. În secţia ta medicii sunt în afară de orice suspiciune, dar nu se ştie niciodată! Fii foarte atentă, pentru că echipamentul sofisticat cu care lucrează este foarte scump!

Rosalind porni încet pe aleea care ducea spre camera infirmierelor. În parcare, situată în apropierea intrării urgenţelor, stăteau aliniate maşinile medicilor, ale vizitatorilor şi inevitabila colecţie de modele de epocă pe care le etalau adesea unii medici sau şefi de clinică. Îi atrase atenţia o limuzină neagră parcată în pavilionul spitalului privat.

Din astfel de maşini coborau în fiecare zi o mulţime de oameni în faţă la Beatlie’s. În aceeaşi clipă, o cabrioletă lungă şi strălucitoare se apropie şi se opri în spatele acesteia. Din ea ieşi un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum gri închis cu o croială perfectă şi cu o cravată de culoare gri-perlă. Rosalind observă imediat aspectul atletic al necunoscutului şi forţa lui controlată atunci când luă din portbagaj servieta din piele neagră. Ca hipnotizată, ea pornise spre gărduţul din beton care separa cele două parcări. Individul aruncă o privire la ceasul lui din aur, apoi se uită la cerul acoperit de nori groşi şi îşi luă umbrela din maşină.

„Nu trebuia cu niciun chip ca vreo boare de vânt să deranjeze ţinuta domnului”, îşi spuse tânăra în sinea ei.

Totuşi, privind acea adevărată poză dintr-o revistă de modă, amuzamentului amestecat cu nervozitate al Rosalindei i se adăugă şi un dram de admiraţie. Palele uşoare de vânt îi răvăşeau şuviţele negre ale părului şi-i descopereau tâmplele uşor încărunţite. Sprâncenele negre şi dese ascundeau nişte ochi de un albastru desăvârşit. Bărbia lui pătrăţoasă lăsa o impresie de forţă, virilitate şi... duritate.

Deodată, simţindu-se privit, necunoscutul întoarse faţa spre Rosalind şi privirile li se întâlniră. Luată prin surprindere, fu nevoită să se sprijine de gardul dintre cele două parcări. Se simţea extrem de slăbită, ca şi cum ar fi suferit un şoc puternic. Părea că tăcerea care-i înconjura era purtătorul unui anumit mesaj... un avertisment şi promisiunea că se vor revedea în altă parte şi în alte împrejurări.

Individul o văzu că zâmbeşte. Conştientă fiind de examenul la care era supusă, tânăra infirmieră se înroşi la faţă. De ce o zâmbi necunoscuta aceea la mine? probabil se întrebase el.

Se întâmplase fără voia ei, îşi explică ea, jenată de faptul că o observase. Atunci, lăsă capul în jos şi părul bogat îi căzu peste obrajii în flăcări. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre camera infirmierelor fără să se mai uite înapoi.

Bărbatul o urmări cu privirea pe fata cu siluetă zveltă, îmbrăcată într-un taior de culoare vişinie, cu mersul legănat din cauza pantofilor cu toc înalt, apoi trânti portiera maşinii şi porni în direcţia pavilionului clinicii.

***

Noua infirmieră îşi puse uniforma verde-închis, specifică personalului de la chirurgie. După ce îşi strânse părul la baza cefei, îşi aranjă cu uşurinţă boneta pe cap. Nu mai semăna aproape deloc cu tânăra elegantă căreia îi plăceau

pantofii cu tocul înalt, hainele în culori vii şi al cărei păr auriu cădea în mod natural pe umeri. Catarama de la curea strălucea. Era un cadou de la mătuşa ei, la care ţinea foarte mult.

După o uşoară ezitare, deschise o cutiuţă de unde scoase un lanţ din argint împodobit cu un pandantiv pe care era gravat semnul Yin şi Yang, care simboliza bărbatul şi femeia.

„Ce ciudat că m-am gândit la el!” îşi spuse ea în timp ce şi-l punea la gât. De fapt, acel talisman nu o părăsise nici la liceu şi nici la spital, aşadar trebuia să-l poarte cu ocazia primei zile de muncă la Beatrice.

***

Zgomotul de paşi răsună în holul uriaş al spitalului, deşi era ora prânzului, când valul de vizitatori de obicei se mai răreşte. În schimb, din blocul operator ORL sunetele răzbăteau mai atenuate. În sala de operaţii, domnişoara Stephen se uita la ceas.

— Acum pot să mă duc la masă? întrebă pansatoarea.

— Fireşte, îi răspunse Rosalind.

— Sper că nu lucrezi după-amiaza asta.

— Oficial, încep de mâine. Dacă vrei să mănânci în tura a doua, pot să mă duc eu prima. În felul acesta, îi voi da cheile domnişoarei Bridges când se va întoarce.

Domnişoara Stephen îi zâmbi.

— Eşti foarte amabilă. Îţi accept propunerea, pentru că am de făcut nişte cumpărături în West End… dacă într-adevăr ai chef să te opreşti acum.

— O pauză îmi va prinde bine. Datorită ţie, practic am terminat de făcut turul recepţiei!

Tânăra nu-şi exprimă teama pe care o simţea la gândul că va intra singură în cantina spitalului şi va vedea zeci de priviri întorcându-se spre ea. Dar n-avea de ales, aşa că se îndreptă cu un mers hotărât spre lift.

Acesta se afla la patru. Apăsă pe buton, dar ledul indică faptul că se oprise la un etaj inferior. Când apăsă din nou pe buton, liftul coborî la parter. Auzi uşile închizându-se cu un sunet sec şi de data asta văzu că acesta se îndreaptă spre subsol. Rosalind oftă. Ar fi ajuns mai repede pe scări, îşi spuse ea. Trecând prin dreptul grilajului cabinei, recunoscu silueta masivă care parcă ocupa tot spitalul din interiorul acesteia. Convinsă că el n-o văzuse, Rosalind îşi văzu de drum. Cufundat în gânduri, acesta părea să n-o fi observat-o pe infirmiera care se năpustea pe trepte în jos.

Uşor tulburată, Rosalind se îndreptă spre cantină. În aceeaşi clipă, o văzu pe Wendy Fletcher.

— Bună! Ce te grăbeşti aşa? Mănânci în prima tură? Ce noroc că ne-am întâlnit într-un asemenea moment! Nu e deloc plăcut să dai piept singură cu atâtea feţe noi.

În timp ce-şi alegeau felurile de mâncare, fetele pălăvrăgiră vesele. Rosalind se străduia să nu se mai gândească la bărbatul distins cu ochii de un albastru nemaiîntâlnit de ea până atunci.

— Îţi mulţumesc, Wendy. Mărturisesc că mă bucur grozav că eşti cu mine, pentru că mă simţeam într-adevăr intimidată.

— Hai să mergem acolo!

Wendy Fletcher arătă spre două colege care se aşezaseră deja la o masă şi în câteva minute se trezi conectată total la viaţa spitalului Beatrice.

— Credeam că Anna va lua masa cu noi astăzi. Aşa face de obicei când soţul ei este ocupat la blocul operator. După aceea, pleacă împreună acasă.

— Se spune că nu e prea recomandabil ca cei doi soţi să lucreze în acelaşi loc, spuse Rosalind.

— Nu şi atunci când fiecare din ei lucrează în altă secţie. Anna era la început la ginecologie. După ce s-a măritat, Slade a fost numit chirurg obstetrician şi Anna a trecut la ortopedie.

Rosalind se încruntă.

— Din câte îmi amintesc, şeful de la obstetrică nu era prea simpatic. M-am întâlnit o dată sau de două ori cu el în timpul stagiaturii, dar nu ştiam că s-a însurat cu vreo tânără…

Colegele ei izbucniră în râs.

— Oh! Pe vremea aceea era vorba cu siguranţă despre şeful lui Slade Forsythe, dar după aceea el a plecat din secţie la un spital privat şi Slade i-a luat locul. Mai vine uneori pe aici să acorde consultaţii în cazuri foarte grave. Ca diagnostician, este neîntrecut! De altfel, după ce-l cunoşti mai bine, ţi se pare mult mai puţin antipatic decât pare, spuse una din cele două infirmiere.

— Mai operează şi acum aici?

— Şi-a păstrat consultaţiile private la spital şi colaborează cu câţiva chirurgi. De fapt, îl vedem foarte rar. Acum, Slade supervizează toată activitatea secţiei.

— Ce bine trebuie să te simţi atunci când faci parte dintr-o echipă condusă de un om ca doctorul Forsythe, constată Rosalind cu entuziasm. Apropo, infirmiera şefă nu mi-a spus cine e şeful secţiei de chirurgie ORL. Presupun că este doctorul Collins.

— Da’ de unde! Chiar nu ştii?

— Ce să ştiu? se miră Rosalind.

— Doctorul Collins a plecat de multă vreme şi cel care i-a luat locul nu prea seamănă cu cel dinainte, spuse Wendy amuzată. Va trebui să fii foarte puternică pentru a-i putea rezista.

— Serios?

Wendy încetă să mai râdă.

— Bineînţeles. E un chirurg excelent, cel mai bun dintre toţi, după părerea mea. În plus, este şi un bărbat foarte seducător. Slade Forsythe avea mare succes în rândurile personalului feminin… dar nici nu se compară cu cel pe care-l are doctorul Bradford. În sfârşit, aşteaptă să-l cunoşti şi îţi vei putea face singură o impresie.

— Eficienţa lui este pe măsura frumuseţii? întrebă

Rosalind zâmbind.

— Da, dar din păcate pune meseria înaintea oricăror altor probleme. Mă rog, s-ar părea că e o plăcere să lucrezi în echipa lui, aprobă Wendy.

— Atunci, ce anume îi reproşaţi? insistă tânăra.

— Nu-şi găseşte nici măcar o secundă liberă pentru vreo femeie... cu excepţia situaţiei în care aceasta poartă uniforma verde şi-i execută comenzile cu promptitudine.

— Să fim serioase, Wendy, mi se pare că exagerezi puţin, o puse la punct una din colege. Este totuşi un om corect, chiar dacă uneori i se întâmplă să se înfurie sau să devină nerăbdător faţă de tinerele infirmiere care îl idolatrizează şi scapă din mână instrumentele chirurgicale atunci când se apropie de el.

— Ei bine, dar, Dumnezeule, ce poate să-mi facă? Să mă mănânce de vie la micul dejun numai pentru că sunt nouă în secţie?

Wendy izbucni în râs.

— Din nefericire, nu-l vei vedea niciodată la micul dejun. Îl pasionează chirurgia şi femeile nu-l interesează deloc, după câte se pare.

— Nu cumva este... Cele trei infirmiere izbucniră în râs.

— Nu, absolut deloc, spuse Wendy. Peregrine Bradford este... este foarte viril. Mărturisesc că pe mine pur şi simplu mă fascinează, deşi primesc o mulţime de propuneri de la alţi bărbaţi.

După ce termină de mâncat, Rosalind se duse în camera ei să se pieptene puţin înainte de a reveni în sala de operaţii. Uşile liftului se deschiseră la etajul dorit, unde atmosfera era extrem de liniştită.

Tânăra intră în sala instrumentelor chirurgicale. Credea că o va găsi aici pe infirmiera de gardă, însă descoperi una dintre vitrine întredeschisă. Pe masa cu rotile se aflau câteva cutii. Rosalind deveni atentă.

— Domnişoară Stephen? strigă ea intrând în sală. Domnişoara Stephen vorbea cu ajutoarea de infirmieră.

Ea zâmbi atunci când o văzu pe Rosalind.

— E programată vreo operaţie în după-amiaza asta? întrebă ea mirată.

— Nu, domnişoară. Doar îi dădeam colegei mele lista cu materialul necesar pentru o fenestraţie.

— Ah! Instrumentele astea sunt o minunăţie... Apropo, unde este microscopul chirurgical?

— Sunt două. Unul este aici, iar celălalt în dulapul din stânga.

Apoi, domnişoara Stephen se uită la ceas şi ceru voie să plece.

— Desigur, răspunse Rosalind. Îţi urez o după-amiază plăcută. Dacă am vreo problemă, mă descurc eu. Ne vedem mâine dimineaţă.

Tânăra reveni în sala instrumentelor şi făcu inventarul meticulos al penselor minuscule aşezate în cutiuţe din inox. Erau într-adevăr nişte materiale de mare precizie pentru nişte chirurgi experimentaţi, constată Rosalind.

Ajutoarea de infirmieră o urmase cu o servietă din piele neagră ca cele folosite de obicei de către medici, pe care o deschise şi începu să pună înăuntru cutiuţele, verificând cu atenţie după listă.

Mirată, Rosalind pândea mişcările colegei sale. De fapt, ea începea serviciul abia mâine. Pentru o primă luare de contact, ar fi fost preferabil să nu pună întrebări, ci doar să observe, îşi spuse ea.

Când termină, infirmiera oftă.

— Sper că n-am uitat nimic... oricum, el a luat deja microscopul.

Apoi ajutoarea ridică ochii spre Rosalind bucuroasă în sinea ei că se eliberase de o corvoadă care-i revenea de acum încolo nou-venitei.

— Cine a împrumutat microscopul? nu se putu abţine să întrebe Rosalind. Nu e interzis de regulament, dacă nu are aprobarea consiliului de administraţie al spitalului?

Răspunsul feţei fu plin de furie şi de indignare.

— Doctorul Bradford, domnişoară. De fiecare dată când operează într-o altă secţie de ORL mai puţin utilată decât a noastră, ia materiale de aici.

— Dar e absurd! De ce nu-l transferă pe bolnav la Beatrice, în loc să scoată din spital instrumentele?

— Şi pentru pediatrie? Are mereu nevoie de ele. Oricum, mi-a ordonat să pregătesc eu totul. Dintr-o clipă în alta trebuie să sosească pentru a-şi lua servieta.

Tânăra o privi cu lacrimi în ochi pe Rosalind în timp ce aceasta scotea cutiuţele una câte una şi le punea înapoi pe măsuţa cu rotile.

— Te previn că doctorul va fi furios. Te rog, domnişoară, n-ar fi mai bine să…

— Uite ce este, eu răspund de ce se petrece în această secţie. Infirmiera şefă mi-a recomandat cu străşnicie să nu las să iasă nimic din spital, fără aprobare scrisă şi ştampilată.

Rosalind goli complet servieta.

— Domnişoară, o rugă infirmiera, disperată. O să turbeze de furie dacă instrumentele nu vor fi gata la timp!

— Linişteşte-te, îmi asum eu întreaga răspundere.

Ce fel de om o fi acela care o poate aduce în starea aceea pe o infirmieră în lipsa lui? se întrebă Rosalind şi în definitiv, cine ar fi îndreptăţit să se înfurie în acest caz? Cine împrumuta în mod ilegal materiale din spital?

— Oh, domnule doctor, vă rog, vă rog să-i spuneţi! Rosalind auzi că fata se adresează unui bărbat care-i şi răspunse:

— Este cumva domnul Bradford? se interesă ea stând cu ochii în patru.

În cadrul uşii se profila o siluetă. Tânăra se simţi uşurată când în văzu pe noul-sosit. Colegele ei îi jucaseră o festă la cantină. De fapt, acel faimos doctor Bradford n-avea nimic dintr-un donjuan. De înălţime medie, în vârstă de vreo patruzeci de ani şi cu părul cărunt, individul avea un aer mai degrabă prietenos şi relaxat. Persoana din faţa ei nu

semăna deloc cu descrierea pe care i-o făcuseră ele în după-amiaza aceea. Un singur lucru era sigur: Rosalind nu era deloc impresionată de acel tip.

— Ce faci? o întrebă el cu calm.

— Pun fiecare cutie la locul ei. Infirmiera şefă a fost foarte categorică în dimineaţa asta referitor la acest aspect: nimic nu trebuie să părăsească spitalul fără aprobare!

Deodată, tânăra se înfioră. Bărbatul nu spunea nimic. Oare tăcerea aceea însemna că-şi recunoaşte greşeala? îşi va cere eventual şi scuze?

— Unde duceţi materialele astea? De ce nu operaţi aici? Aşa ar fi toată lumea mulţumită, nu credeţi? spuse ea cu o voce aspră.

— Nu mă privi aşa, domnişoară. Dă-mi voie să mă prezint. Zâmbi şi clipi des din ochi, vizibil amuzat.

— Tony Murray, chirurg ORL, din echipa doctorului Bradford. Am adus programul operaţiilor de mâine. Eu am de scos nişte amigdalite şi nişte polipi…

Privirea chirurgului se opri deodată asupra căruciorului pentru materiale.

— Permite-mi să-ţi dau un sfat, domnişoară. Pune înapoi toate obiectele acelea în servietă. El trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Nu mai face atâta tapaj pe chestia asta!

Clătină din cap, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre ieşire. Deodată, se întoarse spre ea şi arboră un zâmbet larg.

— Mi-ar plăcea să mai stau, dar dacă văd sânge, mi se face rău!

Atunci, în mintea lui Rosalind se strecură un grăunte de îndoială. Dar dacă doctorul Bradford avea într-adevăr aprobare din partea spitalului?

— Domnişoară, o întrebă pe colega sa, ştii cumva dacă şeful poate să dispună cum vrea de materialele din secţie?

Aceasta păru surprinsă.

— N-are nevoie de aprobare… doar el este şeful, nu?

Pe culoar se auzi un zgomot de paşi. Persoana care sosea

era evident grăbită. Ajutoarea dispăru în mod discret, lăsând-o pe Rosalind singură în faţa servietei goale.

Când intră în sală, bărbatul aprinse neonul central, umplând încăperea de lumină.

— Materialele mele sunt pregătite, domnişoară? vorbise pe un ton aspru, dar cu o voce plăcută, deşi un pic cam autoritară. Rosalind simţi imediat că avea de-a face cu un medic obişnuit să dea ordine care trebuie executate pe loc. Când o văzu pe tânăra îmbrăcată în verde, se opri.

— Bănuiesc că eşti noua responsabilă a secţiei. Nu te aşteptam decât mâine dimineaţă.

— Oficial, încep de mâine... dar am venit de azi ca să mă informez.

În lumina artificială, ochii chirurgului păreau cenuşii şi figura era extrem de serioasă. Era evident că era un om care n-avea timp de pierdut şi îşi ascundea cu greutate nerăbdarea.

— Unde este infirmiera? Ar fi trebuit să pregătească totul de multă vreme. Doar am anunţat-o că timpul meu e extrem de preţios! E deja ora două. Am o operaţie peste o oră şi materialul trebuie sterilizat!

Trecu prin faţa lui Rosalind şi o strigă pe ajutoarea care stătea tăcută în sala de sterilizare.

— Domnule doctor Bradford...

Rostea cu greu cuvintele din cauza emoţiei. Doctorul Bradford nu era altul decât bărbatul în costum gri... bărbatul care o măsurase din priviri în parcare şi care părea că nu-şi aminteşte de fata cu părul de aur.

— Domnule doctor Bradford, rosti ea. Doctorul se întoarse spre ea.

— Eu am golit servieta. Am primit ordin să nu las nimic să iasă din secţie fără aprobare.

De ce nu avea loc un cutremur exact în acel moment? De ce nu se prăvălea un fulger asupra acelui individ care era gata s-o strângă de gât?

— Asta-i bună, chiar nu-ţi dai seama că o să întârzii? Mă

aşteaptă un pacient şi sala de operaţii a fost rezervată... special pentru asta!

Ochii îi străluceau de furie.

— Stau şi mă întreb cine naiba ţi-a vârât în cap asemenea tâmpenii, domnişoară, urlă el.

Ultimul cuvânt i se păru tinerei că suna ca o insultă. N-avea de gând să se lase luată drept o Neica Nimeni!

— Imaginează-ţi, domnişoară, că acest material îmi aparţine, ca şi microscopul chirurgical. Le-am cumpărat cu banii mei pentru că cele ale spitalului nu erau îndeajuns de perfecţionate pentru genul de operaţii pe care le fac eu. În consecinţă, dispun de ele cum vreau, înţelegi? Roşie la faţă de ruşine, Rosalind lăsă ochii în jos.

— Mă gândeam că...

— Uite ce este, domnişoară, dacă va trebui să lucrăm împreună, şi se pare că aşa stau lucrurile, străduieşte-te să gândeşti cât mai puţin posibil şi să faci ceea ce îţi spun eu. Fără exces de zel, însă!

Supărată, tânăra se mai calmă.

— Fac ceea ce mi se spune, îl corectă ea.

Chirurgul îşi umplu servieta cu cutiuţe şi trânti capacul, apoi o privi pe noua supraveghetoare a secţiei.

— Şi acum, domnişoară, se adresă el ajutoarei, dă-mi pansamentele.

Tânăra se apropie şi-i dădu două cutii mari din inox. Atunci, Rosalind rupse tăcerea glacială.

— Şi pansamentele sunt ale dumneavoastră? se interesă ea, triumfătoare la gândul că-l prinsese cu mâţa-n sac. Bănuiesc că nu este totul al dumneavoastră.

Chipul bărbatului se întunecă.

— Am nevoie de ele pentru operaţie. Tânăra îşi recăpătase total încrederea în ea.

— Şi le folosiţi pe cele ale spitalului?

El şovăi. O sclipire de admiraţie apăru în ochii lui albaştri.

— Aşa cum preţioasele mele instrumente sunt folosite la salvarea pacienţilor spitalului Beatrice... am şi eu dreptul, în

schimb, să iau nişte pansamente sterile. Întreab-o pe infirmiera şefă... Ei i se pare procedeul absolut normal!

Apoi îşi luă servieta şi-i făcu semn ajutoarei de infirmieră să-l urmeze. Deodată se opri şi o privi pe Rosalind ca şi cum o vedea pentru prima oară.

— Dar noi ne-am mai întâlnit o dată, nu-i aşa?

— Nu.

— Mi s-a părut, totuşi... în sfârşit, poate că-ţi vei aminti într-o bună zi!

Îi zâmbi ca o panteră gata să sară asupra prăzii.

— De altfel întâlnirea aceea mi-a produs o impresie ciudată... în cazul în care a avut loc.

— Oh, sunt sigură că n-aş fi uitat... o persoană atât de amabilă ca dumneavoastră, îndrăzni să-i răspundă Rosalind cu o voce slabă.

Tânăra se gândi atunci la pandantivul pe care îl purta la gât. Chirurgul plecă. Auzi uşile liftului închizându-se încet.

Rosalind dădu din umeri şi se aşeză într-un fotoliu. Tristă şi lipsită de puteri, îi păru rău nu că făcuse o greşeală, ci pentru că acel bărbat arogant o impresionase atât de mult, fără să simtă pentru el niciun pic de interes sau simpatie.

Capitolul 2

Rosalind Mason aruncă o privire vitrinei din sticlă. Instrumentele de precizie nu erau nici acum acolo. Deodată, inima începu să-i bată puternic. Dar dacă doctorul Bradford se va hotărî să le aducă înapoi în dimineaţa aceea, într-un moment de maximă activitate, pentru a o umili în faţa personalului? Gândul acesta o făcu să se înfioare. Rosalind se concentră asupra programării operaţiilor pe care o avea în mână, pentru a-şi scoate ideea aceea din cap.

— Nu e deloc rău pentru prima zi de lucru! zâmbi Tony Murray, punându-şi masca din pânză care-i permitea să respire şi să vorbească fără să vină în contact cu microbii.

Apoi îşi îndesă boneta pe cap.

— Sunt foarte bucuros că numărul unu a aprobat semnarea unui acord de intervenţie chirurgicală. Ar fi trebuit să fie operat de multă vreme, dar până acum m-am lovit de refuzul lui. În cele din urmă, timpul a triumfat. În iarna asta vântul a suflat atât de puternic, încât abia de putea să deschidă gura!

— Un polip nazal şi cinci amigdale.

Îşi recăpătase calmul. Bucuroasă că va lucra cu un om atât de liniştit şi simpatic, se bucură din plin de prima dimineaţă petrecută în blocul operator.

— Pe tânărul acela de douăzeci şi doi de ani îl va durea în gât atunci când se va trezi. Mă rog, nu atât de rău ca înainte, din cauza anginelor repetate vreme de doi ani... I-am promis că după operaţie nu va mai suferi... cel puţin aşa sper! comentă chirurgul.

Se uită la programul fixat pe perete.

— Ah, următoarea pacientă cu amigdalită are hemofilie. Coagulantul este pregătit?

Privi de jur-împrejurul sălii care strălucea de curăţenie: cărucioarele acoperite cu cearşafuri sterile, rândurile de linguriţe chirurcigale perfect aliniate pe etajera luminată, în

apropierea taburetului pe care va sta anestezistul pe toată durata operaţiei. De pe acest loc, acesta putea să supravegheze respiraţia pacientului şi eventual să-i administreze hemostatice.

Rosalind ştia din experienţă cât de bine era ca totul să se găsească la îndemână. Când îşi aminti de nişte infirmiere de chirurgie care se dezinfectau pe dibuite, pentru că un medic ceva mai sensibil nu orientase lumina în direcţia corectă, îi veni să zâmbească.

În schimb, acest bloc operator era ultramodern. Bateria centrală de becuri lumina în mod uniform masa de operaţie. Puteau să folosească pentru anumite cazuri şi nişte spoturi laterale. Masa de cel mai recent tip se regla fără zgomot şi mai ales în perfectă securitate. Blocul operator nu avea ferestre, cu excepţia încăperii din capătul coridorului, unde se adunau cearşafurile murdare. În biroul supraveghetoarei se afla o canapea pe care infirmierele se puteau odihni sau lua o pauză atunci când nu aveau timp să meargă la masă.

— Totul este pregătit. Am şi factorul opt în rezervă, anunţă Rosalind.

— Perfect. N-am avut niciodată necazuri de genul ăsta, dar trebuie să fim atenţi şi să avem totul sub control.

— Nu avem decât un flacon de 500 de unităţi. Dacă sun să mi-l aducă acum, s-ar putea să se altereze, nu-i aşa?

— Da, şi mai este şi foarte scump. Deci, în cazul în care vom avea nevoie de el în cursul operaţiei, va trebui să contactăm neîntârziat laboratorul.

— Soseşte primul pacient, spuse ea.

Apoi se duse să se schimbe. „Sunt de nerecunoscut”, îşi spuse ea când se văzu cu părul acoperit, faţa pe jumătate invizibilă şi picioarele încălţate în nişte cizme de cauciuc alb. Le cumpărase de la Londra, dintr-un magazin de pe Oxford Street specializat în furnituri medicale. Cunoscând supliciul de a sta ore în şir în picioare, voise să rezolve imediat problema prin cumpărarea acestora, chiar de la începutul activităţii ei de asistentă. În plus, în domeniul

ORL, podeaua era spălată foarte des şi de aceea era preferabil să poarte încălţăminte impermeabilă.

Primul căruţ intră în sala de anestezie şi curând se auzi răsuflarea regulată a pacientului.

— Este pregătit, anunţă anestezistul.

Fiecare şi-a ocupat locul său pentru începerea intervenţiei. Noua supraveghetoare îi văzu pe colegii ei din câmpul operator steril aşezându-l pe pacient în poziţia corectă, cu capul uşor ridicat.

— Domnul Bill Grady, spuse clar şi apăsat Rosalind parcurgând încă o dată fişa pacientului respectiv.

— Am verificat, spuse anestezistul.

Tânăra observă o pereche de ochelari de culoarea atunci care o priveau insistent. Masca îi alunecase de pe faţă şi nu-i mai acoperea decât gura.

— Sunt sigură că ai făcut-o, spuse ea zâmbind.

— Mă întreb ce s-o ascunde în spatele bucăţii ăsteia de pânză…

Măsurând-o din cap până-n picioare, privirea anestezistului se opri în cele din urmă pe cizmele tinerei.

— În orice caz, partea de jos n-arată rău deloc. Să nu-mi spui că ai fost încălţată de spitalul Beatrice!

— Nu. Sunt ale mele. Îmi place să mă simt în largul meu la locul de muncă.

După ce aruncă o privire materialelor pentru anestezie, tânăra se răsuci şi verifică dacă infirmiera care participa la prima operaţie era îmbrăcată corect şi dacă nu lipseşte nimic de pe măsuţa cu rotile, simţind că ochii anestezistului îi urmăresc fiecare mişcare. Rosalind se simţi uşor tulburată. Tipul acela îşi dădea aere de seducător, îşi spuse ea, şi în plus, vorbele lui dovedesc că avea o părere foarte bună despre el însuşi. Era convinsă că se credea irezistibil!

După ce fură aranjate cearşafurile sterile, nu mai rămăseseră la vedere decât nasul şi gura pacientului. Restul era bine protejat de un prosop înfăşurat ca un turban şi fixat cu opt clame mici din inox.

Operaţia se desfăşură fără probleme. Fosa nazală a fost eliberată de polipi, ceea ce îl făcu să respire mai uşor.

— Dacă tot sunt aici, îi voi curăţa şi sinusurile, spuse chirurgul.

Îmbrăcat cu bluza albă de asistent, un student făcu un pas înapoi, vizibil deranjat de propunere.

— Este prima ta rezecţie? îi şopti Rosalind.

Studentul la medicină înghiţi în sec şi dădu din cap afirmativ.

— Nu te speria, toată lumea reacţionează aşa prima dată. Du-te şi fă un tur prin biroul meu şi după aceea întoarce-te pentru a doua intervenţie.

Tânărul plecă şi Alan King, anestezistul, începu să râdă.

— O să fie mai bine acolo decât pe podea, în sala de operaţii, spuse Rosalind repede.

— Aşa este… nu observasem. Ai făcut bine că i-ai spus să iasă afară, domnişoară, o aprobă doctorul Murray pentru a mai micşora tensiunea dintre colaboratorii lui. Asta îmi aminteşte de prima mea mastoidită. Nu suportam trosnetul osului în timpul răzuirii.

— Şi totuşi aţi continuat pe acelaşi drum, se miră Rosalind.

— Oh, să spunem mai degrabă că… ramura asta a chirurgiei mi s-a părut mai uşoară.

— Glumiţi. Dimpotrivă, eu cred că este un domeniu care cere multă răbdare şi îndemânare.

De ce oare se subestima omul acela? îi făcuse o bună impresie în calitate de chirurg, îşi spuse Rosalind nedumerită. Dar de fapt ce făcea? Nu cumva confratele lui cu cravată de mătase îl lăsa pe el cu toată munca pe cap pentru a-şi vedea în linişte de operaţiile lui efectuate în spitalele particulare?

În timp ce lua al doilea căruţ, tânăra aruncă o privire spre vitrină. După câte se părea, încă nu venise. Probabil că la ora aceea îşi lua micul dejun în linişte, sau se urca în limuzina lui somptuoasă, sau îşi citea corespondenţa… De

fapt de ce să vină devreme dacă nu opera în dimineaţa aceea? Şi în definitiv, de ce avea o părere atât de proastă despre acest individ pe care îl văzuse doar de două ori, e adevărat în nişte împrejurări destul de neplăcute.

Podeaua curăţată strălucea atunci când fu adus al doilea pacient în sala de operaţii. Era de scos un polip banal şi Tony Murray refuză să fie ajutat

— Pot să mă descurc şi singur, cu condiţia să mi se dea o mână de ajutor la sfârşit. Nu mai trebuie dezinfectat pentru următorul.

Pacientului i se făcuse numai anestezie locală. Operaţia dură foarte puţin. Tânăra râse uşor şi mâna îi tremură puţin atunci când înnodă nojiţele unei perniţe minuscule aşezată sub nasul bolnavului.

— N-ai decât să râzi, domnişoară, spuse Tony Murray, dar în felul acesta pacientul nu va mai fi nevoit să-şi şteargă tot timpul nasul cu o batistă care va avea în permanenţă o culoare dubioasă.

Atunci când îl transferară de pe masă pe cărucior, operatul schiţă un zâmbet.

— Să sperăm că de-acum încolo aţi scăpat de tot de el, spuse chirurgul. Aţi simţit ceva?

Bărbatul se sili să răspundă, dar nu se auzi decât un mormăit.

— Efectul anesteziei se va risipi în curând şi vă veţi putea întoarce acasă, îl asigură medicul.

Dimineaţa trecu foarte repede, într-o atmosferă relaxată. Ultimul operat, un copil, a fost trimis la pediatrie. Programul se terminase.

— N-am avut nevoie de anticoagulant astăzi, remarcă Rosalind.

— Fetiţa a sângerat puţin. Vreau să mă duc s-o văd înainte de a pleca, spuse doctorul Murray cu un aer îngrijorat.

— Şefule, eu plec, cât vă beţi dumneavoastră cafeaua, zise studentul care se simţise rău de dimineaţă.

— O.K! Pe curând.

Apoi se adresă infirmierelor.

— Care este momentul care cere cea mai mare atenţie? Fetele se adunară în jurul chirurgului. Rosalind îşi spuse în sinea ei că era mai important pentru ele să asculte explicaţiile lui decât să spele pe jos în sala de operaţii.

— Presupun că atunci când închideţi operaţia. Aţi spus adineauri că fetiţa a coborât fără nicio urmă vizibilă de sânge.

— Înainte de a-l duce înapoi în camera lui pe pacient, trebuie să ne asigurăm că nu rămâne nicio picătură de sânge în urma operaţiei…

Ele ascultau în tăcere. Rosalind observă că infirmiera anestezistă lipsea şi, găsind-o în sala alăturată, o aduse şi pe ea lângă celelalte.

Doctorul King îşi puse boneta pe stilou şi le aşeză împreună cu carnetul de notiţe în servieta lui. Zâmbi atunci când o văzu pe supraveghetoare. Ea recunoscu în sinea ei că doctorul este seducător şi îi stătea bine în costumul negru de catifea reiată croit după ultima modă.

— Dumneavoastră nu beţi cafea? se miră ea, pentru că în general medicii obişnuiau să bea câte o ceaşcă la sfârşitul zilei de muncă.

— Nu astăzi, dar data viitoare o voi face cu plăcere, spuse el cu o voce amabilă.

În acel răspuns convenţional, Rosalind văzu şi altceva decât o simplă dovadă de prietenie.

— Trebuie să trec să văd un client personal… şi apoi am de făcut o laringoscopie la maternitatea Saint Cedric.

Strecură în sacoşă un tub cu gel lubrifiant şi o cutie mare cu pansamente sterile. Aparent, nu se jena deloc să utilizeze materialele spitalului, constată Rosalind.

Deodată, luă laringoscopul de pe căruciorul cu instrumente chirurgicale. Strălucea de curăţenie. Convinsă fiind că aştepta plecarea ei ca să înceapă să se autoservească, începu să-şi facă de lucru şi cu celelalte

obiecte. Apoi ridică ochii spre el şi-l studie cu atenţie. Din buzunarul costumului se vedea capătul unei eprubete astupate cu un dop de cauciuc.

— Frumos material, nu-i aşa? exclamă ea veselă.

— Ajutoarea de infirmieră va pune totul în ordine, spuse anestezistul.

— Deocamdată se informează despre riscurile postoperatorii... În cinci minute cu doctorul Murray, va învăţa mai mult decât într-o oră de curs.

Apoi supraveghetoarea se opri, frecă laringoscopul cu un prosop steril şi-l puse în vitrina de sticlă alături de celelalte. La sfârşit, încuie uşa cu cheia.

— Să nu întârziaţi din cauza mea, spuse ea scoţându-şi masca de pe faţă.

Îl privi în ochi cu un zâmbet ironic.

— Mi-ar plăcea să mai pot rămâne, şopti el uitând brusc de faptul că noua asistentă cu buzele atât de roşii îi dejucase planurile. De fapt, tânăra i se părea irezistibilă.

Rosalind se întoarse la infirmiere, care îl ascultau în continuare foarte atente pe chirurg. În oficiu, Tony Murray îşi scoase încălţămintea din pânză şi acceptă cu plăcere o ceaşcă de ceai.

Asistenta o sorbi repede pe a ei, apoi ceru voie şefului să plece. Voia să ştie încă de pe acum ce se va întâmpla cu pansamentele murdărite în timpul operaţiei. Descoperi că există un mic lift special pentru colectarea reziduurilor de la chirurgie.

După ce se schimbă, Rosalind Mason se simţi altfel.

— Sunt bucuros că lucrez cu tine, spuse Tony tinerei, în timp ce-şi punea bluza albă pentru vizite. Ca să fiu sigur, mă duc să văd cum se simte micuţa... aminteşte-mi, te rog, cum se numeşte.

— Belinda Sykes.

Doctorul îi zâmbi cu simpatie şi plecă. Rosalind era foarte fericită că făcea parte din echipa lui chirurgicală. Priceput şi

extrem de echilibrat, nu exista vreun risc de complicaţie sentimentală cu acel om care-i vorbise fără ocolişuri despre soţia şi cei doi copii ai lui pe care, după toate aparenţele, îi adora.

— Ce om cumsecade, spuse Rosalind.

— E un drăguţ, recunoscu domnişoara Stephen. Şi în plus, îi e total opus lui Alan King!

— De ce? Mi-a făcut impresia că şi el e destul de simpatic, observă asistenta.

— Simpatic… da, dacă vrei să-i spui aşa, spuse ea evaziv. Imaginează-ţi, totuşi, că individul ăsta se plângea mereu că e un soţ neînţeles şi nefericit!

— Serios? în cazul ăsta, va trebui să-l ţin la distanţă!

— Atunci când nu-l iei prea în serios, Alan ştie să fie bărbatul cel mai dulce din lume… Uneori mă întreb dacă este într-adevăr căsătorit, sau nu este decât un pretext pentru a scăpa de femeile care nu-i mai convin!

— E posibil. Am întâlnit şi eu genul ăsta de personaje. În sfârşit, în ceea ce mă priveşte, dacă îşi vede de treabă la serviciu, viaţa lui privată nu mă interesează absolut deloc… chiar dacă ar avea şi un harem întreg!

Miss Stephen zâmbi. Va fi amuzant să vadă cum îşi execută anestezistul numărul pe lângă noua asistentă.

— În orice caz, nu te-a scăpat din ochi nicio clipă. Nu m-ar mira deloc dacă va începe să-ţi facă o curte asiduă!

— Oh, asta e puţin probabil. Prietenia noastră se va strica repede în cazul în care voi continua să-l împiedic să mai ia produse pentru uz extern.

Colega ei izbucni în râs.

— Pun pariu că a luat Totapen.

— De unde ştii? Că doar n-ai asistat la prima operaţie! exclamă Rosalind.

— Stai liniştită, toată lumea ştie. Se pricepe să ducă oamenii cu vorba. Ca să evităm riscurile unei contaminări, după ce este deschis un flacon de orice fel, acesta este aruncat, chiar dacă nu s-a golit de tot. Ei bine, Alan

pretinde că ne scapă de eventuale necazuri luând flaconul consumat pe jumătate pe care-l va folosi în altă parte.

— Şi evident, este plătit pentru asta.

— Desigur. În orice caz, pentru o primă luare de contact, pot spune că te-ai descurcat de minune!

Apoi aruncă o privire spre căruciorul cu anestezice.

— Am crezut că vrea să ia dezinfectant pentru o endoscopie! continuă ea.

— Aşa mi-a spus şi mie.

— Nu mai spune! înseamnă că ori şi-a cumpărat în sfârşit material, ori într-adevăr i-a fost frică de tine!

— M-ar mira să fie aşa!

Pe buzele supraveghetoarei apăru un zâmbet ironic care dovedea din nou că simţea o bucurie interioară.

— Sunt sigură că nu a aşteptat decât să te vadă întoarsă cu spatele ca să pună mâna pe laringoscop!

— Ieri m-am făcut de râs din cauza instrumentelor şi n-aveam de gând să mai păţesc şi azi acelaşi lucru

— Acum pot să mă duc la masă? întrebă miss Stephen.

— E deja ora prânzului? Fireşte. În după-amiaza asta avem programate două biopsii de noduli. Te rog să te ocupi tu de ele. Nu e nevoie de anestezie, o simplă pulverizare cu spray e suficientă. N-are rost să mai mergi în sala de operaţii. Se poate efectua operaţia pe loc, în timpul consultului.

— Am înţeles. În general, aşa procedăm. Ce noroc că metodele tale sunt identice cu ale noastre!

Schimbară un zâmbet amical şi Rosalind avu impresia că va fi fericită în rândul acestei echipe.

— Du-te la masă. Mă duc eu în tura a doua. Apropo, ai cumva programul operaţiilor de mâine? Adu-mi-l şi mie când te întorci, te rog. Aş vrea să arunc o privire asupra lui înainte să plec.

— Bine. Ah, am pus pe biroul tău carnetul de bord al blocului operator. E plin de informaţii utile!

Rosalind se instală confortabil în fotoliu şi deschise

faimosul caiet în care erau consemnate impresiile infirmierelor despre chirurgi, obiceiurile acestora în sala de operaţii, preferinţele pentru anumite obiecte, unele gesturi specifice fiecăruia... în felul acesta, orice infirmieră era la curent cu materialele folosite pentru o anumită operaţie de către un anumit doctor.

Câteva pasaje o făcură să zâmbească. Colegele ei erau sincere şi observaţiile lor dovedeau că nu toţi chirurgii erau populari. Se cufundă în lectura proceselor verbale întocmite după operaţii. E adevărat că Rosalind cunoştea reputaţia deosebită a spitalului Beatrice pentru chirurgia ei de vârf, dar i se părea pasionant să afle cum funcţionează în amănunţime.

Tânăra oftă brusc. Dacă s-ar risipi norul acela care-i întuneca după-amiaza, s-ar simţi de-a dreptul fericită. Se uita permanent la vitrina din care lipsea instrumentul. Când oare avea de gând individul acela brutal şi arogant să-l aducă înapoi?

În aceeaşi clipă, pe coridor se auzi zgomot de paşi. Rosalind ridică privirea. Mai întâi se zări o umbră, apoi în sala cu instrumente chirurgicale intră un bărbat care se afla chiar în faţa biroului ei.

Rosalind se uită la el cu demnitate, se ridică şi ieşi din încăpere. Putea măcar s-o salute când intrase!

El intră în sala de operaţii şi-şi puse servieta pe un cărucior.

— Domnişoară! Domnişoară Stephen!

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? îi propuse asistenta cu o voce glacială. Presupun că nu m-aţi observat atunci când aţi intrat.

Biroul ei fiind format în cea mai mare parte din geamuri, era imposibil să treci prin faţa lui fără să vezi ce e înăuntru.

— Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Stephen.

— Este la masă.

Coborî privirea spre servieta şi cutiile cu pansamente pe care infirmiera care îl însoţea le pusese la picioarele lui.

Rosalind se prefăcu că nu observase nimic.

— Aş dori să-mi pună în ordine materialele, o anunţă el privind-o ca şi cum i-ar fi reproşat lipsa infirmierei atunci când avea nevoie de ea.

— Domnişoara Stephen trebuie să se întoarcă peste o jumătate de oră. Mie vă rog să-mi permiteţi să mă retrag în biroul meu. Tocmai citeam însemnările despre obiceiurile şi micile manii ale chirurgilor acestei secţii.

Privirea medicului fu străbătută de o sclipire misterioasă care nu aducea deloc a supărare.

— Da, continuă ea, aflu o grămadă de lucruri interesante despre ceea ce se petrece în blocul operator, adăugă ea zâmbind ironic.

Apoi, animată de un intens sentiment de triumf, tânăra plecă, lăsându-l lângă cutiile goale. „Nu văd de ce l-aş ajuta în afara sălii de operaţie”, îşi spuse ea în gând.

La puţin timp după aceea, auzi pe cineva intrând în sala cu instrumente şi încercând să deschidă vitrina încuiată cu cheia. „Acum ce mai voia?” se întrebă ea. Paşii se apropiară de biroul ei şi Rosalind se prefăcu că e cufundată în lectură.

— Domnişoară!

— Domnule doctor Bradford!?

— Ai cumva cheia de la vitrină?

— Care vitrină? se interesă ea cu o voce nevinovată. El schiţă un gest vag în direcţia camerei alăturate.

— Cea de acolo.

Tânăra se ridică şi se apropie de el cu mănunchiul de chei în mână.

— Dă-mi-o mie. Nu te mai deranja, pari foarte ocupată!

— Nicio problemă, domnule doctor. Spuneţi-mi doar ce doriţi din vitrină.

— Am nevoie de dilatatoare pentru un bolnav de la etajul de dedesubt. E internat chiar aici şi îmi asum întreaga răspundere pentru materiale. Îmi trebuie chiar astea de aici, pentru că sunt singurele din întreg spitalul, ai înţeles?

— Desigur, domnule doctor. Dacă ştiu unde merg aceste

instrumente şi cine le foloseşte, puteţi să luaţi ce vreţi.

În timp ce deschidea cutia ca să verifice ce este înăuntru, capacul uzat de trecerea timpului, alunecă. Ea voi să-l prindă dar cutia înclinată se goli şi obiectele se împrăştiau pe podea. Două recipiente din sticlă gradată se sparseră cu un sunet cristalin. Medicul şi asistenta se aplecară în acelaşi timp pentru a aduna cioburile şi capetele li se ciocniră.

— Fir-ar să fie! exclamă chirurgul frecându-se pe frunte. Rosalind căzuse pe pardoseală.

— Dă-mi voie să te ajut să te ridici, îi propuse el cu un aer amuzat.

— Nu e nevoie, îi răspunse ea cu un glas hotărât.

Din păcate, tânăra se poticni şi fu nevoită să se sprijine de braţul medicului care o prinse cu o mână de fier.

— Vezi, eu m-am oferit să te ajut, spuse el sprijinind-o. Apoi, brusc, strânsoarea încetă. Lui Rosalind contactul cu el i se păruse plăcut şi tulburător. Întoarse faţa spre el... dar figura medicului avea un aer de nepătruns. Adunară instrumentele şi Rosalind le examină pe fiecare în parte.

— La ce vă trebuie? îl întrebă ea ca să facă uitat incidentul.

— Un bărbat a intrat într-o casă ca s-o jefuiască şi a băut la bucătărie ceva ce credea că este vin. Din nefericire, sticla conţinea acid şi hoţul nostru n-a mai avut timp decât să cheme poliţia şi să se predea. A fost adus direct aici. Se află într-o stare jalnică. Deocamdată, nefericitul este întrebat şi eu trebuie să-i montez un cateter din cauciuc pentru a-i dilata esofagul.

— Şi cum o să procedaţi? îl întrebă tânăra, pasionată de caz. Pentru prima oară, Rosalind îl văzu înveselindu-se. Îşi trecu mâna prin părul negru şi arboră din nou un zâmbet seducător. Apoi îi explică amănunţit procedura dilatării.

— În orice caz, încheie el, e un tâlhar căruia nu-i lipseşte curajul. Sper că n-o să aibă necazuri după ce va ieşi de aici.

— Va fi inculpat?

— Nu. Locatarii casei ce urma să fie jefuită se simt

vinovaţi de faptul că au lăsat la vedere un lichid atât de periculos fără să-i pună o etichetă. Puteau foarte bine să bea şi copiii lor din ea!

Chirurgul îi aruncă însoţitoarei lui o privire amuzată. Atunci, Rosalind îşi aduse aminte în ce poziţie se aflase. De ce oare o impresiona atât de mult omul acela? se întrebă ea încuind la loc vitrina.

— Mai aveţi nevoie şi de altceva? Sunt sigură că există lubrifianţi în farmacia secţiei, sublinie ea.

Atunci, asistenta aruncă o privire la căruţul cu anestezice. Constată că lipsea tubul de gel lubrifiant solubil în apă care servea la ungerea laringoscopului înainte de introducerea acestuia în gâtlejul bolnavului. Mai mult ca sigur că-l luase Alan King.

Doctorul Bradford urmărise privirea tinerei.

— Alan s-a servit iarăşi din rezervele noastre?

Cu un aer trist, se întoarse şi se uită la vitrina cu instrumente medicale în care stăteau aliniate laringoscoapele.

— Să nu împrumute niciodată vreunul din aparatele astea, îi ordonă el cu fermitate.

— Nu mi-a cerut până acum, îi răspunse ea prompt.

— Este interzis cu desăvârşire ca instrumentele astea să iasă din secţie. Trebuie să fie disponibile în orice clipă.

— Vă repet, domnule Bradford, că anestezistul nu mi le-a cerut. De altfel, puteţi să staţi liniştit, nu-i voi ceda sub nicio formă!

El o privi drept în ochi. În aparenţă calmă şi foarte sigură pe ea, tânăra simţea că inima îi bătea să-i spargă pieptul. „Nu trebuie să-şi dea seama în niciun caz că are un asemenea efect asupra mea. Când mă gândesc că va trebui să lucrez cu el chiar aici… Dă Doamne să mă considere numai subalterna lui, pentru că altfel va fi îngrozitor…”

— Sper să te ţii de cuvânt, îi răspunse el.

— Ah, aud liftul venind. Probabil că este domnişoara Stephen. Îi voi transmite instrucţiunile dumneavoastră,

domnule doctor.

Tânăra plecă ţinând fruntea sus. Deodată, se opri şi făcu o pauză. Îi venea să râdă.

— Vă rog să n-o reţineţi prea mult pentru problemele dumneavoastră personale, domnule Bradford, continuă ea, pentru că trebuie să umple cutiile cu pansamente sterile... De data asta pentru spital! Nu trebuie să ne lipsească niciodată din sala de operaţii.

— Dacă te vei uita cu atenţie pe capacele acestora două, vei vedea numele meu scris pe ele. Mi se întâmplă foarte rar să folosesc pansamente sterile de la Beatrice în scopuri private. Se îndreptă spre domnişoara Stephen, care consulta lista cu operaţiile de a doua zi. Chirurgul aruncă o privire peste umărul feţei şi râse uşor.

— Avem o scleroză a urechii. Dumneata mă vei asista, domnişoară Stephen, nu-i aşa?

Rosalind se înroşi. Nu-i dovedea astfel că se înşelase şi că nu acorda nici cea mai mică atenţie noii responsabile a secţiei?

— Eu mă duc la masă, domnişoară Stephen, o anunţă ea pe colega ei.

Chirurgul se întoarse spre ea şi dădu din cap ca şi cum ar fi fost nerăbdător s-o vadă plecată.

— Dacă îmi vei acorda cinci minute acum, vom câştiga timp pentru mâine, îi spuse el infirmierei, întorcându-i în mod intenţionat spatele lui Rosalind.

Începu să-i dea domnişoarei dispoziţiile de rigoare pentru operaţia de a doua zi.

Rosalind părăsi blocul operator muşcându-şi buza de jos. „Urăsc spitalul ăsta! îl urăsc pe bărbatul ăsta şi tot ceea ce reprezintă el! Ce prostie am făcut imaginându-mi fie şi o singură clipă că mi-aş putea găsi locul printre oameni ca el, îşi reproşă ea. Nu facem parte din aceeaşi castă!” Atunci, de ce visase să lucreze într-un spital de renume internaţional? De ce îşi dorise să devină asistenta celor mai mari chirurgi din ţară? Evident, pentru că auzise vorbindu-

se despre succesul pe care-l repurtase spitalul Beatrice în chirurgie. Cu sufletul trist, intră în cantină.

— Pari foarte abătută! A fost o dimineaţă grea? se interesă Wendy Fletcher, remarcând abia mai târziu lacrimile de la colţurile ochilor verzi ai prietenei ei. Nu fi supărată! De fiecare dată e la fel, trebuie să le tiranizeze pe cele nou-venite.

— Dar nici măcar n-am apucat să lucrez cu el şi deja ne-am certat de două ori!

— Uite ce este, draga mea, te sfătuiesc ca, orice s-ar întâmpla, să nu tragi concluzii pripite, îi spuse Wendy râzând. Uneori, ura seamănă foarte mult cu dragostea... Poate că într-o zi te vei arunca în Tamisa de dragul lui!

— Cum poate fi iubit un om atât de rece ca el? se miră Rosalind.

— Rece? Glumeşti! Ai grijă, oţelul poate deveni uneori incandescent, spuse Wendy împingând farfuria cu budincă. Beau cafeaua ca să-mi mai treacă de foame, pentru că vreau neapărat să mai dau jos câteva kilograme până-n vară. Plec împreună cu un prieten.

— Ce noroc pe tine, zise Rosalind. Pe mine, bărbaţii nu mă mai interesează!

Capitolul 3

Tânăra îşi recăpătă treptat vechile obiceiuri. Având nevoie de nişte timbre pentru corespondenţă, se îndreptă spre cabina portarului ca să şi le cumpere. Va profita de ocazie ca să-i ceară şi programul spectacolelor. Şi distracţiile îşi aveau importanţa lor, desigur, dar Rosalind n-avea niciun chef să iasă din casă. În realitate, se simţea fericită numai în sala de operaţii, dar acest sentiment era umbrit de ceva inexplicabil.

— A, eşti noua responsabilă a secţiei de chirurgie ORL, spuse Claude zâmbindu-i cu simpatie. Ţi-am reţinut figura. Îmi amintesc perfect de tine.

Scotoci prin cutia din metal şi scoase la iveală nişte timbre. Apoi îi dădu câteva broşuri despre curiozităţile locale, referitoare la Londra şi împrejurimi.

— Mi-am transformat cabina în agenţie de turism! glumi el. După ce-i mulţumi portarului, puse scrisorile timbrate la cutie. De fapt, erau destul de puţini cei care se interesau de soarta ei. Mătuşa ei era acum plecată într-o călătorie, iar cu cei doi veri nu coresponda decât de Crăciun şi cu ocazia zilelor de naştere. Mai primea din când în când veşti de la fostele colege de la şcoala de infirmiere, dar majoritatea lucrau în străinătate sau îşi schimbau foarte des locul de muncă.

„Numai să ajungă la Maureen” se gândi ea. Într-adevăr, prietena ei lucra în Arabia Saudită, o ţară îndepărtată în care obiceiurile erau total diferite faţă de cele din Anglia. Probabil că suporta cu greutate singurătatea, departe de familie, de prieteni, fără să aibă pe nimeni apropiat cu care să râdă sau să plângă. De fapt, acelaşi sentiment o încerca şi pe Rosalind în momentele acelea şi de aceea se gândea la Maureen. Dar de ce se simţea singură? Cum îndrăznea să fie tristă din moment ce practica meseria pe care şi-o dorise? De altfel, era convinsă că se afla la înălţimea sarcinilor sale, chiar dacă el încerca s-o intimideze, se linişti

ea.

Ca să-şi mai alunge gândurile negre, Rosalind clătină din cap şi se întoarse în camera infirmierelor. Pe drum, se opri în dreptul terenurilor de tenis, situate în spatele unui gard format din tufişuri stufoase. Vederea terenurilor o făcu să-i revină buna dispoziţie. Cel puţin putea să vină aici şi să joace cu Wendy. Intră în camera ei şi-şi puse o bluză galbenă şi un şort alb.

Dat fiind că, practic era singură pe lume, Rosalind îşi lua întotdeauna toate lucrurile cu ea. În felul acesta, le avea permanent la îndemână. Nu mai era nevoită să trimită S.O.S.-uri disperate pentru a i se trimite echipamentul de tenis sau puloverele la începutul iernii.

Tânăra luă câteva rufe care trebuia călcate şi coborî în bucătărie. La puţin timp după aceea, văzu cu uşurare că în încăpere intra Wendy.

— Mă aşteptam să te găsesc aici, zise veselă colega ei. Ce-ar fi să bem un ceai? Am cumpărat nişte clătite, sunt calde încă! Dar ce văd? Eşti deja în şort? Aveam nevoie de cineva ca tine care să mă scoată puţin din amorţeală. Pun ibricul pe foc şi mă apuc de călcat imediat după ce termini tu.

Rosalind zâmbi. Wendy era incorigibilă. Când începea să vorbească, era greu s-o mai opreşti. Termină de călcat o rochie din bumbac verde şi o agăţă alături de o bluză gri pe care o îmbrăca numai la ocazii, atunci când era vreo petrecere la spital.

— Există şi distracţii la Beatrice? întrebă ea.

— Nu prea des, răspunse Wendy. Poate şi din cauză că suntem prea numeroşi ca să locuim toţi la un loc. Majoritatea colegilor noştri stau în oraş, dar avem o asociaţie muzicală foarte activă care cântă muzică pop şi clasică, aşa că toată lumea o apreciază. Mai avem şi turneele de tenis, de badminton, de dans... şi, bineînţeles, locul nostru favorit, „Vulturul”.

— Aşa este, îmi amintesc de el. Am fost acolo o dată sau

de două ori, însă mă simţeam atât de obosită după nopţile de gardă, încât n-am prea profitat de asemenea ieşiri!

— Eu aş zice că totuşi, cu un şef ca al tău, nu va fi nicio problemă să-ţi reiei vechile obiceiuri.

— Ce vrei să spui? se interesă ea cu prudenţă. Doar n-o fi şi conducătorul clubului!

— Nu, are numai anumite baruri cu nume de păsări de pradă.

— Îl pasionează atât de mult păsările? Wendy izbucni în râs.

— Nu prea, oricum, nu mai mult decât femeile.

— Mi se pare că îţi cam plac enigmele.

— Deformaţie profesională! îi răspunse Wendy zâmbind. Dar, apropo, n-ai aflat? Doctorului Bradford i se mai spune şi „vulturul călător?" I se potriveşte de minune, nu crezi?

— Într-adevăr, are gura dispreţuitoare, privirea distantă şi este mândru, impresionant şi iubitor de libertate!

— I-ai făcut o descriere cât se poate de realistă!

— Te înşeli, mă gândeam la pasăre, o corectă ea.

— După câte s-ar părea, am impresia că v-aţi cam încrucişat săbiile, dar o să vezi, în cele din urmă te va plăcea. Evident, este foarte reţinut, dar nu insensibil.

De data asta, Wendy vorbea serios.

— Vorbeşte cu Anna despre treaba asta. Este asistenta de la secţia de chirurgie ortopedică şi soţul ei este mamoş. Ei îl cunosc foarte bine pe Bradford. Slade a studiat medicina în acelaşi timp cu el. Se pare că viaţa i-a fost dată peste cap de un eveniment tragic, de aceea uneori arborează aerul acela posomorât.

— Apropo, este însurat? Soţia lui…

— Soţia lui? Glumeşti!

Wendy îşi privi colega cu insistenţă. Nu-i mai pusese şi înainte aceeaşi întrebare? Prefăcându-se că nu-i pasă de persoana lui, Rosalind o provoca pe colega ei să vorbească despre el.

— După părerea mea, este vorba despre o poveste de dragoste care s-a terminat prost. Poate că a murit? Ca să fiu sinceră, habar n-am. Are o casă pe undeva pe la ţară, unde se retrage din când în când fără să lase nicio adresă unde poate fi găsit. Anna şi Slade sunt la curent cu situaţia lui, dar sunt foarte discreţi în legătură cu acest subiect.

Wendy călcă cu multă atenţie o rochie şi costumul de tenis.

— Dacă vrei, putem să facem o partidă chiar în acest weekend. Astăzi sunt de gardă, dar duminică joc cu plăcere… dacă e vremea bună.

— Sunt la dispoziţia ta. Abia aştept. Voi pregăti cina în bucătărie, e mai plăcut decât în sala de mese.

— Eşti nouă pe aici, dar bucătăria asta veche ar avea foarte multe de povestit. A fost martora atâtor scene de dragoste, de disperare… pe scurt, de lucruri pe care ţi le poţi imagina şi singură.

— Serios?

— Mă rog, nu chiar aşa… pentru că locului respectiv îi cam lipseşte intimitatea ca să faci şi altceva decât să iei masa cu un prieten!

— Deci, în seara asta eşti la spital? Eu trebuie să mă întorc acolo pe la cinci, ca s-o schimb pe domnişoara Stephen. Din câte se pare, în ultima lună a făcut multe ore suplimentare după plecarea pe nepusă masă a celeilalte infirmiere. Apropo, de fapt de ce a plecat?

— În primul rând, nu se prea potrivea… cu ceilalţi şi, în plus, nu-şi făcuse studiile la Beatlie’s şi se purta urât cu toată lumea.

Lui Rosalind i se tăie respiraţia.

— Dar nici eu n-am urmat cursurile de aici şi m-am despărţit cu greu de unele persoane de aici.

— Mai vrei puţin ceai? Nu fi îngrijorată. I-am auzit pe colegii tăi vorbind: au o părere foarte bună despre tine.

— Adevărat? Infirmierele m-au acceptat?

— Da. Şi nu numai ele.

— Oh, nu mi-l pot închipui pe doctorul Murray criticând pe cineva. N-ar face rău nici unei muşte!

— El nu e singurul pe care va trebui să-l cucereşti! Rosalind se gândi la figura arogantă a chirurgului.

— Într-adevăr, se plânse ea, alţii vor fi mai greu de convins! în momentul în care începură să urce scările, se auzi soneria telefonului. Asistenta din hol răspunse.

— Domnişoara Fletcher, la telefon!

— Vin acum! strigă Wendy aşezând hainele călcate peste cele ale colegei ei. Cred că este o urgenţă.

Wendy coborî în viteză din patru în patru trepte ca să preia legătura. În acest timp, Rosalind duse hainele colegei în camera acesteia şi pe ale ei le aşeză în dulap. Apoi încercă să-şi facă încăperea mai primitoare. Agăţă pe perete două miniaturi pe care i le dăduse bunica ei şi aranjă un buchet de narcise galbene într-o glastră superbă. După ce termină, îşi puse pardesiul şi ieşi.

Nici nu apucă să încuie uşa că apăru Wendy respirând cu greutate.

— Sunt aşteptată în secţie... Eram sigură. Fetiţa operată de amigdale are o hemoragie. Din fericire, am avut grijă să las la căpătâiul ei pe cineva. Am plecat!

— Vin şi eu cu tine, spuse Rosalind.

Cele două tinere se îndreptară cu paşi mari spre clădirea principală a spitalului. De data asta, liftul era la parter. Wendy coborî la pediatrie, iar Rosalind la chirurgie.

— Aţi venit mai devreme! se miră domnişoara Stephen zâmbind. Aici totul este în regulă. Aproape am terminat pregătirea pentru mâine dimineaţă. Se anunţă o zi plină.

— Asta o să vedem mai târziu. Belinda Sykes, pacienta de azi-dimineaţă, a făcut hemoragie, aşa că trebuie să pregătim totul pentru o eventuală intervenţie. Să sperăm că nu este decât o alarmă falsă.

Asistenta îşi puse o bluză albă şi se apucă să sterilizeze instrumentele.

— Domnişoară, strigă ea deodată. Tânăra apăru imediat.

— Anunţă-l pe doctorul King. Vezi dacă este în incinta şi spune-i să ia legătura cu mine cât mai curând posibil. Domnişoară Stephen, te rog să-l anunţi şi pe doctorul Murray!

Rosalind se gândi la operaţia efectuată de dimineaţă. Chirurgul scosese amigdalele, dar lăsase la locul lor polipii nazali. Altă dată, scoaterea amândurora era o practică frecventă, dar în prezent medicii considerau că e mai bine să nu opereze în acelaşi timp nasul şi gâtul decât în caz de infecţie.

Soneria telefonului îi întrerupse şirul gândurilor.

— Alan King la telefon.

— Bună ziua, domnule doctor. Belinda Sykes se află într-o stare îngrijorătoare. Domnişoara Fletcher, asistenta de la pediatrie, este lângă ea... Aici totul este pregătit pentru o intervenţie. Sunteţi aşteptat.

— Ăsta da noroc! Eram pe punctul de a pleca pe terenul de golf.

În vocea anestezistului se citea dezamăgirea şi Rosalind îl compătimi sincer. Dar deodată îşi aminti ce-i spuseseră colegele despre el. Şi în plus, nu era de gardă? în cazul ăsta, trebuia să fie prezent la consultul de seară pentru eventuale anestezii locale.

Rosalind zâmbi. Wendy şi domnişoara Fletcher aveau dreptate: doctorul voia doar să-i devină simpatic.

— Suntem cu toţii în aceeaşi situaţie, îi răspunse ea. Sala de operaţii este sterilizată pentru mâine dimineaţă, dar e posibil să începem activitatea peste o oră!

Auzi în receptor cum doctorul oftează.

— Unde pot să vă găsesc în caz de necesitate?

— La sala de consultaţii. Tony este acolo? se interesă el. Mi se pare că trebuia să se ducă la o sărbătoare în familie... E ciudat că eu evit cât pot genul ăsta de petreceri pe care nu pot să le sufăr, iar el se da în vânt după ele.

— Înseamnă că nu este liber. Cine este de gardă?

— Un stagiar. Dar pentru cazul ăsta cred că nu are

destulă experienţă. Mă angajez eu să găsesc un înlocuitor. Într-o primă fază, mă voi asigura dacă starea pacientei necesită într-adevăr o a doua intervenţie în blocul operator şi te voi anunţa dacă e nevoie. N-are rost să alertăm toată echipa pentru un fleac.

— Vă mulţumesc… vă rămân datoare…

— Sper că aşa va fi, comentă el pe un ton mieros, care o făcu pe tânără să se înfioare.

Închise telefonul. Ajutoarea de infirmieră ştergea geamurile galeriei rezervate spectatorilor şi ecranul video. De acum încolo, studenţii vor rămâne în afara câmpului operator şi vor urmări intervenţiile pe ecran. Apoi întocmi în caietul secţiei o notă referitoare la folosirea vitaminei K.

„Când va sosi fetiţa, în cazul în care va sosi, să mi se comunice imediat numele medicamentelor prescrise după operaţie. Le voi scrie pe tabel pentru ca anestezistul să nu administreze din greşeală o doză prea mare. Dacă în timpul unei operaţii ţi se dă un ordin şi două persoane se oferă să-l execute, vei veni să-mi arăţi totuşi produsul folosit, chiar dacă sunt ocupată. Dacă am cea mai mică îndoială, voi verifica întrebându-l pe chirurg”.

Ceasul arăta ora patru şi jumătate când telefonul sună din nou.

— Wendy la telefon. Fetiţa îşi înghite saliva la intervale regulate şi păleşte văzând cu ochii. Şi-a recăpătat cunoştinţa şi tot ce înghite ajunge direct în stomac. Pierde mult sânge. I s-a făcut o injecţie intramusculară cu vitamina K. Mai ai?

— Da, mai am o fiolă. Aici, totul este pregătit. Ad-o peste cinci minute dacă vezi că sângerează în continuare, îi sugeră Rosalind.

— Deci, aşa rămâne. M-am întâlnit cu Alan. Este la dispoziţia noastră.

— A găsit vreun chirurg? Murray nu este la spital.

— Totul este organizat! Tu ocupă-te doar de cărucior şi de pompă. Vom avea cu siguranţă nevoie de o sondă

gastrică pentru a evacua sângele în caz că vomită după operaţie.

— Totul este pregătit.

Tânăra auzi apa curgând în zona aseptică. Perfect, îşi spuse ea, domnişoara Stephen nu lasă nimic la voia întâmplării. Apoi îşi puse masca şi intră în sala de operaţii. Luă o cutie cu mănuşi sterile şi o deschise.

Lângă chiuvetă, fata de la instrumentele chirurgicale îşi ştergea mâinile cu o cârpă pe care i-o întinsese asistenta; lângă ea stătea un bărbat îmbrăcat în costumaţia verde de chirurg şi încălţat cu ghete din pânză.

— Du-te şi anunţă-l pe doctorul King să aducă bolnava direct aici, ordonă Rosalind.

Apoi, cu ajutorul unei pensete lungi, luă un prosop sterilizat şi i-l întinse chirurgului. Cu răsuflarea tăiată, îl recunoscu pe doctorul Peregrine Bradford. După ce şi-a şters cu grijă mâinile, luă o pereche de mănuşi, le pudră cu tâlc şi le trase cu uşurinţă pe degete.

Era absurd, dar respiră uşurată atunci când constată că mănuşile erau noi şi pe măsura lui. Dat fiind caracterul lui nesuferit, îşi spuse ea, ce s-ar fi întâmplat oare dacă ar fi fost rupte?

— Mulţumesc, domnişoară, spuse el cu amabilitate. Rosalind simţi că roşeşte sub mască. Poate că o confundase cu altcineva, sau era distrat, sau o ignora în mod intenţionat... Dar momentul nu era prea bine ales pentru a răspunde la asemenea întrebări. Se auzi zgomotul liftului oprindu-se în dreptul etajului lor şi căruţul fu împins în sala de operaţii.

Fără să mai piardă timpul, Alan King aplică un pansament cu cloroform pe faţa lividă a copilului care adormi imediat.

— Să sperăm că va fi de-ajuns, comentă chirurgul. Voi încerca să acţionez cât se poate de rapid!

Cu ajutorul unei pense Boyle Davis, blocă gura fetiţei. Figura lipsită de viaţă a copilului o impresionă puternic pe Rosalind. Pierduse mult sânge şi, datorită vigilenţei

infirmierelor, fusese evitat un accident fatal. Într-adevăr, în aparenţă nu exista niciun semn prin care să se poată descoperi că fata suferise o hemoragie. Numai infirmiera de gardă, observând că fetiţa îşi înghite în mod repetat saliva, a dat semnalul de alarmă.

Infirmiera îi dădea chirurgului pansamentele pe care acesta le aplica pe rană pentru a elibera locul sângerării. Deodată, becul care strălucea pe fruntea chirurgului lumină un punct foarte mic care supura abundent.

— Sutură, ordonă el.

Domnişoara Stephen îi întinse imediat un ac lung şi încovoiat de care atârna un fir de mătase.

— Perfect. Refac punctul pentru mai multă siguranţă. După ce termină, se aşeză să examineze caverna de culoare roz. Cu ajutorul pansamentelor aplicate succesiv, verifică dacă mai existau şi alte surse de hemoragie.

— Aici… dar nu văd ce vase de sânge trebuie ligaturate! Ridică privirea spre anestezist, care veghea bolnava la capătul mesei de operaţie.

— În cazul ăsta, nu pot să folosesc adrenalina de sinteză. Ce putem folosi în locul ei? întrebă chirurgul.

— Nu credeam că intervenţia va dura atât de mult, mărturisi Alan King, cu un aer glumeţ. Dacă absoarbe doar un strop, nu i se va întâmpla nimic…

— Nici nu vreau să aud de aşa ceva! exclamă doctorul Bradford. Un asemenea amestec periculos produce adesea perturbări cardiace. Eu refuz să-mi asum acest risc.

Atunci se adresă asistentei.

— Dumneata ce părere ai domnişoară? Ce produs ai alege?

— I s-a făcut o injecţie cu vitamina K ce ar trebui să-şi facă efectul curând. Mai rămâne glucoza… E adevărat că e cam demodată, dar înainte era folosită împreună cu cloroformul la scoaterea amigdalelor şi polipilor.

Rosalind luă o fiolă cu lichid vâscos şi vărsă puţin într-un creuzet, apoi, stând în picioare lângă chirurg, îi studie

mişcările. El îmbibă o compresă cu glucoză şi o aplică peste punctul care sângera. Apoi, după câteva secunde care i se părură interminabile lui Rosalind, dădu la o parte ţesătura. Rana era închisă şi Rosalind putu să respire din nou în mod normal.

— Bravo! exclamă anestezistul pe un ton sarcastic. Ai mereu la îndemână un flacon cu venin de viperă, domnişoară?

Făcu o pauză şi apoi continuă râzând:

— Sau poate şi alte leacuri-minune? Ce părere ai despre măruntaiele de pui? Şi asta este o veche metodă.

Rosalind îşi rumega furia în tăcere. Ce personaj odios! Ştiind că doctorul Bradford îi va da cu siguranţă dreptate, el încerca s-o ridiculizeze pentru a-şi masca lipsa de profesionalism.

Dar brusc, vocea aspră a chirurgului îl făcu pe anestezist să-i piară cheful de râs.

— Veninul de viperă al lui Russel se mai foloseşte şi acum destul de frecvent în caz de alergie, de exemplu. În cazul nostru, glucoza este foarte indicată, deoarece nu creşte tensiunea arterială şi permite oprirea hemoragiei.

Apoi făcu un semn către Rosalind, căreia nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Îţi mulţumesc, domnişoară. Acum, fetiţa este în afară de orice pericol.

— E necesar să-i facem o spălătură stomacală?

— Nu. A vomitat chiar înainte de a intra în blocul operator, aşa mi-a spus domnişoara Fletcher. S-a făcut bine că a fost adusă aici, pentru că pierdea deja foarte mult sânge.

Chirurgul scoase instrumentul care ţinea gura pacientei deschisă în timpul intervenţiei, apoi şterse faţa palidă a copilei cu o compresă umedă.

— Luaţi-i tensiunea şi aveţi grijă să i se ia temperatura vreme de câteva ore de aici încolo, îi ordonă el infirmierei.

Doctorul Bradford aruncă apoi o privire spre tabelul pe

care Rosalind notase dozele de medicamente pe care le luase Belinda şi dădu din cap aprobator.

— Aşa-mi place să se procedeze! în sfârşit s-a luat o măsură care ne face să câştigăm timp şi să eliminăm anumite riscuri. Unde ai învăţat să faci asta? în şcoala de infirmiere?

— Nu, îi răspunse ea.

Rosalind îşi muşcă buza de jos. Ar fi preferat să nu-i răspundă, însă chirurgul stătea lângă ea şi o privea insistent.

— Aici, la secţia de obstetrică, spuse ea cam fără tragere de inimă.

— Atunci înseamnă că nu e totul prost la Beattie’s, nu-i aşa?

— N-am afirmat niciodată aşa ceva, se grăbi ea să spună. Altfel, nu m-aş mai fi întors aici!

— Aşa este, dar am avut impresia că ai regretat acest pas. Căruţul se îndepărtă, împins de infirmiera care ţinea în cealaltă mână flaconul cu soluţie intravenoasă. Datorită lichidului care curgea picătură cu picătură, fetiţa operată îşi recăpătase roşeaţa din obraji.

— Timpul de coagulare nu a fost verificat înainte de venirea ei aici, spuse Rosalind ca să schimbe subiectul. Nu este imprudent înainte de acest gen de intervenţie chirurgicală?

— Nu-ţi scapă nimic, domnişoară, şi din nou ai dreptate! Apoi, când văzu că doctorul Bradford încruntă din sprâncene cu asprime, tânăra se întreba ce mai avea de zis. De ce făcea figura aceea? Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, el îi zâmbi.

— În schimb, nu eşti prea rapidă cu servirea cafelei!

— Oh, domnişoară, strigă ea, este cafea? îmi pare rău, domnule doctor, mi-e teamă că am uitat să facem.

El îşi dădu masca jos.

— Nu e prea grav. Nu te mai uita la mine de parcă aş vrea să te muşc. Mă duc să mănânc ceva la „Vulturul”.

Apoi se uită de jur-împrejur prin încăperea în care domnea dezordinea.

— Ai destul de lucru ca să pui totul la punct aici. Trebuie să fie gata neapărat la ora opt şi jumătate.

— Opt şi jumătate? Mie mi s-a comunicat un alt program…

— După aceea operez în altă parte. Evident, dacă n-ai timp să termini… spuse el ironic.

— Ba da, răspunse ea cu vehemenţă. Aş vrea numai să ştiu ora la care vin pacienţii. Bănuiesc că infirmierele ştiu când să le administreze premedicaţia.

Tânăra văzu cu satisfacţie că figura chirurgului se întunecă. În clipa aceea, apăru Alan King.

— La ora opt şi jumătate mâine dimineaţă, Alan, n-ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

Expresia de plictiseală de pe faţa anestezistului fu înlocuită de un zâmbet.

— Perfect, comentă chirurgul frecându-şi mâinile mulţumit.

Apoi le făcu un semn cu capul în loc de salut şi plecă.

— Ce personaj ciudat! Mă aşteptam să-mi facă reproşuri atunci când m-am întors în cameră. Aveam de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat în timpul operaţiei şi sunt sigur că el ştia asta. În mod intenţionat m-a lăsat să cred că era furios pe mine şi când colo… mă întâmpină cu un aer de copil cuminte… De fapt, ştie că nu-mi place să mă trezesc devreme ca să vin la spital şi că infirmiera şefă nu agreează întârzierile din cauza cărora personalul se vede nevoit să se grăbească…

— Ai mare dreptate în privinţa asta. Mereu este aşa? întrebă ea.

— Tot timpul! îi răspunse Alan cu convingere. Trebuie să ne aliem amândoi, ca să ne apărăm!

Cum el stătea cam prea aproape de ea, Rosalind se depărtă brusc de el.

Atunci, Alan King se uită la ceas.

— Şi eu aş vrea să mănânc ceva, dar nu la „Vulturul”. N-am chef să-mi petrec seara în preajma fermecătorului nostru şef!

— Ei bine, aşa cum ai observat, şi domnul doctor are mult de lucru pentru mâine. La revedere.

Rosalind şi infirmiera intrară în camera de sterilizare. Chiar dacă doctorul Bradford, zis şi „vulturul pelerin”, era un om extrem de nesuferit, n-avea niciun chef să se alieze cu Alan King împotriva lui.

— Fă ordine în sala de operaţii în timp ce eu sterilizez instrumentele chirurgicale, îi spuse ea colegei. Dacă vrei să faci o pauză, ar fi bine s-o iei înainte să speli pe jos.

— Nu, mulţumesc, domnişoară. Eu locuiesc în reşedinţa de pe deal şi seara iau mereu o cină copioasă după serviciu. Dar... dumneavoastră?

— Deocamdată nu mi-e foame deloc. Prefer să scap mai întâi de sarcinile pentru mâine. Ştiai că programul operaţiilor începe cu o oră mai devreme?

Domnişoara Stephen îşi înăbuşi un strigăt.

— Îmi închipui ce mutră va face infirmiera şefă atunci când va afla! Doctorul ştie că exagerează puţin cu exigenţele astea. Va trebui să ne sculăm cu noaptea în cap!

— Nu neapărat, dacă nu pierdem timpul acum. Ai nevoie de o noapte bună de somn ca să rezişti la cele două operaţii complicate.

— Eu? Chiar vreţi să vin?

— Da, va fi mai uşor pentru mine să supraveghez lucrurile. Eu mă voi ocupa de microscop. Din fericire, am mai lucrat în microchirurgie în timpul stagiului în terapie intensivă. Acolo veneau o mulţime de victime ale accidentelor de circulaţie.

— Repararea mâinilor şi picioarelor n-are nimic de-a face cu ORL-ul, spuse domnişoara Stephen.

— Şi cu toate astea, vasele de sânge şi venele sunt cusute conform aceluiaşi principiu, sublinie Rosalind.

Peste câteva clipe, asistenta se uită la ceasul de pe

perete.

— E timpul să pleci acasă, domnişoară Stephen. Ai muncit cât patru şi nu cred că ai avut timp să faci o pauză. Vei recupera orele suplimentare prestate în timpul weekendu-lui, îi sugeră Rosalind.

Figura infirmierei se lumină.

— Dacă îmi iau o jumătate de zi în plus, îmi voi permite să dau o fugă până la părinţii mei.

După ce instrumentele chirurgicale fură sterilizate, infirmiera plecă, înainte de a i se mai trasa alte sarcini.

Rosalind Mason îşi termină treaba destul de târziu. Când se afla pe picior de plecare, se simţi uşurată că îşi îndeplinise îndatoririle de serviciu. Cel puţin, îşi spuse ea, doctorul Bradford îi apreciase metodele de lucru.

Când ajunse afară, cu paltonul pe umeri, inspiră adânc aer în piept. Aerul proaspăt îi făcea foarte bine după o zi petrecută în secţie.

În acel moment o zări pe Wendy, care ieşea dintr-o clădire alăturată şi se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Ai terminat programul? Şi eu! Fetiţa asta ne-a cam speriat!… Cum a fost? E totul pregătit pentru mâine?

— Mă bombardezi cu prea multe întrebări. Ce vrei să ştii în primul rând?

— De la copii am căpătat acest obicei urât. La spital, toţi urlă după mine şi eu sunt nevoită să strig ca să mă fac auzită!

Colega ei zâmbi. Auzise că Wendy îşi conduce foarte bine secţia, îmbinând umorul cu blândeţea şi autoritatea.

— Mâine începem programul în zorii zilei… cel puţin unii dintre noi! Şeful va veni la ora opt şi jumătate, ca să se sterilizeze.

— Ce l-a apucat? E cam matinal, dat fiind că aproape toată lumea locuieşte în afara spitalului. De ce vine atât de devreme?

— Avem de făcut două operaţii foarte grele şi o mastoidită.

— Cât va dura?

— Nu ştiu. Totul depinde de chirurg şi până acum nu l-am văzut pe doctorul Bradford la treabă.

— M-am mai liniştit. Credeam că „iubirea” ta pentru el te va împiedica să fii obiectivă şi acest lucru ar fi dat naştere la anumite prejudecăţi, dar acum constat cu bucurie că nu este cazul să-mi fac griji! Sunt moartă de foame! continuă ea când ajunseră în hol. Am ronţăit câţiva biscuiţi în secţie, dar asta nu e mâncare! Ai luat masa de seară?

— Nu, adineauri nu mi-era foame, poate din cauza evenimentelor de mâine. Unde am putea să mergem?

— La „Vulturul”, propuse Wendy. Sandvişurile lor calde cu brânză şi tartele cu mere sunt nemaipomenite.

— Nu vreau la „Vulturul”, scânci Rosalind.

— De ce? Ai auzit ceva rău despre local?

— Nu, dar sunt sigură că e aglomerat… şi în plus, doctorii Bradford şi King spuneau că se duc acolo în seara asta…

— Şi ce dacă? îl vezi cumva pe doctorul Bradford catadicsind să vină să împartă cu noi cina noastră umilă?

Izbucniră amândouă în râs şi începând din clipa aceea Rosalind se hotărî să nu-l mai ia pe şeful ei prea în serios şi îşi propuse să nu se lase intimidată de el.

— Oricum, Alan va fi la bar, nu ne va deranja prea mult.

— Uite ce este, n-am niciun chef să-i văd şi în seara asta… evident, tu n-ai avut plăcerea să-i suporţi toată ziua.

— Parcă ţi-ar fi frică de el şi asta mă miră.

— Nu, dar aroganţa lui mă scoate din sărite.

— E un tip perfect, dacă ştie că nu-i este permis totul. A împrumutat deja ceva materiale, aşa este?

Rosalind dădu din cap.

— Anunţă-l imediat că nu-i vei mai tolera mult timp atitudinea şi atunci nu va mai insista. Ce-ar fi să mergem la noua prăvălie de cartofi prăjiţi de la capătul străzii? O să stăm la coadă şi o să venim acasă cu hainele mirosind a ulei încins, dar în definitiv…

— Sunt buni?

— Nu sunt răi, am fost acolo o singură dată. Hai să ne schimbăm repede de haine şi să plecăm.

Rosalind se dezbrăcă de uniforma de asistentă medicală şi-şi eliberă părul bogat şi blond care i se revărsa pe umeri. Îşi dădu cu puţin luciu pe buze şi îşi puse un pardesiu din lână roşie peste rochia de culoare bleu-turcoaz. Apoi îşi luă din dulap o poşetă neagră asortată cu pantofii şi se întâlni cu Wendy în hol. Colega ei purta o haină din blană de miel care-i făcea chipul oval mai plăcut şi mai feminin.

— Câtă eleganţă, draga mea, ca să mergem până la negustorul de cartofi prăjiţi din colţul străzii! o ironiză Rosalid.

— Dar la tine nu te uiţi? în sfârşit, din fericire, locuitorii acestui cartier îşi dau imediat seama cine face parte din personalul spitalului. În felul acesta, nu ne asumăm niciun risc. E foarte posibil ca şi unii foşti pacienţi să mă recunoască şi să vrea să stea de vorbă cu mine.

Wendy se uită la prietena ei cu un aer invidios.

— Nici nu-ţi dai seama ce norocoasă eşti! Ai putea să te duci acolo în fiecare zi incognito, deoarece aşa, cu părul lăsat în jos, eşti de nerecunoscut. Pe când eu, deşi mi-am schimbat adesea înfăţişarea, nu mi-a ajutat la nimic!

— Uneori e folositor, dar eu nu mă aflu de multă vreme aici ca să pot fi identificată uşor.

Cele două tinere o luară pe aleea centrală şi ieşiră pe poarta uriaşă a spitalului, care era deschisă în permanenţă.

— Ar trebui să aibă loc o revoluţie ca să o văd închisă, spuse Wendy. Îmi place la nebunie poarta asta. Când trec seara prin dreptul ei, mă gândesc imediat la casa părinţilor mei, îi explică ea cu o uşoară nostalgie. Ai să vezi că, după câteva zile, vei avea şi tu aceeaşi impresie!

— Dacă toată lumea ar fi ca tine sau doctorul Murray, m-aş simţi de pe acum ca acasă!

Rosalind se întoarse pentru a arunca o ultimă privire clădirii în care se afla secţia de chirurgie, ale cărei contururi se profilau în semiîntunericul serii.

— Mă întreb dacă mă voi înţelege vreodată cu doctorul Bradford.

Dar de ce o interesa atât de mult ce gândea el despre ea? Această întrebare o preocupa atât de mult încât, pentru prima oară în viaţă, ea îşi făcea griji în legătură cu imaginea ei. De obicei făcea abstracţie de oamenii care o enervau, pur şi simplu evitându-i.

Dar imaginea şefului ei, în timp ce ştergea faţa Belindei cu o compresă îi revenea mereu în memorie. „Cred că se poartă minunat cu copiii”, se surprinse ea gândind.

În momentul acela zăriră luminile prăvăliei. Chiar şi la ora aceea, mai erau câţiva clienţi care aşteptau.

— Bună seara, domnişoară Fletcher, se auzi o voce de bărbat.

Rosalind văzu amuzată cum un necunoscut cu obrajii rumeni care mirosea foarte tare a bere se apropie de Wendy pentru a-i vorbi despre fiul lui, care avusese nişte probleme cutanate, din câte îşi dădu ea seama.

— Dacă se simte tot rău, spuneţi-i să vină din nou la consultaţie.

— Nu va accepta niciodată… în afară de secţia dumneavoastră, nici nu vrea să audă de spital! Ce-ar fi să-l aducă soţia mea, doar pentru un control de rutină?

— Bine, cu condiţia să vină într-o zi de consultaţie, ca să-l poată vedea şi un medic.

Apoi individul luă puiul şi cartofii comandaţi, şi plecă, după ce o salută pe asistenta de la pediatrie cu un semn din cap.

— Pare un tip simpatic, spuse Rosalind.

— Aşa este, dar el şi soţia lui l-au hrănit extrem de neadecvat pe băieţelul lor. A trebuit să-i facem foarte multe analize ca să putem determina cauza alergiei de care suferea. A fost stabilit un regim foarte sever care s-a încredinţat părinţilor. Aceştia nu au decât datoria de a-l respecta, dar cu toate astea, vin la noi o dată la trei luni pentru a se asigura că totul este în regulă. Cred că micuţul

ţine foarte mult la noi. Este un băiat foarte deştept. Într-o săptămână, cât a stat în spital, a citit mai mult decât într-un an la el acasă!

Mâncarea era într-adevăr apetisantă şi când văzură puii făcuţi la rotisor, le lăsă gura apă.

Porniră înapoi spre spital, fiecare cu câte o sacoşă în mână.

— Genul ăsta de mâncare pentru seară nu e prea rafinat, dar de fapt ce importanţă are? Nu pot să mă abţin, recunoscu Rosalind.

— Nu pot să mai aştept, spuse Wendy rupând un colţ al pachetului.

Îşi strecură două degete înăuntru şi scoase câţiva cartofi prăjiţi.

— Îmm… sunt minunaţi. Gustă şi tu, sunt calzi încă.

— Nu acum, mulţumesc.

Erau învăluite de un miros de prăjeală foarte puternic. Ajunseră în grădina spitalului Beatrice, priviră în jurul lor şi râseră. Nu era o crimă să cumperi mâncare noaptea, dar nu erau bine văzute infirmierele care ieşeau noaptea pe furiş.

— Vino, nu mai este nimeni, o asigură Wendy alergând spre hol, strângând la piept preţiosul ei pachet pentru a putea merge mai repede.

Rosalind o urmă, dar mai încet. Deodată auzi o portieră trântindu-se în parcarea din dreapta ei şi o umbră care cobora din maşină. Individul venea drept spre ea. Trecu atât de aproape de ea, încât îi căzu sacoşa cu mâncare şi, pentru a doua oară în ziua aceea, li se ciocniră capetele atunci când Peregrine Bradford se aplecă pentru a o ajuta să ridice pachetul cu cartofi prăjiţi. El i-l întinse cu un zâmbet ironic pe buze şi asistenta cu părul blond îngăimă câteva cuvinte de mulţumire înainte de a o zbughi spre holul clădirii. Se întoarse o dată, ca să vadă ce se mai întâmpla în urma ei, apoi Rosalind dădu buzna în bucătărie unde prietena ei se prăpădea de râs.

— Ce caută aici la ora asta? o întrebă ea. Există vreo

urgenţă? Trebuie să telefonez în secţie?

— Linişteşte-te, o sfătui Wendy. Deasupra camerei noastre se mai află una în care doarme el uneori atunci când începe programul devreme, de exemplu.

După ce mâncară şi băură câte o cafea, Rosalind se simţi mai bine. Acum putea să râdă din toată inima de noua ciocnire cu doctorul Bradford. De fapt, în seara aceea n-o impresionase atât de mult, i se părea o fiinţă la fel ca toate celelalte.

Când Wendy se cufundă în lectura unei reviste pe care o uitase un pacient la spital, Rosalind se retrase în camera ei. Gândul că se va putea întinde în pat o bucura, cu atât mai mult cu cât urma să aibă o zi foarte grea.

„Sper că nu m-a recunoscut” îşi spuse ea vârând cheia în broască. În clipa aceea, tânăra simţi că este cineva pe palier. Îşi dădu la o parte şuviţele blonde ale părului, dar nu-l văzu pe bărbatul care făcea o pauză înainte de a urca la etajul superior.

Stând nemişcat, doctorul Bradford se uita ca vrăjit la faţa adorabilă a asistentei cu ochi verzi şi tenul ca piersica. În privirea lui apăruse o strălucire stranie.

Capitolul 4

— Am şters-o, spuse Rosalind înghiţindu-şi cafeaua dintr-o sorbitură.

— Dar n-ai mâncat nimic. Ai destul timp la dispoziţie!

— Nu mai am decât o oră! Tipul ăsta mă umple de nervi, Wendy. De când am venit, îmi impune un ritm de lucru infernal!

— Stai liniştită, sunt sigură că totul va fi bine. Ai marele noroc că lucrează împreună cu domnişoara Stephen, care este într-adevăr formidabilă. Şi pe urmă, nu e prima ta operaţie în blocul operator. Chiar dacă tehnica doctorului Bradford este diferită de altele, totuşi, corpul uman nu se schimbă.

Rosalind se mai relaxă.

— Ce bine că eşti alături de mine! îmi voi aduce aminte de cuvintele tale atunci când toate îmi vor merge pe dos. Cineva mi-a dat un sfat contra tracului: să mi-l imaginez pe interlocutorul meu în pijama!

Wendy izbucni în râs.

— În meseria noastră, ar trebui să găsim altceva! Pijamaua nu seamănă cu uniforma pe care o poartă chirurgii?

Apoi oftă şi continuă:

— Unde o fi splendoarea sălilor de operaţii despre care vorbeşte toată lumea?

Deodată, un zâmbet îi lumină faţa.

— Ţi-l poţi imagina pe bătrânul Bradford în chiloţi?

— În niciun caz, dar pentru un chirurg şef nu este atât de bătrân. Apropo, mai ştii ceva de Belinda?

— Infirmiera de gardă părea mulţumită. Fetiţa a cerut o îngheţată la ora patru dimineaţa.

— E normal. Întotdeauna li se permite aşa ceva copiilor înainte de operaţie. Pentru ei reprezintă o recompensă care mai are şi avantajul că le calmează durerea, deoarece răceala anesteziază rana!

Rosalind plecă din clădirea centrală, regretând că nu se putea bucura de dimineaţa aceea însorită. O briză uşoară mişca frunzele copacilor. Din păcate, în loc să se plimbe prin grădină, asistenta urcă în secţia de chirurgie. În blocul operator, toate luminile erau aprinse. Pereţii străluceau de curăţenie şi un miros uşor de dezinfectant şi anestezic venea dinspre uşa batantă din sticlă unde primul pacient aştepta să intre în sala de operaţie.

De fapt, bolnavii aveau rareori ocazia s-o vadă, deoarece erau deja adormiţi atunci când intrau şi ieşeau din sală.

Alan King era pregătit. De data asta îşi fixase cu grijă masca. În ochii lui de culoarea atunci juca o sclipire poznaşă. O văzu pe noua asistentă îmbrăcată în costumaţia informă care o acoperea de obicei din creştet până-n tălpi şi profită de ocazie ca s-o studieze cu atenţie. Rosalind simţi privirea anestezistului asupra formelor seducătoare ale trupului ei când intră în biroul ei. Tânăra îşi schimbă rapid hainele şi reveni în sala de operaţie. Camera rezervată chirurgilor avea uşa închisă. Ochii verzi ai Rosalindei se luminară, asortându-se de minune cu masca pe care o purta în dreptul gurii. Într-adevăr, chiar dacă nu-l asista chiar ea pe chirurg, asistenta purta o mască verde, pentru a se deosebi de celelalte infirmiere şi de spectatorii îmbrăcaţi în alb. Funcţia ei îi impunea acest lucru.

Cineva verifică dacă funcţionează microfonul din sala de operaţie şi amfiteatrul destinat publicului de specialitate. Unul dintre aceştia îi sfătui pe ceilalţi să păstreze tăcerea, deoarece doctorul Bradford va auzi totul şi va pune cu siguranţă întrebări la care va fi greu să se răspundă corect. Aparatura audio-vizuală fu pregătită, pentru ca operaţia să fie filmată şi comentată simultan de către echipa chirurgicală.

După ce bolnavul fu aşezat pe masa de operaţie şi informaţiile fură scrise pe panou, studenţii îşi luară notiţe. Apoi, uşa biroului chirurgilor se deschise şi doctorul Bradford îşi făcu apariţia, gol până la brâu.

Fascinată, Rosalind nu-l scăpă din ochi.

— Parcă ar fi un pirat, şopti domnişoara Stephen zâmbind pe ascuns.

„Un pirat superb şi viril”, constată Rosalind. El aruncă o privire de jur-împrejur şi-i făcu semn infirmierei responsabile cu instrumentele chirurgicale să-l urmeze. Domnişoara Stephen se apropie de el. Apa de la robinet ţâşni şi-l stropi pe chirurg. Picăturile strălucitoare de pe pieptul lui musculos stârni în trupul lui Rosalind o tulburare greu de descris. Tremurând de emoţie, tânăra îşi luă ochii de la el.

Câteva clipe mai târziu, chirurgul, îmbrăcat cu bluza lui specifică, era pregătit să înceapă prima intervenţie. Rosalind fixă microscopul chirurgical şi se asigură că funcţionează corect. Ca să-i uşureze mişcările, asistenta înconjură aparatul cu câteva prosoape sterilizate.

— Perfect! Eşti gata, Alan?

Anestezistul făcu semn cu capul şi branşă tubul cu protoxid de azot, în timp ce un ecran aşezat în stânga lui putea să supravegheze ritmul cardiac al bolnavului pe toată durata intervenţiei.

Stagiarul, care în ziua anterioară se simţise rău, nu părea nici azi într-o stare mai bună. În plus, observă Rosalind, îşi mai pusese şi nişte mănuşi prea mari pentru mâinile lui. Cum va suporta prima incizie? se întrebă ea. Şi zgomotul de oase râcâite? Unele persoane asistau fără nicio problemă la anumite operaţii care transformau sala în adevărat abator, dar erau înspăimântaţi de intervenţiile de tip ORL, îşi spuse tânăra.

Căruciorul cu instrumente fu descoperit şi operaţia începu. Stagiarul nu avea ce face la început, dar ţinea mâinile în sus, aşa cum îl învăţase chirurgul. Stătea atât de aproape de doctor, încât îl împiedica pe acesta să vadă bine câmpul operator. Chirurgul se dădu brusc înapoi şi atinse din greşeală cu degetele bluza unei infirmiere.

— Mănuşi, comandară două voci în cor.

Doctorul Bradford mormăi câteva cuvinte referitoare la incompetenţa anumitor stagiari, apoi Rosalind îl rugă pe bietul student s-o urmeze. Tânărul îşi scoase mănuşile contaminate şi le aruncă la coşul de gunoi sub privirile vigilente ale asistentei.

— E mai bine că s-a întâmplat aşa, spuse veselă Rosalind.

— Cum adică?

— Astea erau prea mari. Cum crezi că ai fi putut să operezi în condiţiile astea? câţiva milimetri în plus sunt suficienţi ca să-ţi stânjenească mişcările. Ia-le pe astea. Puneţi-le cu mare atenţie.

Stagiarul îi zâmbi.

— Te simţi mai bine? Aşteaptă un minut, şeful este ocupat, mai spuse ea.

El o privi nedumerit.

— N-are rost să te îmbolnăveşti atât de curând. Acum du-te înăuntru şi fii atent la mănuşi!

Stând lângă aparatele lui, anestezistul o urmărea cu privirea pe asistenta din sala de operaţii în timp ce ea îşi făcea treaba cu discreţie. Într-adevăr, Rosalind executa un ordin, asigura perfecta desfăşurare a intervenţiei cu o eficienţă care stârnea admiraţia lui Alan King. Mai descoperi şi zâmbetul tinerei la care nu rămăsese deloc insensibil.

Pacientul suferea de o scleroză a urechii şi operaţia avea drept scop introducerea în interior a unei proteze minuscule care i-ar fi permis să audă din nou ca înainte. Datorită microscopului chirurgical, această operaţiune părea mai uşoară, dar cu ochiul liber îţi puteai da seama cât de minuţioasă era acea muncă de precizie.

După ce execută partea cea mai delicată a operaţiei, chirurgul puse câteva întrebări studenţilor, ca să se mai relaxeze.

— Ce şanse de ameliorare a capacităţii auditive a pacientului există?

Tinerii medici avură păreri diferite, unii fiind mai optimişti decât alţii.

— În orice caz, sper că realitatea va infirma părerea noastră despre tehnica mea! observă şeful pe un ton sarcastic.

Atunci când chirurgul le explică de ce operaţia trebuia în principiu să reuşească, în galerie se auzi un murmur admirativ. Îi convinsese, îşi spuse Rosalind care continua să-l fixeze pe doctorul Bradford. El se aplecă deasupra balansoarului pentru a vedea rezultatul final înainte de a lăsa locul celei care efectua pansarea.

Atât echipa de chirurgi cât şi studenţii luară o pauză de un sfert de oră. Rosalind îşi bău cafeaua şi îşi aruncă privirea prin uşa din sticlă. La tipul acela de operaţie, curăţarea sălii nu dura prea mult.

Mai purta şi acum lănţişorul cu medalion în jurul gâtului Uitase să şi-l scoată înainte de culcare şi acum bijuteria îi stânjenea mişcările. Şi-l scoase şi-l puse pe birou. În clipa aceea, cineva bătu la uşă.

— Intră.

— Dau o fugă până la etajul de dedesubt ca s-o văd pe Belinda Sykes... Probabil că nu voi mai avea timp să fac vizita prea curând. Îmi dai voie cinci minute, domnişoară?

— Fireşte, domnule Bradford... dar nu în ţinuta asta. Era îmbrăcat încă în hainele de lucru, ceea ce n-avea de fapt nicio importanţă, deoarece îşi va pune alte haine pentru următoarea operaţie, dar era interzis să circule cu ghetele chirurgicale în afara sălii de operaţie.

— Domnişoară! Adu te rog, pantofii domnului Bradford, îi ordonă ea unei infirmiere. Se poate schimba în biroul meu.

Doctorul se supuse tinerei, o privi cu calm şi apoi îşi încălţă mocasinii din piele făcuţi impecabil cu cremă.

— Le las la dumneata. Mă voi întoarce pe uşa asta ca să mă încalţ direct cu ei, îi spuse el politicos... dacă îmi dai voie, desigur...

Mulţumită să constate că el respecta în mod strict

regulamentul, tânăra dădu din cap. De ce oare se simţi uşurată atunci când el plecă?

După ce verifică instrumentele pregătite pentru operaţia următoare, se întoarse la biroul ei ca să semneze în registrul care consemna dările de seamă ale intervenţiilor chirurgicale. Doctorul era acolo. Îşi scotea pantofii de oraş. Ea dădu buzna în sala de operaţii ca să anunţe echipa. În clipa aceea, uşile liftului se deschiseră şi al doilea pacient intră în blocul operator.

A doua intervenţie se desfăşură într-o atmosferă relaxată. După mastoidită, unii studenţi plecară şi microscopul fu aşezat cu grijă într-un colţ. Acum, iluminarea era mai plăcută şi toată lumea părea mai destinsă. Spre marea ei mirare, Rosalind constată că acolo condiţiile de muncă erau foarte agreabile şi recunoscu cam fără tragere de inimă că toate astea se datorau talentului chirurgului. E adevărat că era arogant şi aspru uneori atunci când o infirmieră sau un student făcea vreo greşeală. Fiind extrem de exigent, voia să obţină ce dorea fără să mai fie nevoie să ceară acel lucru. Majoritatea chirurgilor procedau astfel în momentele de tensiune maximă. În acelaşi timp, dădea o mulţime de sfaturi studenţilor, lucra bine şi repede, lăsând impresia că nu se grăbeşte deloc. Nu lăsa nimic la voia întâmplării şi-i incita şi pe alţii să pună întrebări.

Aşezat într-un colţ, Alan King părea că se plictiseşte de moarte. După ce pacientul adormea, rolul lui se limita la supravegherea efectelor medicamentelor şi anesteziceloîn timpul intervenţiei. De fapt, sub aspectul lui de om lipsit de vlagă se ascundea o inteligenţă vie. În timpul desfăşurării intervenţiilor, el încercă să atragă atenţia asistentei, dar Rosalind avea grijă să stea cât mai departe de el.

— Anunţă secţia, îi ordonă ea unei infirmiere. Pot să trimită pe cineva după căruţ.

Apoi o rugă pe infirmieră să verifice cu atenţie numărul pansamentelor folosite şi mai ales să se asigure dacă fuseseră aruncate în lada de gunoi destinată incinerării.

Domnişoara Stephen termină de pansat urechile operatului şi Alan King îşi debranşă aparatele. Scoase sonda gastrică şi o aşeză pe căruţ, după care căscă şi se întinse.

În timp ce vorbea cu colega ei, Rosalind simţi că e cineva în spatele ei.

— De ce trebuie să se ardă pansamentele astea, domnişoară? o întrebă Peregrine Bradford. Asistenta are dreptate, evident, dar de ce astea şi nu şi celelalte?

— Tocmai voiam să le trimit jos, îi răspunse infirmiera emoţionată.

— Atenţie la pericolul de infecţie! Dacă practicăm două tipuri de operaţii: la începutul programului, intervenţiile aşa-zise curate şi apoi celelalte. Pansamentele infectate care sunt lăsate la voia întâmplării pot să contamineze un obiect şi să provoace incidente grave.

Se răsuci şi-l întrebă pe studentul care stătea în continuare aproape de el:

— Ce necazuri ar putea provoca o asemenea neglijenţă?

— O septicemie, domnule.

— Evident, chiar şi o infirmieră debutantă ştie acest lucru.

— Ăă… un abces?

— Într-adevăr, s-ar fi putut produce aşa ceva în acest caz, dar am luat toate măsurile de precauţie, aşa că riscul de infecţie mi se pare exclus. De fapt, spectrul care îl înfricoşează pe orice chirurg conştiincios este meningita care poate fi luată în timpul operaţiei sau prin membrana urechii, nasului sau gâtului.

Îşi scoase masca şi o aruncă pe podea. Ochii lui albaştri erau bântuiţi de îngrijorare. Apoi îşi dădu jos bluza. Transpiraţia îi curgea şiroaie de pe umeri. Parcă uitase că are oameni în jurul lui. Deodată, o fixă pe tânără care-l privi cu un aer întrebător. Rosalind îl ascultă cu buzele fremătând de nerăbdare. De ce insista oare atât de mult asupra unui aspect care constituia grija principală a tuturor angajaţilor serioşi? Cu toate nasurile obişnuite, nimeni nu

era la adăpost de acest pericol. Oare avusese de-a face cu vreun accident de genul acesta în sala de operaţie sau voia să le mărească spiritul de responsabilitate?

El zâmbi uşor.

— Nu uita niciodată de acest aspect şi fii atentă întotdeauna la regulile referitoare la curăţenie. Nu neglija nici supravegherea postoperatorie.

Cu un aer serios, doctorul Bradford continuă să pună întrebări. Zâmbetul lui ironic şi mulţumit îl deruta pe bietul student care, cu obrajii în flăcări, îngâna răspunsurile. Rosalind ridică ochii şi întâlni privirea lui Alan King, care îi zâmbi.

— E mulţumit de el. Eu o şterg, până nu devine chiar insuportabil, şopti el asistentei.

Anestezistul o urmă şi se opri în faţa biroului ei.

— Ai întocmit cumva raportul referitor la prima operaţie? o întrebă el. Aş vrea să verific doza de somnifer administrată primului pacient.

Nemaivăzând niciun motiv plauzibil pentru a-i refuza cererea, tânăra îl lăsă să intre. El închise uşa în urma lui.

— În sfârşit, suntem singuri! spuse el. Pot să profit de tine în linişte… Ar fi şi mai bine dacă ţi-ai da jos bluza asta şleampătă şi boneta de pe cap. Am un chef nebun să-mi trec mâna prin părul tău. Pun pariu că e lung până la umeri!

— Mă voi schimba atunci când îmi voi termina programul de lucru, îi răspunse ea pe un ton rece. Uite registrul, eu am treabă.

El blocă uşa de ieşire.

— Vă rog, domnule doctor King…

— Spune-mi Alan şi te las să pleci. E mai bine aşa, mai ales că probabil vom deveni prieteni… prieteni foarte buni…

Rosalind făcu un pas în lături pentru a ajunge la o altă ieşire, când privirea îi căzu asupra picioarelor ei. Era încălţată şi nu putea să încalce regulamentul după ce i-l aplicase şi doctorului Bradford!

Alan King începu să râdă în hohote.

— Dă-mi voie să trec, Alan, te implor.

— Prefer… nu pot să opun rezistenţă unei guri atât de apetisante.

Rosalind se apropie încet de uşă şi Alan King se răsuci uşor, o prinse de umeri şi o forţă să se uite la el. Riscând să se dezechilibreze, îi atinse obrazul. Indignată, ea încercă să fugă de el, dar el o prinse din nou. În clipa aceea, zări o siluetă prin uşa din sticlă mată.

— Nu fi prost, Alan, termină odată, te rog…

Uşa se deschise în spatele anestezistului şi se auzi o voce aspră.

— Mi-am uitat încălţările, spuse Peregrine Bradford. Îmi pare rău că te-am deranjat, domnişoară. Evident, funcţia îţi dă dreptul la anumite privilegii, cel puţin în biroul tău, dar opacitatea geamului nu te pune la adăpost de unele indiscreţii.

— Pantofii sunt în biroul dumneavoastră, domnule Bradford. Infirmiera i-a dus acolo.

Îşi dădu boneta pe spate şi nişte şuviţe blonde îi căzură peste ochii speriaţi. Alan King plecă supărat.

— Îmi pare rău, abia reuşi Rosalind să rostească. El a… Cu lacrimi în ochi şi buzele tremurând, tânăra era disperată. Chirurgul o privi cu atenţie.

— Haide, domnişoară, n-are rost să reacţionezi atât de dramatic numai pentru că un individ ţi-a făcut curte!

Acele cuvinte rostite cu dispreţ şi indiferenţă o făcu să simtă un fior rece din cap până-n picioare.

— Dacă ţii neapărat să-i respingi avansurile, pot să-ţi dau un sfat: nu-i spune atât de curând pe numele mic. Dar dacă începe să-ţi placă de el atât de mult încât îi vei permite anumite familiarităţi, problemă care în definitiv te priveşte direct şi personal, foloseşte-te de el pentru a-ţi petrece cât mai plăcut timpul liber. Sunt convins că-ţi va propune acest lucru cât de curând.

Gura medicului exprima şi altceva în afară de furie. Ochii albaştri căpătaseră o nuanţă şi mai intensă, accentuată de

culoarea cămăşii. Tinerei i se păru că el încerca să se controleze pentru a nu spune lucruri şi mai tăioase. Atunci simţi că nu se mai putea abţine şi izbucni în lacrimi.

— Încetează! exclamă el cu asprime. Ce-ai vrea să fac? Să-ţi acopăr faţa cu săruturi ca să-ţi usuc lacrimile după plecarea lui? Ce copil eşti! în cazul în care nu-i acorzi nicio importanţă, n-ai decât să râzi de acest episod şi să-l dai uitării... dar nu te aştepta ca un bătrân ca mine să te înţeleagă.

Încălţat numai în şosete, el se îndreptă spre uşa biroului său. Rosalind se şterse la ochi. Îşi dădu bluza jos, se pieptănă şi se fardă uşor înainte să plece din sala de operaţii. În încăpere era ordine şi curăţenie. Domnişoara Stephen se dusese să mănânce de prânz împreună cu cele două colege ale sale şi Rosalind se bucură că avea câteva minute de linişte pentru a-şi mai veni în fire.

Oh, bărbaţii ăştia! şopti ea. După ce-l blestemă pe Alan King, asistenta îndrăzni să se gândească din nou la chirurgul care îi surprinsese în cadrul uşii.

Râse fără să vrea când şi-l aduse aminte plecând încălţat numai în şosete. În ciuda tonului pe care-l folosise, Rosalind nu reuşea să-i poarte pică. Amintirea ochilor lui de un albastru întunecat o urmărea permanent. N-o atinsese aproape deloc, dar... atunci când capetele li se ciocniseră, simţise o atracţie reciprocă, de parcă un văl de mătase invizibil se strânsese în jurul lor pentru a-i apropia.

Tânăra începu să pună fiecare obiect la locul lui şi la un moment dat zâmbi. De ce oare îi vorbise despre dorinţa lui, inconştientă dar reală, de a o face să uite de supărare sărutând-o?

— Ce vârstă are doctorul Bradford? o întrebă pe domnişoara Stephen atunci când se întoarse în secţie.

— Nu ştiu, în orice caz, cred că are destui!

— De ce spui asta?

— Sper că... rămâne între noi... nu vede în mine decât o infirmieră care răspunde de instrumentele chirurgicale,

mărturisi ea cu un uşor regret.

— M-a lăsat să înţeleg că se consideră un om bătrân.

— În general, bărbaţii spun asta atunci când sunt acuzaţi că le plac femeile tinere!

— Oh! Nu cumva se întâlneşte cu vreo infirmieră începătoare!?

— În ziua în care vei afla ceva despre viaţa lui privată, îţi dau ce vrei! Doar dacă nu-şi ascunde nevasta la ţară... în privinţa lui, nu văd altă ipoteză.

Rosalind reveni în biroul ei ca să-şi ia paltonul şi să meargă la masă, când îşi aminti de medalion. Ridică hârtiile împrăştiate pe birou, se uită până şi în coşul de gunoi, dar nu-l găsi. Şi cu toate astea, Rosalind era convinsă că-l lăsase acolo! Alan King! Cu siguranţă, i-l furase ca să-i facă necazuri. Era în stilul lui! Mâine i-l va arăta şi o va şantaja: medalionul în schimbul unei întâlniri.

Bijuteria în sine nu avea nicio valoare reală, dar o supăra faptul că pierduse un obiect drag.

Asistenta de la secţia de ortopedie, fermecătoarea Anna Forsythe, lua masa şi ea în tura a doua. Deşi se cunoşteau foarte puţin, cele două colege aveau preferinţe comune, care erau de natură să le apropie. Se aşezară una lângă alta.

— Te-ai adaptat la noua ta slujbă? se interesă Anna cu un zâmbet seducător.

— Parcă nu se mai termină dimineaţa asta! răspunse Rosalind.

Discutară despre vrute şi nevrute: de la noul bloc operator la mulţimea de chirurgi, subiecte inevitabile.

— Îmi place grozav să lucrez cu Tony Murray, spuse asistenta ORL.

— Şi cu Perry?

— Domnul Bradford? Rosalind fu gata-gata să se înece cu mâncarea. Niciodată nu auzise oamenii vorbind despre şeful ei atât de familiar.

— Uneori e plin de toane, dar are o inimă de aur. Îl iubim

foarte mult. Slade a fost coleg de cameră cu el pe vremea când erau studenţi la medicină.

Pe buzele lui Rosalind Mason apăru un zâmbet uşor.

— Nu mi-l pot imagina ca student. E atât de elegant în costumele alea ale lui croite după ultimul răcnet al modei!

— Dar uneori se comportă cam grosolan, nu-i aşa? Anna se ridică de pe scaun şi reveni cu două ceşti de cafea.

— E timid, continuă ea, şi în general ia viaţa prea în serios, dar ne distrăm bine împreună. O să vezi că o să-ţi placă de el. E adevărat că uneori merită să fie şi criticat. Mi-a promis totuşi că se va purta frumos cu noua infirmieră!

— De ce? A pus-o pe fugă pe cea dinainte? Anna se uită lung la colega ei.

— Nu, n-a umplut-o de groază, dar asta nu înseamnă că n-o să te sperie şi pe tine. Am glumit. De fapt, cam facem mişto de el pentru că nu s-a arătat prea tandru faţă de o colegă care se îndrăgostise de el.

— În orice caz, dinspre partea mea n-are de ce să se teamă, îi răspunse Rosalind cu o iritare cam excesivă. E atât de drăgălaş, încât mi-a reproşat deja faptul că sunt puerilă şi nesuferită! Dar o să i-o plătesc eu! O să-mi facă cea mai mare plăcere să-l asist pe doctorul Murray şi o să mă conformez ordinelor domniei sale atunci când va avea nevoie de serviciile mele.

Atunci, Rosalind văzu privirea critică a colegei ei.

— Ştiu că eşti prietenă cu el, dar mă întreb dacă ţi-ar plăcea să ai trei operaţii grele pe zi, dintre care prima la ora opt şi jumătate dimineaţa. Pe mine nu mă deranjează, pentru că locuiesc în incinta spitalului, dar ceilalţi stau în afara lui!

— Ştii cumva din ce cauză a început atât de devreme?

— Eu nu, poate ştii tu. Nu i s-a părut necesar să-şi ceară scuze. A plecat râzând şi mulţumit de el.

— Asta nu mă miră… e un om discret. Dar poţi să fii sigură că nu din cauză că voia să meargă să joace golf.

— Atunci de ce?

— Conduce un centru pentru copiii surzi, de lângă Reading. Instituţia era pe punctul de a fi desfiinţată, dar el s-a luptat s-o menţină deschisă. Datorită unor fonduri private, a reuşit să reamenajeze acest centru, care acum funcţionează perfect. I-a fost lăsat numai cu condiţia să angajeze doar personal specializat şi să nu facă internări în incinta lui.

Anna făcu o pauză.

— Perry este un om dinamic. A format o echipă de medici tineri şi străluciţi. Permanenţa este asigurată de un ortofonist şi sunt organizate întâlniri cu părinţii micilor pacienţi. În felul acesta, pot să stea de vorbă despre problemele legate de aceste cazuri…

— Nu ştiam nimic despre asta, mărturisi Rosalind. Dar de ce se duce acolo îmbrăcat ca un prinţ? Probabil că mamele copiilor se întreabă dacă nu cumva au de-a face cu un play-boy mai interesat de poziţia lui socială decât de bolnavii lui!

Anna zâmbi îngăduitoare.

— E obligat să procedeze aşa, din cauza clienţilor lui bogaţi, de exemplu, trebuie să ia masa cu un om de afaceri foarte bogat, care a promis să facă o donaţie mare pentru centru. Doar nu-ţi închipui că se putea prezenta la Claridge în pulover pe gât, nu-i aşa?

— Oh, Anna, ce ruşine mi-e… Rosalind se opri o clipă.

— Oricum, asta nu explică tot, continuă ea. Mă simt mult mai în largul meu cu doctorul Murray.

— Săptămâna asta, Perry nu te va deranja prea mult, pentru că mâine pleacă pentru câteva zile. Sper că nu e în weekendul tău liber, ar fi păcat să lipseşti chiar în perioada asta! sublinie ea râzând.

Apoi se uită la ceas şi adăugă:

— Acum, eu sunt în concediu şi mă duc să-l iau pe dragul meu soţ înainte să se răzgândească şi să rămână de gardă în astea două zile. Din fericire, avem o casă la ţară fără telefon! Ce binefacere.

Rosalind o privi cu invidie pe colega ei în timp ce se

îndepărta. Era îndrăgostită, îşi adora meseria şi, în plus, ea şi soţul ei lucrau în acelaşi spital.

— Dacă şi… şopti ea.

Ce-i trecea oare prin cap? Ieri nu-şi dorea nimic altceva decât să aibă succes în carieră şi acum visa să întâlnească şi ea iubirea. Să iubească un bărbat care s-o facă fericită. Închise ochii, simţindu-se cuprinsă de o tristeţe inexplicabilă.

După ce se întoarse în blocul operator, tânăra reuşi cu greutate să se concentreze asupra operaţiunii de sterilizare a instrumentelor. Imaginea Annei, soţie fericită, o bântuia. Ea îl simpatiza foarte mult pe Perry Bradford. Perry… Dar ea îl ura sau îl admira? în orice caz, nu putea spune că o lăsa indiferentă.

Îl zări pe Alan King îndreptându-se spre parcare, cu cheile maşinii în mână. Rosalind se dădu înapoi câţiva paşi, ca acesta să n-o vadă. „Nu voi aduce niciodată vorba despre medalion. Dacă va pomeni el despre bijuterie, o să mă prefac că nu ştiu nimic şi atunci gluma se va dezumfla de la sine”.

Din fericire, nu ştia nimeni nimic. Numai Wendy aflase de existenţa lui, dar ea nu observase că-i dispăruse.

— Poţi să pleci, îi spuse ea Annei. Acum mă simt în stare să-i fac faţă, orice s-ar întâmpla… datorită ţie!

De fapt, ştia foarte bine că nu va avea de-a face decât cu Tonny Murray în timpul următoarelor intervenţii în sala de operaţii.

Capitolul 5

— Domnişoară Mason?

— Da… cine întreabă?

— Claude, portarul. Vă caută cineva la intrarea în spital. Vă aşteaptă o maşină.

Paznicul închise telefonul şi Rosalind încercă în zadar să mai dea de el.

Tânăra coborî în fugă scările şi îşi luă repede poşeta şi umbrela. Deşi afară ploua cu găleata în dimineaţa aceea, Rosalind era hotărâtă să viziteze talciocul din oraş. Nu chemase taxiul şi se gândi la zgomotul metalic făcut de ceasul acestuia. Probabil că îl solicitase altcineva care aştepta în zadar telefonul portarului.

După ce îşi încheie nasturii paltonului din lână bordo, ultima ei achiziţie, îşi puse un fular în buzunar. Ca să nu arate ciufulită la întoarcere, avusese grijă să-şi strângă părul într-un coc, fixat cu măiestrie la baza gâtului.

Când ajunse la cabina portarului, bătu în oblon, dar nu răspunse nimeni.

— Ei drăcie, spuse ea.

Se uită după taxi, dar nu văzu decât o maşină obişnuită parcată în faţa intrării spitalului.

De ea se apropie zâmbind un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil scurt.

— L-aţi văzut cumva pe Claude? îl întrebă ea.

— Da. Eu l-am rugat să te cheme prin telefon, spuse anestezistul plin de el.

După care o luă de braţ şi vru s-o conducă la maşină. Furioasă, Rosalind îl îmbrânci.

— Nu te mai împotrivi, o rugă el cu o privire tandră de băieţel îmbufnat cu care probabil cucerise deja multe infirmiere. Ştiind că eşti liberă azi şi singură în oraşul ăsta mare, m-am gândit că e o idee bună…

— Vrei să te trimit la…

— Oh, ai milă de mine, te rog! Şi eu sunt singur. Ce-ai

zice de o plimbare cu maşina până la o cafenea drăguţă unde am putea lua micul dejun? Şi după aceea am putea să facem şi câţiva paşi pe jos, dacă ne mai permite timpul!

— Programul pe care mi-l propui pare foarte îmbietor, dar aş prefera să-l parcurg într-o altă companie. Ieri te-ai purtat oribil cu mine, aşa că pentru nimic în lume nu voi accepta să te însoţesc.

Îi împinse mâna anestezistului.

— După felul în care te-ai îmbrăcat, îmi dau seama că ai de gând să ieşi în oraş şi bănuiesc că nu intenţionezi să te duci la biserică. Duminică dimineaţa autobuzele vin rar şi nu e nici vreo staţie de metrou prin apropiere…

Bărbatul arboră un zâmbet victorios.

— Dă-mi voie să te conduc. Îţi promit să mă port ca un gentleman şi că nu mă voi apropia de tine, oricât de mult chef aş avea s-o fac!

Tânăra ezită câteva clipe. Autobuzul tocmai pleca din staţia situată la capătul străzii şi următorul nu va veni decât peste o jumătate de oră.

— Din cauza ta am pierdut autobuzul, îi reproşă ea supărată.

El stătea lângă maşină şi Rosalind se gândi din nou la cuvintele lui Wendy. Individul putea fi cel mai fermecător însoţitor dacă ştiai cum să-i stopezi avansurile într-o manieră categorică.

În definitiv, de ce nu i-ar plăcea pe amândoi? îşi spuse ea. Era un bun anestezist şi era înzestrat cu simţul umorului.

— Uite ce este, Alan. Noi doi facem parte din aceeaşi echipă la serviciu şi din punctul ăsta de vedere pot să spun că sunt încântată să mă aflu în preajma ta, dar dacă mai încerci o singură dată să-mi faci curte, îţi dau una-n cap cu umbrela şi te las lat la pământ!

Deşi avea un aer glumeţ, cuvintele tinerei erau cât se poate de serioase şi Alan King le interpretă ca atare.

— Bine! Mă dau bătut. Te las în oraş, oriunde vrei. Sper

să te văd în seara asta la concertul de la spital... Aşa e bine?

— E perfect. Eşti drăguţ că-mi faci acest serviciu.

Oare ce-ar fi zis, îşi spuse ea, dacă i-ar fi mărturisit că de fapt se ducea singură, nici mai mult nici mai puţin decât la talcioc.

— Unde vrei să te las?

— La Charing Cross, la ieşirea din metrou.

Spera ca tânărul să nu stea prea mult prin zonă, cu atât mai mult cu cât era aproape imposibil să parcheze în acel loc.

— În felul acesta voi ajunge la timp la întâlnire, minţi ea ca să evite o eventuală invitaţie la cafea.

Alan oftă şi o ajută să se aşeze pe locul pasagerului. Maşina mergea încet pe un bulevard situat pe malul Tamisei.

— Când vei avea mai multă încredere în mine, o să te duc la o plimbare cu vaporul pe fluviu.

— Cu plăcere, îi răspunse ea zâmbind.

Ce băiat drăguţ era atunci când nu se juca de-a Casanova! Până acum o cruţase de lamentaţiile lui clasice referitoare la soţul neînţeles. Oare era într-adevăr însurat? se întrebă ea deodată. Dacă era, n-ar fi fost liber ca pasărea cerului într-o dimineaţă de duminică. Se uită la el cu coada ochiului. Din profil, i se părea seducător. Probabil că era mult mai nefericit decât voia să recunoască, îşi spuse ea.

— Mii de mulţumiri, spuse ea când el opri în faţa staţiei de metrou Charing Cross. Am şters-o, înainte să primeşti vreo amendă!

În timp ce se depărta de maşină, aproape că regreta că nu-i propusese s-o însoţească.

— Ne vedem diseară, îi strigase el înainte să demareze. Tânăra luă metroul şi pe drum studie harta oraşului.

Talciocul de pe Roman Roal nu era departe de staţie. În realitate distanţele erau mai mari, dar plimbarea îi făcu

plăcere. După atmosfera tensionată din blocul operator, mersul în aer liber era o binefacere pentru picioarele ei amorţite. Săptămâna de lucru decursese normal în compania lui Tony Murray şi a studentului. Cel din urmă făcuse prima lui intervenţie, scoaterea unor amigdale sub supravegherea atentă a lui Tony. Operaţia reuşise.

După o cotitură a străzii, apărură tarabele primilor negustori. În zi de târg, pe acolo circulau numai pietonii.

De o parte şi de alta a străzii se înşirau tot felul de lucruri: mobilă, haine, alimente... Era amuzant să-i auzi pe clienţi cum se târguiesc cu negustorii. Oamenii păreau bine dispuşi, deşi pe cer apăruseră nişte nori ameninţători.

Tânăra profită de ocazie şi îşi cumpără câteva perechi de ciorapi şi un pulover la jumătate de preţ. Apoi descoperi un magazin în care se îngrămădeau o mulţime de cutiuţe cu diverse bijuterii: vechi, moderne, scumpe, ieftine... Alături, o altă tarabă expunea acelaşi gen de obiecte. Aveau şi nişte medalioane.

— Luaţi să vedeţi, avem copii după toate modelele greceşti, chinezeşti... chiar şi amulete!

Amuzată, Rosalind se aplecă şi zări simbolul Yin şi Yang. Medalionul nu era de aceeaşi calitate cu al ei şi regretă că-l pierduse.

În mod curios, Alan King nu făcuse nicio aluzie la el, deşi fără niciun dubiu, el era cel care îl remarcase în ziua în care Peregrine Bradford îi surprinsese pe amândoi în birou. Amintirea acelei scene o făcea întotdeauna să roşească.

Totuşi, absenţa chirurgului în săptămâna aceea îi permisese să se rodeze şi să-şi recapete încrederea în propriile forţe. Perioada de adaptare îi fusese folositoare şi la stabilirea de raporturi bune cu echipele de chirurgi care lucrau în blocul operator. Dar în mintea ei, pierderea amuletei rămânea legată de încercarea lui Alan de a o seduce.

„Nu i-l voi cere niciodată, îşi propuse ea. O să spună că l-am pierdut pe stradă. În definitiv, un lănţişor se poate rupe

oricând. Mi-ar trebui altul”. Rosalind zâmbi. În ziua în care îl va purta Alan pe al ei, putea şi ea să-l pună pe celălalt la gât, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Alese un medalion pe care negustorul i-l împachetă în hârtie roz.

Mai cumpără şi o vază din porţelan englezesc pentru ziua de naştere a mătuşii ei. Ce plăcut trebuia să fie să ai căminul tău şi să colecţionezi obiecte pentru el de-a lungul anilor, se gândi ea.

Îi atraseră apoi atenţia două farfurioare vechi. Rosalind spera să-şi poată permite să le cumpere cândva. „Încep să mă schimb, constată ea; acum simt nevoia să am un locşor al meu în care să-mi pun bibelourile”. Cel puţin putea fi sigură că-şi va păstra camera atâta timp cât va lucra la spitalul Beatrice. Nici atunci când pleca în concediu, nu trebuia să se mute.

De când se instalase la Beatrice, dorea tare mult să-şi amenajeze frumos interiorul camerei. Nu pentru că ar fi avut intenţia să-şi întemeieze o familie şi să se mulţumească în rolul de gospodină... Nu prea se vedea măritându-se cu vreun bărbat pe care-l cunoscuse în timpul şcolii.

Se gândi la foştii săi admiratori, interesaţi mai mult de o aventură decât de o idilă, aşa cum i-o şi mărturisiseră de altfel. De două ori era gata-gata să se căsătorească. N-ar fi trebuit să spună decât un singur cuvânt... Erau amuzanţi, dar nimic mai mult. Nu regreta că-i refuzase...

Rosalind plecă din talcioc şi se urcă în metrou. Mai avea timp doar să mănânce de prânz şi să se îmbrace în costumul de tenis.

De fapt, nu plouase deloc, dar încă mai fulgera. Când ajunse în curtea spitalului, aruncă o privire în parcare. Alan King se hotărâse să mănânce în oraş, observă ea uşurată. Urcă în camera ei ca să-şi lase cumpărăturile. Apoi, ajungând mai devreme la cantină, se aşeză pe zidul scund din parcare, bucurându-se de soarele de primăvară. În faţa clădirii spitalului privat nu erau decât două maşini

impozante. Ale cui erau oare? se întrebă ea. Deodată, locul acela îi aminti de ziua în care bărbatul cu părul negru îi ieşise în cale, fascinând-o. Şi el se uitase la ea îndelung, ca şi cum ar fi cunoscut-o de undeva.

Se va întoarce curând... dar de ce oare avea sufletul atât de trist? în definitiv, ce importanţă avea dacă era acolo sau nu? Acum era în stare să se adapteze oricărui program operator întocmit de cei mai faimoşi chirurgi. De fapt, Peregrine Bradford fusese singurul care fusese arogant şi antipatic cu ea. Probabil uitase deja, pe perioada cât a lipsit, de scena penibilă dintre ea şi Alan King, îşi dori ea.

— Ai de gând să-ţi petreci toată ziua pe zidul ăsta? o întrebă Wendy, îmbrăcată în uniforma de infirmieră, pregătindu-se să meargă la masă. Te-am văzut de sus şi aşteptam să urci, dar ai rămas aici să visezi cu ochii deschişi. Ţi-a plăcut plimbarea? Am încercat să te anunţ... dar era prea târziu.

— Ce să mă anunţi?

— Alan King a venit să te aştepte, nu-i aşa? Aseară s-a uitat pe tabel ca să vadă când eşti liberă. Eram sigură c-o să vină aici în dimineaţa asta!

— Oricum, am făcut ce-am făcut şi am scăpat de el.

— Bravo!

— M-a lăsat în oraş. L-am minţit că am o întâlnire... aşa că să nu-i sufli nicio vorbă, glumi ea.

— De fapt, poate să fie foarte amuzant. Dacă te porţi frumos cu el, e un tip de treabă. Cel puţin nu roşeşte şi nu are aerul copilăros al studenţilor noştri. Să-ţi spun drept, mie nu-mi displace deloc.

— Sunt convinsă că e un băiat bun.

— Fireşte, tu l-ai cucerit cu uşurinţă. Te consideră cea mai frumoasă şi mai drăgălaşă infirmieră din spital! Ai grijă să nu faci prea multe victime cu ochii ăştia verzi ai tăi!

Cele două colege luară loc la o masă liberă.

— Îmi place la nebunie să mănânc aici duminica. Eşti servit regeşte.

Ce bine se simţea împreună cu o fată veselă ca Wendy, îşi spuse Rosalind încântată. La masa lor mai veni şi Anna Forsythe. Purta o fustă din catifea bej şi un pulover din mohair de culoare galben-deschis şi avea obrajii roşii.

— Slade trebuie să vadă un bolnav înainte să se întoarcă acasă.

— Unde locuiţi? o întrebă Rosalind.

— Ocupăm un etaj într-o clădire mare din vârful dealului. Avem şi camere de oaspeţi şi primim mulţi medici care vin să petreacă una sau două zile la spital sau la Londra, ca să participe la vreun congres. Sunt nişte ocazii excelente pentru a organiza petreceri. Ar trebui să veniţi şi voi la una din ele! Ştiţi cum stau lucrurile în cazul nostru. Dacă programez ceva cu mult timp înainte, sunt nevoită să contramandez pentru că unul din noi este de gardă. Aşa că să nu vă miraţi dacă o să vă anunţ în ultima clipă.

— Cu plăcere. Te duci la concert în seara asta? Ce este programat?

— O seară Chopin. Vor fi audiate numai discuri, dar mai avem şi un doctor polonez care este un pianist excelent şi va interpreta câteva piese, anunţă Wendy. În seara asta mă duc, dar data viitoare când se va da Walkiria, voi zice pas. E prea grea pentru mintea mea necultivată!

— Am plecat, spuse Anna după ce mâncă primul fel. În după-amiaza asta trebuie să gătesc. În mod cu totul întâmplător, voi petrece o seară singură cu soţul meu.

— Bine, dar ai fost cu el tot weekendul, nu-i aşa? Observă Wendy.

— Nu. Am avut un invitat şi am profitat de asta ca să facem nişte plimbări lungi. A fost foarte plăcut.

— Ce femeie fericită! spuse Wendy privind în urma Annei. Are tot ce-şi poate dori un om: o slujbă interesantă, un soţ care o adoră, o casă superbă şi plină de prieteni.

— E foarte simpatică, adăugă şi Rosalind.

În adâncul sufletului său o invidia pe acea tânără care se căsătorise cu prietenul bărbatului la care ea se gândea

permanent... Chiar şi în absenţa acestuia.

— Bănuiesc că soţul ei este mai în vârstă ca ea.

— Are câţiva ani în plus, aşa că ea are de învăţat o mulţime de lucruri de la el, nu crezi?

— Probabil, răspunse ea evaziv. Te mai simţi în stare să joci tenis după masa asta copioasă?

Terenul nu fusese folosit deloc în timpul iernii şi cele două prietene petrecură peste un sfert de oră curăţindu-l cu nişte mături uriaşe.

Fiind îmbrăcate numai în şort, le era cam frig, dar cele două fete se încălziră repede.

— Ce grozav e! spuse Wendy gâfâind. O să dau jos câteva kilograme. De luni de zile n-am mai făcut niciun pic de gimnastică şi tare mi-e teamă că mâine o să fiu o epavă!

Câteva colege le văzură jucând când trecură pe lângă teren. Claude, portarul, păru mirat s-o vadă pe Rosalind Mason împreună cu Wendy Fletcher, pentru că în dimineaţa aceea Alan King îl rugase frumos s-o anunţe pe asistentă că este aşteptată la poarta spitalului. Nu se aşteptase să se întoarcă atât de repede.

După ce se termină partida, Wendy puse fileul la locul lui şi Rosalind adună mingile. Una din ele căzuse în colţul unei grădini neîngrijite. Drumul era barat de un gard din sârmă ghimpată.

Rosalind inspiră adânc şi încercă să se strecoare prin el.

— Fir-ar să fie! M-am agăţat!

Încercă să se desprindă din colţii sârmei, dar mai mult se încurcă în ea. În speranţa că poate atrage atenţia lui Wendy, se uită spre teren, dar prietena ei stătea liniştită de vorbă cu două colege.

— Wendy! strigă ea.

La ferestrele care dădeau spre terenul de tenis nu apăru nimeni. Tânăra trase încet de pulover, dar acesta rămase agăţat. Dacă mi l-aş da jos, îşi spuse ea, aş putea să mă eliberez mai uşor. Şi-l scoase cu grijă şi se descheie la bluză.

Fiindu-i frică să nu fie surprinsă în acea poziţie, Rosalind arunca din când în când câte o privire spre clădirea din faţa ei. Nici acum nu observă vreun semn de viaţă. Soarele îi încălzea uşor pielea. Deodată, fu cuprinsă de groază când auzi un zgomot la parter. Jaluzelele erau trase pe jumătate. Oare locatarul lipsea sau îşi făcea siesta? Probabil că era a vreunui student care recupera o noapte de gardă. În orice caz, cineva deschise brusc fereastra. Buimăcită, Rosalind întâlni privirea ironică a lui Peregrine Bradford, chirurgul şef al secţiei ORL din spitalul Beatrice. Plină de pudoare, asistenta îşi încrucişă braţele peste piept. Gestul ei repezit complică şi mai mult situaţia. Şuviţele de păr îi scăpau din coada de cal şi ea începu să gâfâie. Tânăra se înroşi toată de ruşine. Deodată, îşi dădu seama că şortul ei era foarte scurt. „Nici dacă aş fi fost complet goală n-aş fi fost mai ridicolă de-atât”. Îşi puse puloverul şi se întoarse ca să treacă pe sub sârma ghimpată, dar se agăţă din nou în ea.

Totuşi, doctorul Bradford fu mai rapid ca ea. Părăsindu-şi postul de observaţie, se apropie de ea şi-o prinse de braţ, sfătuind-o să stea liniştită. Ea îl ascultă, se lăsă la pământ şi chirurgul începu să-i desprindă hainele din colţii sârmei ghimpate.

— Vreau să mă întorc acasă, şopti ea.

— Nu se poate, spuse el ţinând-o încă agăţată într-un colţ, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca Rosalind să n-o ia la picior. Ia-o pe aici. Te vei îmbrăca la mine în cameră şi apoi vei ieşi pe uşa principală. Aşa va fi mai bine!

Chirurgul avea un aer ironic.

— Mărturisesc că nu prea cunosc regulamentul infirmierelor, dar nu ştiam că acum se folosesc ferestrele pentru a intra în locuinţa medicilor!

— Vă înşelaţi, de fapt căutam nişte mingi de tenis…

— Căutai… mingi de tenis?

Acum se aflau într-un dormitor cu aspect foarte masculin. El închise fereastra cu un zgomot sec şi izbucni în râs. Înfăţişarea lui era de nerecunoscut: când zâmbi i se văzură

dinţii de un alb strălucitor şi aliniaţi perfect.

— Asta e culmea! Ce surpriză caraghioasă! N-am mai auzit aşa ceva. O să-i povestesc şi infirmierei şefe treaba asta.

El o privi, stând cu bluza lui Rosalind în mână. Umilită şi ruşinată, tânăra îl privi rugătoare. Acum chiar că o lua drept un copil prost!

— Mi-e frig, şopti ea. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat, domnule doctor Bradford, dar pot să mă descurc şi singură de acum încolo, adăugă ea cu o voce tremurândă.

— Poftim? Nici nu se pune problema să pleci de aici în halul în care te afli! îţi curge sânge din umăr.

O întoarse uşor şi ea putu să-şi vadă spatele în oglinda dulapului. Într-adevăr, se zgâriase foarte adânc.

— E o nimica toată, o să fie bine când o să ajung la cămin. Bluza s-a murdărit, dar pot s-o mai îmbrac odată ca să pot ieşi de aici. Aşa va fi mai simplu.

— Mă uimeşti, domnişoară, chiar să fi uitat cele mai elementare reguli de igienă? glumi el. Nu am dreptul să te las să pleci în starea asta. Când ai fost vaccinată antitetanos?

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Ia loc şi nu mai face nicio mişcare! Plec pentru cinci minute. Îi întinse un prosop curat.

— Ia-l... ca să nu se murdărească mocheta în cazul în care o să sângerezi!

Apoi ieşi închizând cu grijă uşa în urma lui. Rosalind profită de faptul că era singură şi studie încăperea cu atenţie. Era mobilată cu gust şi foarte sobru, în tonuri de cafeniu. Pe biroul lui se găsea un maldăr de reviste, iar într-un colţ era aşezată o combină stereo, CD-uri şi casete. Pe pereţi erau agăţate gravuri vechi care reprezentau scene de vânătoare. Pe pat stătea o valiză imensă din piele.

Se întoarse cu un lighean cu apă caldă pe care îl aşeză pe masă. Apoi, cu ajutorul unei batiste curate, începu să-i şteargă una câte una zgârieturile.

Contactul cu degetele chirurgului îi provocă nişte senzaţii tulburătoare. Verifică dacă nu avea ceva urme de rugină pe piele, apoi curăţă rănile cu vată îmbibată cu dezinfectant.

— Îmi pare rău că îţi provoc durere, spuse el.

— Nu, nu…

Ce ştia el ce emoţii îi stârnea în trup? Ce ştia el despre durerea voluptuoasă pe care o simţea în clipa aceea? Niciodată nu mai fusese copleşită de o asemenea stare de dulce oboseală… de dorinţă… şi încântare.

— Un lucru îmi place la dumneata…

— Ce anume? se interesă ea privindu-l drept în ochi.

— Ai o viteză de coagulare foarte bună. Gata, am terminat! Se aplecă asupra lui Rosalind ca să-i şteargă o picătură de apă care i se prelinsese pe piept.

— O să-ţi împrumut o bluză, îi propuse el.

Scotoci într-un sertar şi scoase o bluză tricotată de dimensiuni mari, care făcea parte din echipamentul de rugby al spitalului.

Rosalind îmbrăcă bluza care, evident, era prea mare pentru ea. Mânecile erau cu zece centimetri mai lungi, iar lungimea acesteia o depăşea pe cea a şortului. Parcă ar fi purtat o minijupă.

— Nu pot s-o iau. Îmi voi pune cămaşa mea de bumbac…

— Fă aşa cum îţi spun eu. Rănile se vor vindeca mai repede sub îmbrăcămintea asta mare.

Atunci, el îngenunche la picioarele tinerei şi-i îndoi mânecile pentru a se putea mişca mai uşor. Atunci când o atinse, asistenta fu străbătută de un fior din cap până-n picioare. Ca şi prima dată, simţea că parcă o forţă magnetică îi atrăgea în mod ireversibil unul spre celălalt.

Ea ridică ochii spre el, dar chipul chirurgului nu exprima nicio emoţie. Stând lângă ea cu un aer distrat, el îi luă o şuviţă de păr şi i-o aşeză după ureche.

— Probabil că arăt ca o nebună! şopti ea.

— Aşa este. Adu-ţi aminte de versurile poetului despre femeia sălbatică. După părerea mea, cred că-i cam semeni!

Deschise brusc uşa, ca şi cum Rosalind ar fi abuzat de timpul lui. Se dădu la o parte ca s-o lase să treacă şi închise uşa în urma ei.

Ajunsă pe culoar, tânăra se întoarse pentru o clipă, apoi îşi continuă drumul cu un aer obosit.

Încă o dată, se plânse în sinea ei, i se arătase într-o lumină puerilă şi neglijentă. Atunci îşi aminti de aspectul doctorului Bradford. Şi el purta haine vechi şi încălţăminte prăfuită; părul ciufulit îl făcea să pară un om care sfidează toate convenienţele... Aşadar, îl văzuse într-o nouă lumină, cu totul diferită de aceea a chirurgului cu pantofii lucitori şi costume croite după ultimul răcnet al modei.

Capitolul 6

— E de necrezut! exclamă Wendy Fletcher. Te duci să cauţi mingile rătăcite şi dispari fără urmă! Deşi, din punctul în care eram nu puteam să nu te văd trecând... ştiind că nu mai există o altă ieşire!

Rosalind spera să rămână singură ca să-i poată înapoia lui Peregrine Bradford bluza pe care i-o împrumutase acesta. Abia apucase s-o ascundă sub cuvertura de pe pat, când în camera ei intrase Wendy. Dacă ar fi venit mai devreme cu un minut, ar fi văzut probabil bluza şi zgârieturile de pe spate. Din fericire, îmbrăcase deja o bluză indiană şi o fustă din catifea reiată.

— Eram blocată în sârma ghimpată! Şi în afară de asta, bluza mea era într-o stare jalnică. Domnul Bradford a privit întâmplător prin fereastră chiar în momentul acela şi mi-a propus să intru în camera lui.

— Cum e? Pun pariu că eşti prima persoană care pune piciorul în sanctuarul lui!

Ochii ironici ai lui Wendy căpătară o sclipire ciudată.

— Probabil că toţi studenţii te-au văzut ieşind de la el, continuă ea.

Rosalind nu avu curajul să-i povestească toate amănuntele aventurii: că de fapt petrecuse câteva minute la el în cameră, pe jumătate goală, primind îngrijiri medicale.

— Ei bine, acum că te-am găsit, mă întorc în bucătărie să fac ceai! spuse Wendy râzând. Ah, ce zi magnifică am avut, după iarna asta cumplită! Partida de tenis m-a revigorat şi m-a umplut de energie!

„Magnifică? Habar n-ai ce efect magnific a avut atingerea mâinilor lui de pielea mea”, îi venea să-i spună prietenei ei. Tremurând de plăcere, se gândi din nou la senzaţiile tulburătoare pe care i le stârniseră acest contact. Evident, pentru el evenimentul nu avusese nicio însemnătate: îi dăduse un prim-ajutor pe care l-ar fi putut acorda şi o

infirmieră începătoare. Tânăra schiţă un zâmbet şi coborî la Wendy în bucătărie.

— Deci aşa, Peregrine Bradford s-a întors! E mai seducător… în intimitate?

Din câte vedea, Wendy manifesta un interes exagerat pentru acea întâlnire.

— Era îmbrăcat foarte lejer… abia l-am recunoscut. Mi l-aş fi închipuit că doarme în smoching şi pantofi de lac de la Weston!

— Acum ştiu că este diferit. De fapt, acum doarme, Rosalind?

— Dacă mai râzi mult de mine, îţi răstorn castronul cu lapte în cap. Nici nu-ţi poţi imagina cât am suferit! Ce umilită m-am simţit să apar în faţa lui cu bluza sfâşiată şi părul ciufulit!

Încerca să se ţină tare, dar ştia foarte bine cât de greu îi va fi să-l privească în ochi pe chirurg în sala de operaţii.

Veniră să bea ceai alte trei infirmiere şi conversaţia deveni mai generală. Rosalind deveni visătoare şi se gândi din nou la evenimentele din dimineaţa aceea.

— Alan King… începu să spună o infirmieră.

— S-a întors. Mă anunţase că va lipsi toată ziua. Avea un aer foarte satisfăcut. Cine este ultima lui cucerire? O cunosc cumva?

Atunci, Wendy observă că Rosalind devenise posomorâtă.

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că a făcut o încercare şi i s-a răspuns cu un refuz. Mi se pare că Rosalind a refuzat o invitaţie. Sper că şi celelalte vor face la fel!

Noua asistentă de chirurgie îi aruncă o privire plină de recunoştinţă prietenei ei. În câteva cuvinte, reuşise să informeze pe toată lumea că Alan încercase s-o cucerească şi că ea îi respinsese avansurile.

— Bietul băiat! A epuizat toate eventualele aventuri din spital. Oricum, în seara asta trebuie în principiu să vină la concert. În asemenea împrejurări individul este foarte

simpatic, mai adăugă una din infirmiere.

— Am dat o raită pe la talcioc, spuse Rosalind. Doctorul King m-a dus cu maşina la Charing Cross.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele tinerei.

— Era pus la patru ace, vă daţi seama. N-am prea avut timp de discuţii, pentru că trebuia să fie atent la drum.

— Mă întreb unde se ducea… observă infirmiera care îl pomenise prima.

Rosalind înţelese după expresia feţei ei că-i văzuse plecând împreună în acea dimineaţă. Oare cine mai asistase la scenă? Atunci, se gândi la ferestrele care dădeau spre terenul de tenis…

— Ce ai cumpărat de la târg? se interesă Wendy.

— O vază din porţelan pentru mătuşa mea, un pulover şi câteva alte fleacuri, răspunse ea dând din umeri.

Discuţia se încinse, dar Rosalind preferă să urce în camera ei. Puse tricoul de rugby într-o pungă de plastic, pe care lipi o etichetă cu numele doctorului Bradford şi i-o dădu portarului spitalului.

Apoi scoase medalionul cu Yin şi Yang din plic şi-l agăţă de gât. Simţi din nou că amuleta de pe pieptul ei o umplea de bucurie.

„Alan King, trebuie să mai ai răbdare… îl voi purta atunci când te voi demasca”, îşi spuse ea zâmbind. Deodată, se gândi la viaţa ei.

Prezentul era prea apropiat ca să-i poată măsura adevărata dimensiune, iar viitorul părea învăluit în mister. Oare peste cinci ani meseria îi va plăcea la fel de mult? Unde va locui? Dorinţa de a avea un cămin al ei deja nu-i dădea pace, dar oare va fi fericită să trăiască singură în acea casă?

Îi veni în minte imaginea camerei doctorului, simplă, dar aranjată cu gust. Pantofii plini de praf, mâinile puternice dezinfectând cu grijă rănile de pe umărul ei…

Rosalind promisese să aducă câteva CD-uri, aşa că plecă din camera ei la puţină vreme după masa de seară. În

încăperea în care urma să aibă loc concertul, un student regla sonorizarea instalaţiei. Avea un aer serios. După ce-i dădu CD-urile, se apropie de Wendy care se aşezase deja în centrul sălii.

— Crezi că va fi plin? o întrebă Rosalind.

— Aproape tuturor ne place Chopin, aşa că e o bună ocazie să se adune lumea, mai ales să-l vadă şi să-l audă pe Boris. El este şeful anesteziştilor spitalului! Deşi s-a însurat, tot mai dă bătăi de inimă unora dintre noi. Consideră că pianul reprezintă un bun exerciţiu pentru lupta cu reumatismul, dar şi cântă cu multă emoţie, aşa cum ne şi putem aştepta din partea unui polonez.

— Câţi ani are? Nu cred că-l cunosc.

— Nu. El lucrează în domeniul chirurgiei generale şi uneori în secţia de ginecologie. E un prieten al doctorului Bradford. Boris, Slade şi ei au fost foarte buni prieteni... Căsătoria se pare că i-a despărţit. Ceilalţi doi ar trebui să asiste şi ei la concert, dacă n-ar interveni vreo urgenţă.

— Amândoi?

— Din câte am înţeles, Peregrine Bradford s-a întors, spuse Wendy murind de râs. Tare mi-ar fi plăcut să te văd escaladând fereastra camerei lui!

— Taci din gură!

Rosalind roşi până-n vârful urechilor.

— Sper că nu m-a văzut nimeni, adăugă ea.

— Probabil că a şi uitat c-ai fost acolo, spuse Wendy ca s-o liniştească pe prietena ei. Îmi închipui că are obiceiul de a primi unele infirmiere frumoase la el în cameră! Ce părere ai, le reţine oare mai mult de cinci minute? Nu te întoarce, o sfătui ea, chiar acum a intrat împreună cu Slade. Se aşază în fundul sălii.

Când auzi vorbele lui Wendy, Rosalind încremeni. Ce se va întâmpla dacă în timpul recitalului umărul va începe să-i sângereze? Ca să fie mai sigură, cu riscul de a părea friguroasă, îşi puse şalul pe umeri.

Deodată, cineva îi puse mâna pe rană. Ea se strâmbă de

durere.

— Ia te uită, ce drăguţă eşti că mi-ai reţinut un loc lângă tine! îi suflă Alan King în ureche.

De ce se prefăcea că-i face confidenţe? se întrebă ea furioasă. Dacă ar fi fost văzută în ipostaza aceea, puteau fi bănuiţi că erau foarte intimi.

— Eşti liber să stai unde vrei! Te rog să nu pui mâna pe mine!

— Doar te-am atins şi ai sărit în sus! observă el supărat. Spune-mi şi mie care este motivul?

— Imaginează-ţi că mi-am zdrelit umărul şi încă mă doare.

— Ai făcut plajă pentru prima oară? Mi-ar fi plăcut foarte mult să te văd!

— Nu. Pur şi simplu am jucat tenis şi m-am agăţat într-o sârmă ghimpată în timp ce căutam o minge!

— Oh, te cred, spuse el cu o insolenţă vădită.

— Ce vrei să spui?

— Nimic... Absolut nimic. Încercam să-mi amintesc camera medicului înconjurată de sârmă ghimpată... În după-amiaza asta, întorcându-mă acasă după o plimbare scurtă la Londra, am avut o viziune ciudată. Pe culoarul personalului medical, am zărit o frumuseţe de pereche de picioare care dispăreau sub un tricou gigant. Stranie chestie, nu-i aşa? Mă întreb dacă proprietara lor era sau nu goală pe sub acel tricou. În orice caz, era foarte apetisantă şi dacă vreodată o să ai nevoie de vreun articol de îmbrăcăminte asemănător, pot să te servesc şi eu!

— Încă un cuvânt şi am plecat! îl ameninţă ea. Cu ce drept îţi închipui că ştii totul? Dacă tu crezi că m-ai văzut, pe mine sau pe cineva care-mi seamănă, pe un culoar, după o partidă de tenis şi deci îmbrăcată într-un şort, nu te pot împiedica să tragi concluziile cele mai ciudate. Dar îţi dau un sfat, domnule doctor King, dacă ţii neapărat să rămânem prieteni, păstrează-ţi fantasmele pentru tine!

— Am glumit, făcu el cu un aer ironic.

Atunci când văzu însă cum îl săgetau ochii ei verzi, înţelese totuşi că mersese prea departe.

— Ia să vedem cine a mai venit, se interesă el ca să schimbe subiectul.

Se uită de jur-împrejur şi reperă câţiva prieteni cărora le făcu semn că-i văzuse. Boris Pilotzeheck abia sosise şi-i saluta pe foştii lui colegi de promoţie.

— Ah, n-am nicio şansă. Dacă vreau să devin şeful anesteziştilor, va trebui să plec de la Beatrice. Mi-ar plăcea să mă mut într-o altă secţie. Din păcate, Boris are de gând să mai rămână câţiva ani în mijlocul nostru.

— Vorbeşti despre el ca despre un bătrân, îi reproşă Wendy. E abia în floarea vârstei. Întoarce-te, Rosalind, şi-i vei vedea pe cei mai seducători trei bărbaţi din spital. În orice caz, nu le lipseşte nici şarmul şi nici personalitatea!

— Eu sunt mai tânăr ca ei, sublinie anestezistul.

— Nu sunt decât cu zece ani mai mari ca noi! Dacă aş şti că i-aş putea plăcea vreunuia din ei, n-aş mai şti ce să inventez ca să le atrag atenţia!

Dădu din umeri şi continuă:

— E absurd ce-am spus. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi pierd timpul cu bărbaţi însuraţi.

— Toţi au neveste? o întrebă Rosalind cu un aer indiferent.

— De Slade şi Boris sunt sigură că da, dar dacă bunul lor prieten este încă necăsătorit, sunt convinsă că ascunde într-o pădure îndepărtată o creatură de vis... Doar dacă nu este îndrăgostit de trecutul lui.

— E un tip diabolic, comentă Alan King. Fu anunţată prima piesă.

Rosalind ascultă atentă muzica. Apoi doctorul interpretă o Poloneză cu pasiune, cântând în mod subtil despre iubire, speranţă, tristeţe...

În pauză, câteva persoane ieşiră din sală. Wendy se duse să ia o cafea. Alan, simţindu-se prost în compania lui Rosalind, se aşeză alături de nişte confraţi.

Rosalind simţi că cineva o bate pe umăr amical. Întoarse capul şi-l văzu pe Peregrine Bradford, care i se adresă cu un aer serios:

— Îmi pare rău că te deranjez, dar nu ştii unde aş putea s-o găsesc pe domnişoara Stephen? Mă miră că n-am văzut-o aici. Avem un copil la urgenţă. Şi-a înfipt un obiect în nas.

— Ştiu sigur că a ieşit în oraş. Prietenul ei trebuia să vină să petreacă împreună câteva zile la Londra. În orice caz, sunt sigură că în seara asta nu este de gardă. Dacă doriţi, aş putea s-o înlocuiesc eu. Mai avem timp să bem o cafea?

— Oh, da, nu este încă nimic sigur şi pregătirile mai durează, dar vreau să mă asigur că echipa restrânsă este gata de acţiune în caz de nevoie. Alan te însoţeşte la concert, l-am văzut adineauri. De altfel, e suficient să-l văd pe unul din voi ca să-mi dau seama că celălalt nu e prea departe.

Chirurgul plecă, lăsând-o cu gura căscată.

„Dar nu e adevărat, îi venea să strige. A încercat să mă sărute, dar împotriva voinţei mele! în seara asta s-a aşezat lângă mine, dar a făcut-o fără să fie invitat. Pentru mine, individul ăsta nu reprezintă absolut nimic!” Din nefericire, era evident că Peregrine Bradford observase jocul lui Alan şi interpretase greşit reacţia aparent conciliantă a tinerei. Ar fi fost de-ajuns ca anestezistul să-i povestească chirurgului că o dusese în oraş ca s-o bănuiască imediat de altceva decât de nişte simple relaţii amicale.

— Ce voia şeful? o întrebă Wendy, întinzându-i un pahar cu cafea aburindă.

— O posibilă intervenţie în seara asta, îi explică Rosalind. Nu e mare lucru, dar s-ar putea să fie nevoie de anestezie.

— Oh! Cred că-ţi făcea curte…

— Spui numai prostii! Parcă mi-ai dat de înţeles că este însurat, nu-i aşa?

— Nu, nu eu.

Wendy se uită la prietena ei cu mai multă atenţie.

— De fapt, regreţi că nu-l cunoşti mai bine. Individul

începe să te intereseze…

— Sunt curioasă, asta e tot.

— A fost logodit pe vremea când era student, dar ea a murit şi de atunci nu prea are de-a face cu femeile!

— Ce s-a întâmplat?

— Mister! Moartea a fost fulgerătoare şi se pare că era legată de nataţie. Poate că s-a produs prin înecare!

Dădu din umeri.

— Sau a suferit un atac de cord! încheie ea.

Alan se aşează din nou lângă ea şi Rosalind îl informă despre eventualitatea unei operaţii.

— Perfect, răspunse el. Până atunci, te invit la „Vulturul”. Barul este deschis până târziu. Am abonament la club. Lăsăm la centralistă adresa şi numărul la care putem fi găsiţi. Dacă nu suntem sunaţi, măcar nu ne vom pierde seara în zadar, spuse el sigur pe sine.

— Îmi pare rău… în cazul în care este nevoie de noi, trebuie să intervenim imediat. Copilul poate fi urcat în secţia noastră dintr-un moment într-altul.

Abia termină de rostit ultimele cuvinte, că Peregrine Bradford îi făcu semn de la uşă. Părăsiră discret sala de concerte în timp ce se stingeau primele măsuri dintr-o nocturnă.

— O nocturnă! Să sperăm că n-o să stăm treji toată noaptea! glumi Alan bine dispus.

— Apropo, despre ce este vorba?

— Un copil de cinci ani. Şi-a vârât nişte mâţişori de salcie în nas. E imposibil să i le scoatem. Polenul îl face să strănute. Riscăm să-i distrugem sinusurile, explică Peregrine.

— Da. E mai bine să le scoatem sub anestezie, imediat! aprobă Alan King.

Rosalind zâmbi. Ce bine ar fi dacă Alan ar fi mereu aşa drăguţ, îşi spuse ea. Peregrine Bradford observă mişcarea imperceptibilă a buzelor ei.

— Cât timp îţi trebuie, domnişoară? o întrebă el.

— Totul este pregătit. Am în permanenţă un cărucior pregătit în cazuri de urgenţă. În lipsa dumneavoastră, săptămâna trecută a fost de folos doctorului Murray.

— Perfect.

— Anunţ secţia de urgenţe... să ne aducă copilul, spuse anestezistul.

— Îţi mulţumesc, domnişoară, spuse el pe un ton profesional care contrasta foarte mult cu relaţiile amicale pe care le stabilise cu doctorul Murray în cursul unei săptămâni de lucru. Mă duc să-mi iau o bluză sterilă din birou, adăugă el.

Rosalind îl urmă. El deschise uşa şi asistenta zări cu uimire un pachet pe biroul chirurgilor.

— Este un cadou de Crăciun? spuse Alan King citind numele de pe etichetă. E cineva care te iubeşte, Perry?

— Asta mă întreb şi eu, mormăi medicul pipăind ambalajul din plastic. Nu, cu siguranţă, nu e o dovadă de iubire.

Zâmbi strâmb spre Rosalind. Tânăra se înroşi.

— Nu e nimic continuă el punând pachetul deoparte. Alan refuză să-şi pună uniforma albă.

— Vederea costumaţiei noastre îl va inhiba şi mai mult. Îl adorm şi apoi îmi pun bluza, e bine aşa?

Acest gest o impresionă plăcut pe Rosalind.

— Eo idee excelentă, recunoscu Peregrine Bradford, dând-o şi pe a lui jos. Dat fiind că trebuie să-l consult înainte de operaţie, rămân şi eu aşa.

Rosalind Mason îi urmări cu privirea pe cei doi bărbaţi. Ei închiseră uşa sălii de anestezie. Auzi nişte hohote de râs. Probabil copilului nu-i era frică de doi oameni atât de simpatici, îşi spuse ea.

Deodată, uşa se deschise şi căruciorul fu împins în sala de operaţii. Intervenţia fu rapidă şi eficientă.

— Parcă ar fi un înger, spuse Alan văzând chipul liniştit al băieţelului, dar acasă e un adevărat drăcuşor. Are deja câteva internări la activ şi în plus, mai şi înjură ca un birjar!

— Să sperăm că perspectiva de a se întoarce aici o să-l determine să-şi ia gândul de la altă prostie!

Peregrine Bradford se uită la copil cu un zâmbet indulgent.

— Mâine va putea juca rugby, dacă va dori!

— Mai practici sportul ăsta? îl întrebă Alan în clipa în care Rosalind aducea cafeaua.

— Bineînţeles! Dar în ultimul timp nu prea, mărturisi el scoţându-şi bluza. Dar tu?

— Nu. E prea violent pentru mine... Mai sunt amatori la Beattie şi va trebui să asist la meciul viitor cu Saint Mary.

Rosalind bănui imediat că Alan căuta să-l identifice în felul acesta pe proprietarul tricoului cu numele echipei spitalului. Într-adevăr, anestezistul aruncă o privire plină de subînţelesuri tinerei asistente.

— Sunt foarte puternici rugbiştii ăştia, nu-i aşa Rosalind?

— De ce mă întrebi? răspunse ea.

Alan rămăsese singur cu ea, pentru că chirurgul plecase, cu ceaşca de cafea în mână. Ea îi întinse şi lui un pahar.

— Bea-o cu el, îl sfătui ea. Eu o s-o beau în timp ce lucrez.

— De ce să nu rămânem aici amândoi? Perry a plecat special atât de discret, nu crezi?

— E foarte distant, asta e tot. Şi acum, am de lucru. Aş vrea să termin înainte de miezul nopţii.

Rosalind intră în sala de operaţii ca să cureţe şi să sterilizeze totul. După aceea se aşeză pe un taburet ca să-şi termine cafeaua. Stătea cu picioarele unul peste altul şi se uita pe rând la pantofii cu tocuri înalte şi la fusta cu care era îmbrăcată. Era neobişnuit să arate aşa în locul acela, îşi spuse ea.

În clipa aceea, Peregrine Bradford intră în sala de operaţii pentru a-şi lua ceasul pe care-l uitase pe etajeră. Jenată, ea îşi îndreptă picioarele şi se ridică de pe scaun.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, domnişoară.

O privea cu curiozitate şi Rosalind regretă că nu purta în

momentul acela uniforma clasică de infirmieră. De altfel, chirurgul ar fi trebuit s-o certe zdravăn pentru abaterea de la vestimentaţia de lucru, chiar dacă tânăra venise să-l asiste în mod benevol.

— ...şi că mi-ai adus acest pachet, mai adăugă el, încet pentru ca Alan să nu-l poată auzi.

— Mai vreţi un pic de cafea? îi propuse ea văzând că într-adevăr anestezistul îl urmăreşte cu privirea pe chirurg.

— Nu, mulţumesc. Ai muncit destul în seara asta, domnişoară.

Alan King se apropie de ea.

— Dacă vrei, pot să te ajut să pui materialele în ordine, îi propuse el.

— Mai degrabă aş prefera să-i faci o vizită lui Glyn Baker. Sunt sigură că are nevoie de un tranchilizant şi tu ştii foarte bine ce trebuie să i se dea, spuse ea pe un ton tăios.

Alan îi întoarse spatele fără să-i mai dea nicio replică şi trânti furios uşa blocului operator.

— Glyn va ieşi mâine?

— Da. Nu-l mai reţine nimic aici.

— Îi voi pune mâţişorii de salcie într-o cutiuţă... O să fie mândru să-i arate micilor lui prieteni. În zilele noastre nu se mai dau amigdalele copiilor să le ducă acasă. Chiar şi conservate în formol, ideea de a le păstra mi se pare cam bizară!

Convinsă fiind că spusese numai prostii, tânăra tăcu. Peregrine Bradford se îndrepta spre sala de sterilizare. Totul era în ordine şi strălucea de curăţenie.

— Mâine nu fac nicio operaţie. Trebuie să ţin două conferinţe. Una studenţilor la medicină şi a doua infirmierelor din anul doi de pregătire. Apropo, pot să împrumut câteva instrumente de care Tony nu va avea nevoie?

Rosalind se înroşi la faţă. Primise într-adevăr un ordin, dar acesta fusese formulat mult mai politicos decât prima oară când fusese refuzat!

— Dacă veniţi în biroul meu, voi putea consulta programul şi voi întocmi lista. Mi se pare că sunt puţine operaţii mâine. O infirmieră vi le va pune deoparte.

El dădu din cap. Probabil că o considera o persoană chiţibuşară, dar în seara aceea păruse mulţumită de colaborarea lor. Se aşeză pe scaun şi luă o foaie de hârtie. Se uită la el cu stiloul în mână. Tulburată de intensitatea privirii lui, îşi lăsă ochii în jos. Atunci observă lănţişorul fin pe care îl purta în jurul gâtului. Era cu siguranţă o amuletă... o amintire dragă de la logodnica lui, de la cea pe care o iubise şi o pierduse. Şi dacă încă o iubea? Rosalind îndrăzni să-l studieze puţin pe şeful ei. Era frumos, dar se dovedea atât de indiferent şi de inabordabil în afara orelor de program. „Le ironizam pe colegele mele care se îndrăgosteau de şeful lor şi-l serveau cu devotament, îşi spuse ea, şi uite că m-am lăsat cucerită şi eu de farmecul lui”... Această constatare stârni în mintea ei o mulţime de întrebări. Cum se va mai putea concentra de acum încolo în preajma unui om care avea un asemenea efect asupra ei? în condiţiile astea, n-ar fi fost mai bine să ceară să fie mutată în altă parte? în plus, atâta vreme cât se vor învârti în acelaşi mediu, nu va mai putea iubi pe nimeni altcineva...

După ce el îi dictă lista, Rosalind formulă câteva sugestii referitoare la cursurile destinate colegelor ei. Ea le reproşa unor medici că acordau prea multă atenţie detaliilor, în dauna elementelor esenţiale.

— Cu alte cuvinte, ţi se pare că ne formăm greşit personalul? îi răspunse el cu o sclipire ciudată în privire.

— Nu v-am audiat niciodată conferinţele, domnule doctor, aşa că mi-e greu să exprim o anumită părere!

— Va trebui să asişti la una din ele într-una din zilele următoare. Vino în biroul meu să discutăm problema.

— Aduceţi-vă notiţele aici...

— Da, de ce nu? Camera asta este aproape la fel de confortabilă şi intimă ca...

La aceste vorbe, inima tinerei se umplu de furie şi disperare. Era convinsă că făcea aluzie la Alan, care încercase s-o sărute. Ca să-şi ascundă tremurul buzelor, lăsă capul în jos. Atunci, mâna chirurgului se aşează uşor peste a ei.

— Nu te supăra, când am spus asta nu m-am gândit la King, ci la umărul tău. Pot să-l examinez, domnişoară? spuse el pe un ton profesional.

— Bineînţeles, dacă dumneavoastră consideraţi că este necesar.

Infirmiera se întoarse cu spatele şi îşi ridică bluza pentru a putea fi văzută rana. Ea simţi degetele pricepute ale chirurgului palpându-i rănile una după alta şi se înfioră de plăcere.

— Îmi pare rău că îţi provoc durere.

— Nu face nimic, răspunse ea cu ochii închişi.

„Oh, dă Doamne, să nu-mi pierd controlul la contactul cu mâinile astea care simt că pur şi simplu îmi ard pielea!”

Deodată, el lăsă în jos cămaşa tinerei şi i se adresă cu o voce caldă şi emoţionată.

— Totul este în regulă. În două zile rana se va vindeca. Se ridică în picioare şi îşi trase poalele cămăşii pe care şi le vârî cu chinuri mari în fustă. Simţi că în spatele ei se petrece ceva. Doctorul Bradford o sărutase uşor pe gât, constată ea. Apoi o răsuci şi o strânse tare la pieptul lui. Atunci când el o sărută cu patimă, zări în ochii lui o tristeţe imensă.

O îndepărtă brusc de el.

— Să nu mai apari niciodată în sala de operaţii fără bluză, e o încălcare a regulamentului!

După plecarea grăbită a chirurgului, tânăra rememoră scena petrecută cu puţin timp mai înainte. Nu simţise oare un obiect dur la contactul cu pieptul lui? Nu cumva Peregrine purta şi el un medalion ca amintire a unei iubiri nefericite? Ce privire disperată avea atunci când o luase în braţe! De fapt, îşi spuse ea deodată, ar fi tratat la fel pe

orice altă femeie, cu condiţia să fie suficient de feminină ca să-i trezească dorinţa...

Capitolul 7

După o săptămână de operaţii obişnuite, ritmul năucitor era reluat cu trei intervenţii foarte grele efectuate de doctorul Bradford. Rosalind se relaxă întinzându-şi mădularele. Era obositor să lucrezi în umbra altuia şi mai ales să anticipeze nevoile chirurgului. În după-amiaza asta opera numai la lumina unei lămpi Clark frontale şi la cea a microscopului chirurgical.

Tânăra constată cu uşurare că Peregrine Bradford se concentra asupra muncii lui, aruncându-i doar din când în când asistentei câte o privire ironică, aspră sau glumeaţă. „Îmi place grozav să lucrez sub comanda lui, chiar dacă la sfârşitul zilei sunt la capătul puterilor. De altfel, atâta vreme cât relaţiile dintre noi sunt bune, nu-mi pasă dacă muncesc până la epuizare…” îşi spuse ea.

— Eşti gata, domnişoară?

Rosalind dădu din cap şi se întoarse. Simţea privirea lui cercetătoare şi de aceea devenise foarte conştientă de apropierea bărbatului.

El aruncă pe podea bluza murdară şi o tânără asistentă o luă de jos. Când se întoarse, Rosalind văzu că şeful ei era numai în tricou. Purta şi acum un lănţişor la gât, observă ea. În general, chirurgii se plângeau mereu că le este prea cald şi de aceea rareori aveau pe ei altceva în afara uniformei lor verzi. Infirmierele erau deci obişnuite să-i vadă pe aceşti domni goi până la brâu şi priveliştea oferită de vederea unui pântec rotund, alb sau bombat nu le mai stârnea zâmbetul. În schimb, erau încântate atunci când Peregrine Bradford sau Slade Forsythe se schimbau în prezenţa lor.

Ultimul pacient programat în acea zi, un copil care suferise de mastoidită, intră în sala de operaţii. Rosalind ridică imediat privirea spre student. Oare astăzi va suporta intervenţia? Când îl văzu că zâmbeşte, înţelese că de acum încolo va reuşi să-şi controleze toate reacţiile în timpul

operaţiilor.

— Cine lipseşte de Paşte? întrebă Alan King când în sală nu mai rămăsese nimeni. Ai programat cumva operaţii pe bandă rulantă în perioada asta, Perry?

— Nu… nu fac nicio fenestraţie înainte de sosirea echipei olandeze luna viitoare. Voi face o operaţie aici şi una în clinica privată. Am auzit că-l înlocuieşti pe Boris

— Da. Nu mă mişc de aici. Dar tu, domnişoară? se interesă el uitându-se spre Rosalind.

Tânăra se încordă. Îi pusese aceeaşi întrebare şi la începutul programului. Îi răspunsese că-şi păstra zilele libere pentru a face o călătorie în Grecia peste câteva luni.

Aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, n-am de gând să-mi iau vacanţă deocamdată! Şi în afară de asta, am nişte prieteni la Londra. Adăugase acele ultime cuvinte pentru a-i da de înţeles lui Peregrine Bradford şi celorlalţi că nu era nimic între ei.

— Domnişoara Fletcher crede că va pleca. Notează asta în tabelul cu prezenţa personalului pe care îl completezi la zi, spuse ea ironic, pentru a risipi orice dubii.

— Ce se poate întâmpla în cazul în care infecţia nu este stopată la timp sau bolnavul nu reacţionează la tratamentul cu antibiotice? întrebă o infirmieră stagiară, avidă de cunoştinţe.

Peregrine Bradford o privi drept în ochi cu un aer supărat.

— O encefalită, o meningită… moartea, dacă infecţia ajunge la creier. Dar aşa ceva nu se mai poate întâmpla dacă îi punem diagnosticul la timp şi-i administrăm antibiotice.

Zâmbi cu tristeţe.

— Mă rog, cu mici excepţii, încheie el.

— Vreţi cafea? propuse Rosalind cu o voce mlădioasă, zâmbindu-le celor doi bărbaţi.

— Ai şi ceva de ronţăit? Am nişte vizite de făcut înainte de cină şi sunt mort de foame, spuse Peregrine Bradford, din nou vesel.

Asistenta era pur şi simplu subjugată de farmecul acelui bărbat.

— E posibil, dat fiind că programul este destul de lung! Peste puţin timp, îi aduse chirurgului o farfurie cu biscuiţi şi câteva sandvişuri pe care le comandase la bucătăria spitalului.

— Vrei şi tu? îi propuse el servindu-se.

— Mai târziu. Mai întâi trebuie să verific materialele.

El aprobă cu un semn din cap şi tânăra se întoarse la treaba ei. Colegele ei se duseseră la masă. Blocul operator era cufundat într-o linişte totală. Pentru a doua zi nu era programată nicio operaţie, cu excepţia urgenţelor. Deşi risca să se plictisească îngrozitor, Rosalind era gata să stea de gardă împreună cu domnişoara Stephen de Paşte.

„Altfel, unde aş putea să mă duc?” se întrebă e. E adevărat că ar fi de-ajuns să dea un telefon şi prietenii ei ar primi-o cu braţele deschise. Dar era ceva care o reţinea, ca şi cum viaţa ei nu se putea desfăşura decât între zidurile spitalului Beattie’s, alături de un chirurg plin de toane care era convins că gândea despre ea că este cam prostuţă, mânată de idealuri înalte. Şi totuşi, astăzi fusese adorabil… În plus, făceau o echipă excelentă în plan profesional!

Colegele ei se întoarseră în secţie şi Rosalind telefonă la secţia de pediatrie.

— Domnişoara Fletcher la telefon.

— Sunt eu, Rosalind. Vacanţă plăcută! Aş fi vrut să te sun mai devreme, dar am avut de lucru până peste cap!

— Mi-ai spus odată că-mi poţi da unul din costumele tale de baie. Poţi să mi-l împrumuţi acum?

— Sunt pe pat. Alege-ţi unul din ele. Cred că vei avea parte de o călătorie pe cinste! Să fii cuminte!

— Sper să nu fiu, răspunse Wendy înainte să închidă. Rosalind mai zâmbea încă atunci când îl zări pe Peregrine Bradford stând în pragul uşii.

— N-ai venit nici măcar să-ţi bei cafeaua, îi reproşă el.

— Am fost prea ocupată. Aţi luat masa de seară?

— Nu încă, dar o să mă duc la cantină…

Ea simţi atunci privirea intensă a chirurgului.

— Am vorbit adineauri la pediatrie. Probabil că ei vor închide secţia de Paşte, în absenţa domnişoarei Fletcher.

— Unde se duce?

— Este membră a unei asociaţii de amatori de ruine romane, îi explică ea tulburată de prezenţa lui. Studiază istoria, fără să facă săpături arheologice.

— Mi se pare pasionant!

— Mai fac şi excursii. Anul trecut au fost la Bath. Au organizat o seară romană autentică, de la costume, până la mâncare. Fusese programată şi o baie în apa termală, dar a trebuit să se mulţumească în cele din urmă cu piscina oraşului din cauza unui microb care poluase apa.

— Am auzit vorbindu-se despre asta, spuse el cu un aer întunecat. De data asta unde se duce?

— Într-o mică staţiune termală descoperită recent. Nu poate fi vizitată decât cu autorizaţie şi termele se deschid special pentru ei! Trebuie să fie foarte amuzant să-i vezi pe vizitatori îmbrăcaţi în togi înotând în apa caldă a izvorului, ca în timpurile străvechi.

— Unde anume se găseşte?

— E o staţiune termală închinată zeiţei Minerva.

— N-au voie să-i lase pe oameni să se scalde acolo! A avut loc vreun control al comisiei de igienă?

Speriată, tânăra se îndepărtă de el. Trăsăturile acestuia erau schimonosite de furie şi tristeţe.

— Bănuiesc… că da, zise ea bâlbâindu-se.

— Bănuieşti… doar bănuieşti? Unde se află staţiunea asta, focarul ăsta de infecţie? o întrebă el strângând-o de braţ.

— Nu cunosc adresa, dar sunt sigură că autorităţile vor supraveghea calitatea apei… mai ales după cele petrecute anul trecut la Bath!

Peregrine îi dădu drumul la mână.

— Ai dreptate. Promite-mi că n-o să te duci niciodată într-

un asemenea loc!

— Aş vrea să vă promit, dar trebuie să recunoaşteţi că acest lucru nu mă priveşte decât pe mine, domnule doctor.

— Scuză-mă.

„Ce l-o fi apucat?” se miră ea în timp ce-l privea cum se îndepărtează.

Rosalind mâncă fără să aibă poftă de mâncare, apoi trecu din nou pe la blocul operator ca să-şi facă ordine în birou. Când îşi termină treaba, observă că era lumină la biroul de gardă. Dorind să lase totul impecabil, Rosalind urcă scara care ducea la biroul cu geamuri. Adună nişte caiete şi un pix uitate de studenţi, apoi stinse lumina, când i se păru că aude un zgomot în blocul operator. Stând în întuneric, putea să vadă fără să fie văzută. Îl recunoscu pe Alan King care se apropie de biroul ei, deschise uşa fără să bată mai înainte şi intră. Când îl văzu ieşind cu o figură dezamăgită, tânăra zâmbi.

— Stau şi mă întreb ce-o fi vrut de la mine, se trezi ea spunând cu voce tare intrând din nou în blocul operator.

— Nu vrei să afli?

Tânăra se opri, reţinându-şi un strigăt.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin mai devreme. Probabil te-ai fi ascuns şi de mine, observă Peregrine Bradford amuzat.

— Nu mă ascund niciodată! ripostă ea cu demnitate. Urcasem în camera de gardă atunci când l-am văzut pe doctorul King. Până să cobor, deja dispăruse!

— Ai sosit totuşi prea târziu pentru a afla ce dorea, obiectă el constatând cu îngrijorare că Rosalind îl evita pe Alan King.

— Pot să-i telefonez…

— Înainte de asta, am un mesaj pentru tine.

— Sper că nu este vorba despre o urgenţă. Am avut destule pe ziua de astăzi! Oh, înseamnă că venise să-mi aducă vestea asta…

— Nu, după părerea mea, voia să ştie dacă eşti liberă.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule doctor?

— Anna şi Slade Forsythe mi-a trasat sarcina să te anunţ. În seara asta dau o petrecere improvizată. Locuiesc în apropiere, aşa că putem lăsa adresa şi numărul de telefon la spital.

— Noi? şopti ea tulburată.

— Nu pot lăsa o tânără să iasă singură noaptea. E prea aproape ca să mai chemăm un taxi, zâmbi el. Şi apoi, uneori e bine să recompensezi oboseala istovindu-te într-un alt mod! Eu sunt extenuat, tu de asemenea, şi toţi invitaţii vor fi la fel, dar o schimbare ne va prinde bine. De altfel, o meriţi din plin. În orice caz, îţi mulţumesc pentru colaborare. Te aştept într-o jumătate de oră în holul căminului infirmierelor, de acord?

Individul dispăru înainte ca ea să mai apuce să-i dea un răspuns sau să refuze invitaţia sub un pretext oarecare. De fapt, voia într-adevăr să se ducă la petrecere.

După ce făcu duş, tânăra se hotărî să se îmbrace cu o cămaşă din satin gri deschis care împreună cu pantalonii de mătase neagră creau un efect foarte reuşit. Se încălţă cu o pereche de sandale negre cu tocul înalt care îi scoteau în evidenţă fineţea picioarelor. Îşi perie foarte bine părul şi se machie uşor. În definitiv, era vorba despre o simplă petrecere între colegii din spital.

— Eşti punctuală, observă Pelegrine privind-o admirativ. Ah, ai adus nişte dulciuri! Bună idee! Probabil că Anna n-a avut timp să gătească pentru atâta lume! Eu am luat nişte vin care mi-a rămas de la un chef organizat înainte de a pleca de la ultimul meu loc de muncă.

Rosalind observă că avea în mână un pachet care provenea de la un magazin West End.

— Bănuiesc că ştiaţi de petrecere, spuse ea.

— Deloc. S-au hotărât în ultimul moment, dar spre norocul meu, am acasă un mic congelator. Să sperăm că totul va fi dezgheţat când vom ajunge. Sau îţi plac pateurile îngheţate?

Tânăra se relaxă. Peregrine Bradford era acum total diferit de omul care-i vorbise pe un ton aspru cu câtva timp în urmă. În aceste condiţii seara se anunţa foarte agreabilă.

— Cine mai vine? întrebă Rosalind curioasă. O cunosc destul de puţin pe Anna, care mi l-a prezentat pe soţul ei, dar în afară de ei n-am mai cunoscut pe nimeni.

Chirurgul îi pomeni de câţiva medici pe care îi întâlnise sau îi văzuse prin spital. Nu menţionă numele lui Allan King şi asistenta spera să nu-i vadă mutra în seara aceea.

— Şi Tony Murray?

— El este rareori văzut la genul ăsta de petreceri. Preferă distracţiile mai… familiale.

Făcu o pauză şi apoi continuă:

— Văd că i-ai spus Tony… atunci n-ai vrea să-mi spui şi mie pe numele mic, măcar în ocazii ca cea din seara asta?

Tulburată, ridică ochii spre el şi se înroşi.

— Din moment ce King beneficiază de acelaşi tratament, nu mă poţi refuza!

— Desigur, dacă insistaţi. Cu ceilalţi, totul a venit de la sine, probabil din cauză că suntem din aceeaşi generaţie…

— Cu alte cuvinte, eu sunt prea bătrân, spuse el cu un zâmbet strâmb.

— Oh, nu, nu mă gândeam deloc la vârstă… de altfel, ar trebui să ştii că jumătate din personalul spitalului consideră că eşti bărbatul cel mai seducător de la Beattie’s.

— Şi cealaltă jumătate… Rosalind? întrebă el ciocănind în uşa din stejar masiv. Mă întreb tu din ce categorie faci parte… Bună seara, Anna, sper că n-am întârziat.

Rosalind o urmă pe stăpâna casei în încăperea în care se găsea vestiarul. Anna zâmbi când primi biscuiţii, pateurile şi vinul.

— N-am găsit nimic mai original, se plânse Rosalind.

— E perfect. Avem mâncare pentru un batalion întreg! Ai o cămaşă superbă… cred că a costat o avere.

Îşi trecu mâna peste materialul sclipitor.

— Ai grijă să nu te aşezi lângă Alan, îmbrăcată în hainele

astea N-o să-şi poată ţină mâinile acasă.

— Oh… nu este aici?

— Poate va apărea mai târziu! Mi-a spus că are o întâlnire.

— Cu atât mai bine. Poate va veni însoţit de cineva.

— Nu fi prea sigură de asta. De când ai venit tu la Beatrice, nu-şi prea ascunde intenţiile. Se pare că n-a renunţat la ideea de a te cuceri.

— Se înşală. Credeam că l-am făcut să înţeleagă acest lucru.

— Îmi pare bine. Păcat că nu e şi Wendy aici. Apropo, unde e? N-am avut timp săptămâna asta să stau de vorbă cu ea. Ştiu doar că a plecat.

— Petrece un weekend cultural! Vizitează nişte terme romane unde are de gând să facă baie. Trebuie să fie foarte amuzant.

În clipa aceea, figura colegei ei se întunecă.

— Ce este? Ce rău face dacă se duce acolo?

— Perry ştie?

— Da, i-am povestit totul şi a avut o reacţie ciudată. Spune-mi, Anna, care este problema?

— Uite ce este… o să-ţi explic mai târziu, dar nu-i mai spune nimic lui Perry. Scuză-mă… a sunat cineva… Intră! Te voi prezenta imediat, în cazul în care n-o va face Perry!

Rosalind intră cu fruntea sus în încăpere. Slade îi oferi un pahar de vin alb şi făcu prezentarea invitaţilor. Apoi tânăra luă loc pe o canapea uriaşă din catifea roşie. Ridică privirea şi-l văzu pe Perry. De data asta îl privea nu ca asistentă, ci ca femeie, simţi ea. Inima începu să-i bată puternic în piept. Nu venise să se amuze, să se relaxeze? Atunci, de ce să nu profite de ocazie şi să se poarte natural cu toată lumea?

— E loc pentru două persoane dacă vrei să stai, îi spuse doctorului Bradford.

— Pari… începu el să spună.

— De ce oare chirurgii le acaparează pe cele mai frumoase infirmiere? spuse Charles Bing, un medic aşezat

în dreapta ei.

— E nevoie de multe calităţi ca să fii o bună infirmieră de chirurgie, mai ales când sunt şi plăcute la vedere...

Rosalind izbucni în râs.

— Aşa este, spuse Peregrine, mi se pare că gazda noastră arată superb în seara asta.

— În schimb, infirmierele preferă medicii generalişti, care sunt mult mai simpatici, îi spuse Rosalind.

— Acum veniţi la masă, cred că sunteţi morţi de foame! În caz contrar, aţi fi apreciat complimentul!

— Nu prea era original, observă ea ridicându-se cu greutate de pe pernele fotoliului.

Se dezechilibră puţin şi cavalerul ei o prinse de talie ca s-o susţină. Prin materialul subţire al bluzei, ea simţi căldura emanată de trupul lui Perry. O luă înainte şi o conduse spre bucătărie, unde se găsea etalată mâncarea sub formă de bufet suedez. Se instalară apoi pe treptele scării de la primul etaj. Vestibulul se umpluse de infirmiere, studenţi, medici din spital, aproape toţi îmbrăcaţi în blugi. Anna se apropie de ei îngrijorată, dar Peregrine o asigură că petrecerea era extrem de reuşită. Ea plecă, radiind de fericire. După ce termină de mâncat, chirurgul duse înapoi farfuriile şi se înapoie cu o tavă încărcată cu prăjituri şi cafea aburindă.

— Doar n-ai de gând să mănânci toate astea?

— Nu chiar toate. Am constatat cu bucurie că ştii să apreciezi bucătăria gustoasă. Nu-mi plac femeile care doar ciugulesc de ici-colo şi irosesc bunătate de mâncare.

— Al doilea compliment într-o singură seară... sau doar unul şi jumătate?

— Mănâncă şi nu te mai obrăznici!

— Cine te aude, ar zice că eşti director de şcoală, spuse ea regretându-şi imediat cuvintele care aminteau de diferenţa de vârstă dintre ei. Din fericire, el nu băgă de seamă.

— Ştii cumva când trebuie să se întoarcă Wendy?

— Wendy? repetă tânăra, nedumerită.

— Aş vrea să vorbesc cu ea imediat ce se întoarce.

— A plecat pentru patru zile, din care două va sta la părinţii ei. Nu ştiu nimic mai mult. Ce s-a întâmplat, Perry? îndrăzni ea să întrebe, deoarece se simţea bine cu el în atmosfera aceea plăcută.

— Nimic, dar trecutul nu se poate uita.

„Trecutul… umbra întunecată pe care o va păstra pentru totdeauna ascunsă în el însuşi”, dacă vor ajunge să se cunoască mai bine, se lamentă ea.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Oare nu avea nevoie de ajutor chiar în momentul acela? Puse mâna pe braţul lui şi ridică ochii spre el. Mâneca largă a bluzei ei atingea încheietura goală a lui Peregrine.

— Am pierdut o prietenă foarte dragă mie pentru că a făcut baie într-o apă poluată…

— Oh! Da, e îngrozitor!

El îi mângâie satinul mătăsos al bluzei.

— Atunci când mi-ai vorbit despre planurile lui Wendy, mi-am amintit pe loc de acel accident şi ţin prea mult la oameni pentru a-i lăsa să-şi rişte viaţa fără să mişc un deget.

Rosalind fu copleşită de o mare tristeţe. E adevărat că moartea acelei tinere fusese cumplită, dar Peregrine părea să fie şi acum îndrăgostit de ea. Niciodată nu va iubi pe altcineva, îşi spuse ea.

— Şi păstrezi o amuletă ca dovadă a iubirii tale pentru ea, spuse ea aproape în şoaptă.

— Da, spuse el cu o expresie ciudată în ochi. Într-adevăr, port medalionul femeii pe care o iubesc. Nu am nimic altceva de la ea şi o feresc cu străşnicie de privirile indiscrete.

— Din cauza asta ai operat cu un tricou sub bluză?

— Ce simţ de observaţie ai, domnişoară, o ironiză el.

Şi tensiunea dintre ei se risipi. Anna sparse bisericuţele formate, pentru ca oamenii să se cunoască între ei. După

două ore, Rosalind se trezi din nou în faţa lui Peregrine. Ea părea fericită şi nepăsătoare, dar masca aceea ascundea o adâncă tristeţe. Perry îi mărturisise că rămânea fidel iubirii lui din tinereţe. „Femeia pe care o iubesc”, spusese el.

Pe la miezul nopţii, apăru şi Alan King. Se uită de jur-împrejur, o reperă pe Rosalind şi îşi făcu loc până ajunse la ea. Tânăra asculta poveştile pescăreşti ale lui Charles Bing.

— Bună seara… Eşti superbă… Parcă ai veni de pe o altă planetă cu bluza asta gri-argintie… Nu-mi pare rău că am trecut pe aici!

Deşi îl întâmpinase cu destulă răceală, el se aşeză lângă asistentă şi începu să soarbă în tihnă din paharul de whisky.

Rosalind ar fi vrut să-i dea lui Alan replica pe care o merita, dar împrejurările nu erau favorabile unui duel verbal. Se mulţumi doar să aprobe vorbele lui Charles Bing, jucându-se în acelaşi timp cu lanţul de la medalion.

— Scoate-l, dacă te deranjează, îi sugeră Alan.

Ea scoase amuleta deasupra gulerului şi Alan o privi cu atenţie sporită.

— Semnul Yin şi Yang? observă el cu un aer mirat.

— E foarte răspândit, într-adevăr.

— Şi plin de semnificaţii. Unde oare am văzut unul asemănător?

Păru să se gândească profund.

— Ştiu… ştiu unde am zărit-o pe sora sau poate pe fratele lui.

— La talcioc? Cu ocazia uneia din călătoriile tale? îl ironiză ea. De teamă să nu-l piardă, îl vârî din nou în deschizătura bluzei.

— Nu. Celălalt era din lemn de abanos şi argint, un bărbat şi o femeie, Yin şi Yang. Era în sala de operaţii.

Simţi că cineva îi atinge braţul.

— Dacă vrei, te conduc acasă, Rosalind, zâmbi Peregrin privind-o drept în ochi. Hai să ne luăm rămas-bun de la gazde şi să ne luăm pardesiele, mai adăugă el.

Tânăra îngână câteva vorbe de despărţire celor doi

interlocutori ai ei şi se ridică din fotoliu. Uluit, Alan King o urmări cu privirea, ca şi cum ar fi văzut o stafie.

Capitolul 8

— Pot să mă duc să-mi iau o cafea? întrebă domnişoara Stephen.

— Sigur că da. Duceţi-vă amândouă. Eu prefer s-o beau pe-a mea aici, în timp ce lucrez. Trebuie să verific medicamentele şi nu vreau să mă opresc în toiul trebii. Duceţi-vă şi aduceţi-mi şi mie ziarul de duminică, vă rog.

Tânăra rămase pe gânduri câteva clipe.

— Prietenul tău mai este la Londra?

— Da, domnişoară. Pleacă marţi. Voia să merg cu el la parada din Regent Park, dar nu se poate!

— De ce nu? Ai o mulţime de ore de recuperare. Dacă apare o urgenţă, n-o să fie cazul decât de o intervenţie scurtă sau care nu merită o pregătire specială. Doctorul Murray este în spital. N-am decât să-l sun. Pot să rămân eu aici în după-amiaza asta. Telefonează-i logodnicului tău şi spune-i să vină să te ia într-o oră!

— Oh, mulţumesc, domnişoară! Mă întorc pe la ora şase.

— N-are rost să te grăbeşti, n-am niciun fel de plan. Să fii aici la şase şi jumătate. Aşa îmi convine perfect.

O privi uşor invidioasă pe colega ei cum se îndepărtează. Rosalind îl cunoscuse pe prietenul feţei şi nu putea spune că-i plăcuse prea mult, dar era geloasă pe fericirea lor comună.

Puse apa la fiert şi-şi pregăti cafeaua.

Deodată, uşa batantă se deschise. Tânăra se înroşi la faţă.

— Miroase a cafea proaspătă şi bună încă de la parter! spuse Peregrine Bradford.

— Nu prea cred, abia am făcut-o. Pot să-ţi ofer şi ţie o ceaşcă, dacă vrei!

— Ce zi frumoasă! Mulţumesc, o să stau acolo, spuse el aşezându-se pe marginea unicei ferestre a blocului operator.

— Fii atent! N-aş vrea să apar pe prima pagină a ziarelor:

„Asistenta scoase un strigăt de groază atunci când chirurgul se prăvăli în gol. Să fie vorba despre un accident sau despre o crimă?”

— Şi asta ar fi un lucru important pentru tine? o întrebă el cu ochii fixaţi asupra părului blond al tinerei.

— Cum să nu!? Nimănui nu-i place să ajungă pe prima pagină a tuturor ziarelor!

Îi întinse o ceaşcă de cafea cu un aer calm. „Am început să mă pricep la disimularea adevăratelor mele sentimente”, îşi spuse ea.

— Ai dreptate… n-ar fi drept să fie tulburată o viaţă atât de liniştită ca a ta!

— Sper că n-o s-o faci chiar tu, spuse oferindu-i cutia cu biscuiţi.

— Eşti mereu atât de relaxată, Rosalind? Eşti într-adevăr infirmiera ideală, eficientă, mereu pregătită în caz de urgenţe şi plăcută în cadrul echipei.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Nu mai fi ironică! Ştiu foarte bine când mă ironizezi cu adevărat, dar numai atunci când n-ai masca pe gură.

Tânăra încerca să-şi stăpânească râsul. De fapt, era bucuroasă că venise s-o viziteze şi nu-şi mai putu ascunde mult timp zâmbetul. Chirurgul se scotoci în buzunarul bluzei lui albe şi scoase un pieptene drăguţ din baga.

— Este al meu? Unde l-ai găsit?

— Anna m-a rugat să ţi-l dau. Credea că este al tău. M-a rugat ca nu cumva să uit şi mi-a spus că o să te văd cu siguranţă în dimineaţa asta. Aşa că am venit.

— Mulţumesc… Eşti în trecere? se interesă ea, puţin dezamăgită.

— Nu, mai am de luat şi nişte lucruri şi să mă interesez de întoarcerea lui Wendy.

— Perry! Sunt sigură că se simte bine. Îţi înţeleg îngrijorarea, dar nu există decât o şansă la o mie ca ea să ia microbul acela.

— De fapt, sunt foarte încăpăţânat! Ce faci azi? Te duci la

paradă cu pălăria de Paşte pe cap?

— Nu port niciodată aşa ceva… Am prea mult păr.

— Nu prea mult. Am fost încântat că ţi-ai pierdut pieptenul aseară. Îmi placi mai mult cu părul în vânt!

Rosalind lăsă capul în jos.

— Mi-a fost imposibil să-l stăpânesc azi-dimineaţă. Trebuia să-l strâng însă cu orice preţ, cel puţin în timpul programului!

— Şi pentru tenis?

Bănuind că este vorba despre o aluzie perfidă în întrebarea lui, ea ridică ochii şi văzu că doctorul zâmbeşte.

— Da, şi pentru tenis, dar data viitoare o să las baltă mingile rătăcite!

— Sper că nu din cauza mea. Am fost încântat de vizita pe care mi-ai făcut-o. Ce-ţi mai face spatele?

Făcu un pas spre ea, dar Rosalind se dădu înapoi.

— S-a cicatrizat complet, mulţumesc. N-are rost să mai urmez tratamentul.

„Dacă înţeleg eu bine, încearcă să flirteze cu mine, îşi spuse Rosalind. Şi în timpul ăsta, nu se gândeşte decât la iubirea vieţii lui, care a dispărut în mod tragic”. Nu compara oare toate femeile cu cea pe care o iubea atât de mult? îi mai turnă încă o ceaşcă de cafea şi în acest timp observă că era îmbrăcat foarte lejer.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el îi explică:

— Mă duc să iau masa de prânz la nişte prieteni, dar diseară mă întorc. O să dorm aici ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

— Nu e programată nicio operaţie şi Tony este de gardă. Poţi să te duci acasă!

— Acasă? A, da, fireşte. Aş putea să mă duc şi acum, dar cei de acolo se pot lipsi foarte bine de prezenţa mea!

Peregrine Bradford se încruntă:

— Voi fi aici pentru ca lucrurile să meargă bine. Mi-ai face un mare serviciu dacă ai accepta să iei masa cu mine la „Vulturul”. În felul acesta, nu risc să mor de plictiseală.

— Dacă vrei n-am nimic împotrivă, îi răspunse ea.

Spre deosebire de cea din seara anterioară, invitaţia de acum era făcută de el însuşi.

Cine putea să-i reziste? Pe cine avea acasă la el, în cazul în care avea aşa ceva? Părinţi, vreo amantă, o duzină de pisici şi de câini păzite de vreun servitor bătrân?

Era cufundată încă în gânduri când intră ajutoarea de infirmieră însoţită de Alan King. Rosalind îi ceru imediat colegei ei să facă inventarul materialelor care abia sosiseră de la furnizor.

— Chiar trebuie să facă asta în acest moment? o întrebă Alan în şoaptă. Speram să putem sta şi noi un pic liniştiţi de vorbă.

— Îmi pare rău. Nu se poate altfel.

Îl privi cu un aer nevinovat, dar cu un uşor zâmbet ironic pe buze.

— Nu ne împiedică nimic să vorbim şi aici. Te asigur că n-o să facă un zgomot atât de mare încât să ne deranjeze.

— Nu prea îţi place de mine, Rosalind, nu-i aşa?

— Ba da, Alan, dar n-am de gând să fac parte din şirul victimelor tale. Atâta vreme cât te consideri un leac miraculos pentru toate bolile acestor femei, nu se pune problema vreunui fel de prietenie între noi. Şi te anunţ că nu intenţionez să mă plimb cu tine pe Tamisa.

Alan King măsură încăperea cu paşi mari, apoi se aplecă pe fereastră.

— Cel puţin n-o să vină Perry să ne deranjeze! O zi bună! strigă el accentuând în mod exagerat fiecare silabă.

Se întoarse spre ea şi izbucni într-un râs maliţios.

— M-a văzut... Mi-a aruncat o privire ucigătoare! Lui Perry nu-i place să te amesteci în treburile lui, adăugă el cu insolenţă.

— Cred că mai degrabă se gândeşte că ai venit să împrumuţi vreun dezinfectant sau pentiobarbital!

— De data asta, cred că asta este ultima lui grijă! Unde se duce?

— De unde să ştiu eu?

— A ieşit de aici! A venit să-şi ia rămas-bun înainte să plece, bănuiesc.

— Într-adevăr, a trecut pe la blocul operator înaintea ta, dar doar pentru a-mi aduce un obiect pe care l-am uitat aseară la petrecere. Anna l-a trimis.

— Fata asta are o faţă de înger… şi ochii ei verzi sunt atât de naivi!

— Am impresia că ai început să vorbeşti aiurea. În cazul ăsta, te rog să mă scuzi. Eu am de lucru, spre deosebire de tine, poate.

— Ce rea eşti! Nu fac altceva decât să-ţi spun ce se şopteşte prin tot spitalul. Se pare că e ceva între tine şi Perry.

— Poftim? N-ai niciun drept să afirmi aşa ceva… e o minciună. Pur şi simplu a venit să mă ia şi să mă însoţească la Anna, unde se ducea şi el, asta e tot. Dac-ar fi să fie bârfiţi oamenii numai pentru că sunt văzuţi împreună, atunci ar fi trebuit să fii bănuit şi tu. În definitiv… m-am urcat în maşina ta şi gestul ăsta nu m-a compromis deloc.

— Lucru pe care îl regret nespus. Dar, ca un cavaler model ce sunt, am acceptat provocarea. E adevărat că sunteţi amândoi foarte discreţi. Acum ştiu în sfârşit al cui era tricoul de rugby care te făcea atât de atrăgătoare pe culoarul spitalului.

— Dar e ridicol să-ţi imaginezi aşa ceva! Ai văzut şi tu cum se poartă cu mine în sala de operaţii. Rareori îmi adresează vreo vorbă de laudă.

Îi aruncă o privire sfidătoare.

— Şi-n plus de asta, mi-a spus că a fost îndrăgostit de o femeie… care a murit în urmă cu puţin timp.

— Te referi cumva la fata aceea care s-a îmbolnăvit de meningită după ce a făcut baie într-o apă poluată?

— Ştiai?

— Am auzit vorbindu-se că evenimentul s-ar fi petrecut înainte de sosirea mea la Beatrice. A fost vorba despre un

grup de studenţi. Unul din ei descoperise un izvor de apă caldă într-un lac natural. S-au scăldat în el ca să se amuze.

— Nu pot să înţeleg. Ar fi putut să se întâmple oricui.

— Perry este cel care a găsit-o şi de aceea s-a simţit vinovat de producerea accidentului.

— Şi o mai iubeşte şi acum, spuse Rosalind cu tristeţe.

— Atunci, în cazul în care povestea asta este adevărată, ceea ce nu prea cred, îmi mai rămâne totuşi o speranţă. Când vei avea un weekend liber, te voi duce la plimbare pe Tamisa!

După plecarea anestezistului, încercă să se concentreze asupra citirii unei cărţi, dar imaginea lui Peregrine Bradford îi revenea mereu în minte. Părea trist şi în loc să se lupte cu o rivală vie, amintirea feţei moarte rămânea de neşters din mintea chirurgului.

La ora şase, asistenta o întâmpină cu bucurie pe colega ei.

— Ai avut o zi bună? o întrebă ea pe un ton cu totul diferit de cel folosit de Alan King când i se adresase lui Peregrine Bradford.

— Minunată!

— Aici, totul este calm. Ai făcut bine că ai făcut o plimbare în timpul ăsta. Acum plec şi eu.

— Ieşiţi în oraş, domnişoară?

— Da… în principiu, da, îi răspunse ea încet.

De ce acceptase să ia masa cu el? se întrebă ea când ajunse în căminul infirmierelor. Ajunsă în camera ei, îmbrăcă o bluză de un roz intens şi un taior din jerseu de culoare verde deschis care se asorta perfect cu ochii, apoi îşi perie îndelung părul bogat. În seara aceea se hotărâse să-l lase liber pe spate. Destul stătuse strâns toată ziua sub boneta de asistentă! Deodată, se auzi soneria telefonului şi Rosalind se grăbi să răspundă.

— Bună seara… Rosalind?

— Wendy? Unde eşti? Cum te simţi?

— Bine, desigur! De ce întrebi? Din câte ştiu nici n-a

deraiat vreun tren, n-a fost deturnat niciun avion şi nici n-a avut loc vreun accident de maşină.

— Oh, n-are importanţă… doar că mi s-a părut că te-ai întors mai devreme decât trebuia.

— Nu sunt la Beatrice! Poţi să-mi faci un serviciu? Urcă în camera mea şi vezi dacă e un pachet pentru mine.

Tânăra se duse şi văzu într-adevăr un colet.

— E intact.

— Perfect. Trebuie să confirm recepţia acestuia imediat, îi explică ea.

— Când te întorci?

— M-am hotărât să vin în seara asta şi să mă văd mâine cu prietenii din Londra. Staţiunea termală nu era prea grozavă… era cam prăfuită, după părerea mea.

— Ai făcut baie?

— Bineînţeles, a fost foarte plăcut. Pe curând, nu mai am monede.

N-avea niciun rost să-şi facă griji, îşi spuse ea. Şi totuşi, nu reuşea să uite figura îngrijorată a chirurgului atunci când vorbea despre riscurile scăldatului în asemenea ape.

Peste o jumătate de oră, Rosalind coborî în hol unde o aştepta Peregrine. Se înfioră când îl văzu, îmbrăcat într-o cămaşă de caşmir gri şi un costum de catifea neagră elegant, dar foarte simplu. Atunci se hotărî să nu-şi strice seara gândindu-se la Wendy. În definitiv, aflându-se într-un spital, ar primi numaidecât îngrijirile necesare în caz de alertă.

— Bună seara, spuse ea. Eşti foarte punctual.

— Să mergem prin grădină, vrei? E o seară foarte plăcută. Peste tot pe unde am fost astăzi oamenii erau foarte veseli. E plăcut să vezi familiile ieşite la picnic în zona rurală.

Îi vorbi despre comitatul Surrey unde locuiau prietenii lui, dar nu pomeni nimic despre casa lui.

Restaurantul era plin până la refuz, dar Peregrine

Bradford reţinuse deja o masă. În timp ce vorbeau despre oamenii pe care îi cunoşteau amândoi, chirurgul deveni mai vorbăreţ.

— Ce voia Alan azi-dimineaţă?

— Cred că voia să împrumute nişte materiale. Din nefericire pentru el, încuiasem deja totul. Probabil că mă blestemă, pentru că acum e obligat să cumpere de la farmacie... din cauza mea.

— Sper că te blestemă din alte motive.

— Desigur. În ziua în care va renunţa la obiceiul ca, atunci când întâlneşte o femeie, să-i facă în mod automat curte, relaţiile noastre se vor îmbunătăţi.

— Atunci când eşti în uniformă, domnişoară, nici nu i-ar trece cuiva prin minte să te cucerească. Întruchipezi infirmiera perfectă, devotată în întregime profesiei, care n-are timp să se lase curtată!

Ochii lui albaştri o priveau intens. Rosalind clipi din gene ca să ascundă emoţia pe care o simţea în momentul acela.

— Cu coafura asta... nu poţi lăsa pe nimeni indiferent. Eşti extrem de seducătoare!

Tânăra ridică ochii spre el, ruşinată. El o privea cu un amestec de tristeţe şi de dorinţă pătimaşă.

— Înseamnă că trebuie să întâlnesc un bărbat care să se arate interesat de mine.

— N-o să fie nicio problemă, o asigură el. Am observat că te înţelegi bine cu băieţii de vârsta ta.

— Studenţii mă plictisesc.

Peregrine se întoarse spre ospătarul care se apropiase tiptil de el. Doctorul Bradford era căutat la telefon.

— Scuză-mă, spuse el ridicându-se de pe scaun. Să nu pleci.

Îi zâmbi şi-l urmă pe ospătar, lăsând-o într-o stare foarte plăcută.

Dacă n-ar... încă o secundă şi el ar fi putut... Ce? S-o ceară în căsătorie? Nu-i vorbise deloc de dragoste. Tânăra încercă să-şi alunge din minte asemenea gânduri. În

definitiv, vorbea şi el ca oricare alt individ în locul lui, îşi spuse ea.

Chirurgul se întoarse cu un aer trist.

— Ce s-a întâmplat?

— A avut loc o încăierare în parc. Patru tineri au ajuns la urgenţă. Unul din ei are nasul spart.

— Dar nu intră în atribuţiile tale, nu?

— Nu există nicio regulă, dar băiatul are un ciob de sticlă în nas. Stagiarului îi este teamă că nu se prea pricepe la aşa ceva, şi eu sunt de aceeaşi părere. Pot să fac intervenţia în secţia de chirurgie generală, dar aş avea nevoie de materiale ORL.

— Vin cu tine, în felul acesta vom câştiga timp. Pe drum, îmi vei da lista cu materialele de care ai nevoie.

În câteva secunde deveniseră nişte adevăraţi profesionişti, lăsând în suspans momentele de tandreţe, care probabil erau pierdute pentru totdeauna.

Când ajunseră la spital, Rosalind alergă spre secţia ei cu cheile în mână. Luă rapid materialele necesare şi se năpusti în lift ca să ajungă mai repede la chirurg…

După operaţie, când Bradford se întoarse cu cămaşa pătată de sânge, acesta vru să-şi îmbrace haina de catifea, dar ea, după ce ezită câteva clipe, îi vorbi cu sinceritate:

— Nu poţi să ieşi în oraş aşa… Aş putea să mă duc să-ţi iau o cămaşă curată din camera ta, dacă vrei.

— Excelentă idee! Nu pot să mă plimb pe culoare gol până la brâu.

Îi întinse cheile.

— Sertarul din dreapta sus. Ia orice tricou. Rosalind… mai avem însă timp să bem o cafea.

Asistenta zâmbi când îl văzu pe omul acela care nu mai avea nimic din chirurgul ursuz şi rece de altă dată. Ochii ei verzi străluceau de plăcere.

Reveni gâfâind, cu cămaşa în mână.

— De ce ai alergat aşa? Oricum, îţi sunt recunoscător. Când se apropie de el, Rosalind observă medalionul

chirurgului, dar acesta era aşezat pe dos. Atunci când făcu nişte mişcări pentru a se îmbrăca, i se păru că recunoaşte semnul Yin şi Yang, dar nu prea era sigură.

— Domnule Bradford... spuse o infirmieră. Vă caută domnişoară Fletcher la telefon. Mi se pare că aţi lăsat un mesaj să vă contacteze atunci când se întoarce.

— Perry la telefon. Ce-ai zice să bei un pahar împreună cu Rosalind şi cu mine? îi propuse el pe un ton cât se poate de natural.

Îi ascultă răspunsul şi deodată Rosalind văzu că Perry se schimbă la faţă. Spuse câteva cuvinte, închise telefonul şi ieşi trântind uşa.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Rosalind îngrijorată.

— Poate că nimic... sper din toată inima să fie aşa.

— Ce ţi-a spus?

— Că refuză invitaţia din cauză că o doare capul! îşi cufundă privirea în ochii tinerei.

— Sunt bucuros că eşti cu mine, Rosalind... Trebuie să rămânem calmi, pentru ca ea să nu simtă cât de agitaţi suntem.

Pe când aşteptau liftul, el luă mâinile reci ale lui Rosalind în ale lui.

— Nici nu ştii cât mă bucur că eşti alături de mine!

O sărută uşor şi-i mângâie o şuviţă de păr care-i căzuse pe obraz.

— Hai să mergem. Să ne comportăm în aşa fel încât s-o facem să creadă că trecem pe la ea doar ca să aflăm cum s-a distrat.

Capitolul 9

— E fantastic! spuse Rosalind Mason punând telefonul în furcă. Domnişoara Fletcher este în afara oricărui pericol şi este deja în convalescenţă. A început tratamentul doar de opt zile şi acum este vindecată aproape complet.

— Datorită diagnosticării rapide, adăugă ajutoarea de infirmieră. Dacă dumneavoastră şi doctorul Bradford n-aţi fi intervenit la timp, acum ar fi fost moartă.

Rosalind îi trasă nişte sarcini colegei ei şi, simţindu-se obosită după dimineaţa petrecută în sala de operaţii alături de doctorul Murray, se retrase în biroul ei. Atunci îşi aminti vorbele lui Peregrine când Wendy manifestase primele simptome ale bolii.

— În viaţa mea nu m-a durut capul atât de tare. De altfel, asta mi se întâmplă destul de rar.

— De când ai durerile astea? o întrebase ea. Ce poţi să-i dai, Perry?

Rosalind se apropie de patul prietenei ei care părea a se găsi într-adevăr într-o stare foarte proastă. Peregrine avea un aer extrem de îngrijorat.

— Cred că am gripă, spuse bolnava. Probabil am răcit în sala de mese a hotelului unde era foarte frig!

Rosalind atinse mâna feţei şi tresărise. De când sosiseră în camera ei, starea ei se agravase considerabil.

— Anunţă-l pe Charles Bing să vină imediat aici, îi şoptise chirurgul.

Peste câteva minute, medicul se afla la căpătâiul tinerei.

— Ce părere ai? îl întrebase Peregrine.

— Dat fiind că ştiu despre existenţa unui caz anterior, cred că ai dreptate... Wendy?

Ea întoarse spre el o faţă albă ca varul.

— Trebuie să te internez de urgenţă. Te-ai molipsit cu un virus.

Fără să mai piardă nicio secundă, meningita fusese stopată cu ajutorul antibioticelor. Îi făcură o puncţie

lombară care duse la identificarea microbului şi tratarea lui în consecinţă.

Rosalind fusese izolată, pentru dezinfectare completă şi până fu considerată aptă să se întoarcă în sala de operaţii, fără riscul de a produce o contaminare. Peregrine Bradford fusese supus aceloraşi proceduri şi amândoi urmăreau progresele înregistrate de Wendy zi de zi.

— Staţiunea termală şi hotelul au fost închise până la întocmirea raportului comisiei de igienă. Wendy este singura turistă care s-a scăldat.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă Wendy ar fi stat în camera ei încă douăzeci şi patru de ore fără să fi avut parte de îngrijire? întrebase domnişoara Stephen.

— Ce rost are să ne mai gândim la asta? Dacă domnul doctor Bradford n-ar fi acţionat rapid, dat fiind că avusese de-a face cu un caz asemănător, ar fi fost moartă până acum.

Rosalind zâmbi uşor şi adăugă:

— Acum, meningita este vindecabilă.

Tony Murray ieşi din sala chirurgilor. Părea îngrijorat. Îşi trecu mâna prin părul cărunt.

— L-ai văzut cumva pe Bradford? Trebuia să-mi aducă nişte lucruri de care am nevoie. Probabil că le-a lăsat în cabina portarului. În cazul în care le va aduce aici, eşti drăguţă să le trimiţi jos la parter, ca să nu mai trebuiască să urc mâine dimineaţă?

— Nu cred că l-am văzut astăzi, îi răspunse Rosalind. Doctorul Bradford n-avea niciun motiv să vină la blocul operator, pentru că nu avea programate operaţii în următoarele două zile, îşi spuse ea. Dacă ar fi vrut să afle veşti despre Wendy, i-ar fi putut telefona lui Charles Bing. Acum, când prietena ei era salvată, Peregrine putea să se întoarcă din nou la amintirea dragă a tinerei moarte de meningită. Dacă se va mărita vreodată, o va face numai din interes, îşi spuse asistenta. În timpul celor câteva ore petrecute împreună în afara orelor de program, lui Rosalind

i se păruse uneori că acestuia nu-i displăcea persoana ei. În realitate, probabil că o considera prea tânără şi prea superficială ca să se îndrăgostească de ea. E adevărat că o invitase la restaurant şi la o cină între prieteni, dar nu încercase niciodată s-o ia în braţe ca pe o amantă sau ca pe o soţie.

În ultima vreme, atmosfera din blocul operator devenise cam apăsătoare. Personalul fusese impresionat foarte tare de boala domnişoarei Fletcher şi nimănui nu-i mai ardea de glumă, nici măcar lui Alan King. Purtarea anestezistului o nedumerea pe Rosalind. Îl studia uneori în sala de operaţii. Se schimbase foarte mult, în sensul că era mai serios şi mai puţin preocupat de dorinţa de a o plăcea cu orice preţ. Domnişoara Stephen era şi ea tristă din cauza plecării logodnicului ei la cazarma din Germania.

Rosalind era cufundată în gânduri, când deodată un zgomot o făcu să tresară.

— Ai aflat? Wendy e salvată! o anunţă vesel Alan King.

— Ştiu… e grozav! După o perioadă de convalescenţă, va putea să revină liniştită la serviciu. Trebuia să-i duc nişte reviste, pentru că a început să se plictisească!

Anestezistul se aşează pe colţul mesei, chiar în locul în care îşi pusese medalionul care-i fusese furat. În mod instinctiv, îşi duse mâna la gât, ca să verifice dacă cel nou era la locul lui.

— Nu prea te mai vezi cu el de când s-a îmbolnăvit Wendy, nu-i aşa?

— Cu cine?

— Cu iubitul tău… haide, Rosalind… degeaba vrei să te ascunzi de mine. L-am văzut!

— Ce vrei să spui, Alan? Ce ai văzut?

— Medalionul cu Yin şi Yang. Mi l-ai arătat de curând.

— Şi tu mi-ai spus că ai văzut unul identic în sala de operaţii. Acum, ca prin farmec, urmează probabil să mi-l dai înapoi cu un aer nevinovat pe cel pe care mi l-ai furat chiar de pe acest birou!

El o privi uluit şi izbucni în râs.

— Probabil că ai un întreg depozit cu chestii de-astea! Ăsta îmi place... şi apoi e mai decorativ, dar te rog să încetezi să mai faci un asemenea teatru ieftin, Rosalind! Serios, acum când aţi schimbat amuletele între voi? Doar n-o să vrei să mă faci să cred că nu ştii ce poartă Peregrine la gât de ceva vreme!

Rosalind păli. Cum îndrăznea să-şi bată joc de amintirile dragi ale colegului lui?

— E medalionul tinerei care a murit de meningită. Cel pe care l-ai luat probabil că semăna cu el... nu ştiu nimic, deoarece nu l-am văzut pe-al lui, contrar celor insinuate de tine.

— Serios?

Era evident că nu-i venea să creadă ce auzea.

— Încearcă să-l vezi mai de aproape.

El oftă.

— De ce oare m-am trezit vorbind despre chestia asta? Habar n-am. În schimb, un lucru e foarte sigur şi anume acela că nu va fi niciodată nimic între noi, Rosalind, adăugă el cu tristeţe în glas.

Când o văzu că se pregăteşte să-i răspundă, el ridică mâna şi spuse:

— Eşti prima femeie pe care am dorit-o cu adevărat de când am divorţat. Da, poate ce-ţi spun te miră, dat fiind zvonurile care circulă despre mine. M-am căsătorit acum cinci ani, dar soţiei mele nu i-a plăcut deloc în Anglia. Îi era foarte dor de familia ei.

— Şi tu nu o iubeai?

— Nu e aşa simplu cum crezi... Ne-am despărţit. Am crezut că viaţa îmi va fi mai uşoară fără ea, dar acum, când văd că tu mă respingi, doresc să mă apropii de valorile stabile ale existenţei, cum ar fi căsnicia şi copiii. Ştiu că ce spun acum ţi se pare cam egoist din partea mea, dar atunci când am văzut-o pe Wendy atât de bolnavă, am simţit nevoia să mă întorc în Australia şi să pun punct vieţii mele

de până acum.

— Când pleci? Sau ăsta e un număr din programul tău de seducător?

— Nu, e adevărat ce spun. Am telefonat deja în Australia ca să mă informez despre posibilităţile obţinerii unui loc de muncă acolo. N-o să-ţi vină să crezi, dar sunt aşteptat la spital cu braţele deschise.

— Şi… soţia ta?

— Nu-i displace ideea de a mă întoarce în Australia. Îmi oferă o ultimă şansă să mă aşez la casa mea şi să devin un tată de familie responsabil!

Rosalind râse, emoţionată.

— Te şi văd stând la ţară, înconjurat de o droaie de puradei!

— Nici eu nu mă prea văd făcând aşa ceva, dar cred că de asta am nevoie ca să mă eliberez din toate punctele de vedere.

Anestezistul puse mâna pe umărul feţei, se aplecă spre ea oftând şi o sărută uşor.

— Consideră că e un sărut de adio!

— La revedere, Alan, mă voi gândi la tine când voi fi în sala de operaţii. Îţi urez să fii fericit… şi trimite-mi şi mie o felicitare.

— Asta în niciun caz!

Tânăra se ridică de pe scaun şi-l sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru această atenţie, spuse Alan. Şi se depărtă rapid.

La cantină, toată lumea se bucura de însănătoşirea rapidă a lui Wendy şi Anna Forythe chiar se gândea să dea o petrecere imediat ce tânăra se va pune pe picioare.

— Apropo, Rosalind, m-am întâlnit cu Perry, care mi-a spus că o să vină şi el după cină la „Vulturul”.

Se uită la faţa tinerei şi observă că avea un aer obosit.

— După cum arăţi, s-ar părea că e necesar să mai ieşi din casă puţin. I-am propus lui Perry să te aducă şi pe tine, în cazul în care nu ai alt program.

— Nu… nu ştiu ce să zic. În ultima perioadă nu ne-am prea văzut. Poate că el are alte planuri.

Anna zâmbi cu indulgenţă.

— Vino dacă vrei, dar nu te simţi obligată s-o faci! Ştiu foarte bine că uneori simţi nevoia să rămâi singură.

Rosalind îi făcu o vizită lui Wendy, dar vorbi cu ea având în faţă un geam. Nu mai era contagioasă, dar era mai bine ca personalul medical să păstreze distanţa, ca măsură de precauţie. Tânăra era în formă, dar murea de plictiseală şi amenința că evadează dacă o mai ţineau mult prizonieră.

— Se pare că te simţi mai bine, spuse o voce gravă în spatele ei.

Rosalind se întoarse şi-l recunoscu pe Peregrine Bradford.

— De când eşti aici?

— De suficient timp ca să-mi dau seama că aţi stat destul la taifas şi că acum ar fi bine s-o laşi să doarmă.

Asistenta zâmbi şi ridică din umeri. Se convinsese că individul avea puteri depline asupra ei. Îi simţi răsuflarea pe ceafă şi mulţumi cerului că era îmbrăcată în uniformă. Cel puţin în ţinuta asta credea că nu va îndrăzni să se apropie de ea.

— Îţi vei petrece seara împreună cu noi? o întrebă el politicos.

— Trebuie să mă spăl pe cap… Nu e stabilit nimic precis pentru seara asta, nu-i aşa?

— Ah! Acum ştiu că nu-ţi face nicio plăcere compania mea, comentă el pe jumătate serios, pe jumătate în glumă.

— Anna mi-a vorbit despre o eventuală cină la „Vulturul”, dar era foarte mare gălăgie şi am luat-o drept o invitaţie neoficială.

— Aşa este, şi ne vom duce acolo împreună. Trec să te iau peste o jumătate de oră…

— E un ordin sau o întrebare? se interesă ea fără să-şi poată stăpâni un tremur al buzelor care dovedea cât de emoţionată este.

— Ţi-am mai spus… A sosit vremea să te înveţe cineva

cum să te porţi. S-a terminat cu femeile autoritare care dirijează totul în viaţă! Voi organiza o campanie care să promoveze întoarcerea bărbatului tradiţional, puternic şi dominator!

— Nu mai spune! Aşadar, specia asta era pe cale de dispariţie? într-o zi o să te filmez în sala de operaţii în timpul vreunui uriaş miting de protest!

El izbucni în râs.

— Aşa îmi placi! începusem să cred că ţi-ai pierdut ascuţimea limbii.

Rosalind îl urmări cu privirea. „De ce oare avea mersul atât de săltăreţ şi aerul acela fericit? Sunt o proastă că-i accept avansurile. Voi fi şi mai nefericită, pentru că e evident că nu mă va iubi niciodată”.

Îmbrăcată într-o rochie de culoare verde deschis, asistenta îşi perie îndelung părul şi-l prinse apoi cu câte o clamă de o parte şi de alta a tâmplelor. Privindu-se în oglindă, se gândi la Peregrine Bradford. Oare nu era mai bine să şi le scoată şi să-şi lase părul blond să-i cadă pe umeri? Se fardă uşor, îşi luă pardesiul de lână şi coborî în holul căminului.

Chirurgul era deja acolo. O privi admirativ din cap până-n picioare. El era îmbrăcat ca în seara pe care voiseră să şi-o petreacă la „Vulturul”, dar fuseseră chemaţi la o urgenţă.

— Unde mergem? E vreme frumoasă. Am putea s-o luăm pe jos până la Anna acasă, ca ultima oară. Nu eşti de gardă? se interesă el.

Rosalind dădu negativ din cap.

— Nici eu, şi în seara asta vreau să profit din plin de libertate. O să-i dăm plasă Annei!

— Dar ea o să ne aştepte…

— Nu prea cred.

Deschise portiera maşinii lui sport şi o ajută pe Rosalind să se aşeze pe scaunul pasagerului.

— Să uităm o vreme de problemele spitalului şi să mergem să ne relaxăm într-un loc mai plăcut.

Tulburată, tânăra nu găsi un pretext serios pentru a-l refuza.

— Îmi place totuşi să ştiu unde merg, murmură ea.

— Nu fi curioasă. O să vezi când o să ajungem acolo.

— Eşti exact ca mătuşa mea, nu poţi să mă consideri un om adult.

— Dar eşti, Rosalind? o întrebă el făcându-i cu ochiul. Traversară Londra şi se îndreptară spre o periferie pe care nu o cunoştea.

— Sigur, am competenţa necesară să-mi îndeplinesc în mod corect sarcinile de serviciu şi, în consecinţă, voi avea parte de o lungă carieră!

Tânăra spera ca semiîntunericul din maşină să-i ascundă cât de cât furia.

— Da, îţi recunosc meritele profesionale, dar când sunt cu tine, ca în seara asta, mi se pare că eşti… prea tânără… atât de tânără!

Cu faţa acoperită de şuviţele bogate ale părului, Rosalind se lăsă pe spătarul scaunului. Aşadar, avusese dreptate. O considera eficientă în sala de operaţie, dar imatură în alte privinţe.

— Când te aud vorbind aşa, am impresia că am zece ani, se sili ea să glumească. Totuşi, cu alţi oameni mă simt mai bătrână ca ei.

— Cu oameni ca Alan?

— Da, chiar şi cu Alan. Îmi place foarte mult de el. E uneori nesuferit, dar are suflet bun!

Aruncă o privire spre el ca să vadă ce efect produseseră cuvintele ei, dar el rămase impasibil.

— Se spune că o să-ţi pierzi admiratorul.

— Ştiu.

— Eşti supărată din cauza asta?

— Întotdeauna este trist când vezi că-ţi pleacă prietenii, dar nu trebuie să-ţi distrugi viaţa din cauza asta.

— Am ajuns, spuse el calm.

Peregrine parcă maşina pe o alee, în faţa unei case

situate pe malul râului. Turnul palatului Windsor se profila pe cerul luminat de luna plină.

— Îi cunosc pe oamenii la care mergem? întrebă ea, intimidată.

— Nu prea, şopti el scoţând cheile din buzunar. Rosalind făcu ochii mari când văzu că el descuie uşa de la intrare. Adună scrisorile care-i fuseseră vârâte pe sub uşă şi le puse pe o măsuţă din hol.

— Am venit să-mi iau corespondenţa; dacă doreşti, putem să facem câte o cafea sau să mergem să bem ceva la bufetul din colţ, îi propuse el.

— Aici locuieşti?

Tânăra se uită de jur-împrejurul ei, încântată de ce vedea. Totul era aranjat cu gust. Îl urmă pe chirurg în camera de zi: ferestrele uriaşe dădeau spre fluviu. Încăperea era spaţioasă şi mobilată modern. Pe podea se aflau nişte covoraşe splendide.

— E superb! exclamă ea.

— Mă ocup de lucrări când am timp. Salonul l-am terminat primul.

Într-adevăr, perdelele, materialele şi mobilierul erau noi.

— Casa asta este a unei rude... Nu mai am pe nimeni în afară de un văr primar. O menajeră se ocupă de el şi de prietenii care stau uneori aici. În plus, fiul ei are grijă de voliera pe care am moştenit-o. Vino să vezi.

Ajunseră într-un fel de seră care avea de o parte şi de alta a pereţilor nişte cuşti uriaşe pline cu papagali şi canari. El îi privi cu tristeţe.

— Nu-ţi plac?

— Detest păsările închise! mărturisi el. Se pare că şi tu eşti de aceeaşi părere.

— Da, dar dacă s-au născut şi au fost crescute în volieră, poate că nu sunt atât de nefericite. Le vei păstra?

— Sunt aici de multă vreme şi, în afară de asta, băiatul care le îngrijeşte le adoră. De fapt, i-am sugerat să le considere ca fiind ale lui...

— Ar trebui să i le dai lui Alan.

— Lui Alan? Ce vrei să spui? Ştiu că plecarea lui e cam în pripă, dar nu părea prea amator să-mi vorbească despre asta.

— Se duce la soţia lui, în Australia. Şi-a găsit de lucru acolo şi pare suficient de matur ca să ducă o viaţă de familie exemplară.

— Credeam că pleacă... din motive personale. Nu ştiam că mai e îndrăgostit de soţia lui!

— Se pare că încă mai este, spuse Rosalind.

— Şi tu regreţi plecarea lui?

— Eu? Deloc. Nu obişnuiesc să frecventez bărbaţi însuraţi şi oricum nu cred că însemnam mare lucru pentru el.

— Ştii foarte bine că nu e adevărat ce spui. Ciudat, dar eram convins că pleacă din spital din cauza ta... pentru că impresia mea este că era într-adevăr îndrăgostit de tine.

Tânăra lăsă capul în jos.

— Mie mi se pare că a luat o hotărâre foarte înţeleaptă, spuse ea cu vehemenţă în glas.

— Cafea? Aici, uneori îmi reuşeşte.

— Perfect! Deci, n-o să fiu nevoită să-mi pun un şorţuleţ alb şi să joc rolul de fată în casă, spuse Rosalind râzând.

— Aş fi putut să încerc, dar tu eşti o femeie emancipată, Rosalind!

— Hai să ajungem la un compromis. Spune-mi unde se găsesc ceştile, sticla cu lapte, zahărul...

Peregrine Bradford arătă cu degetul spre un dulap. Când totul fu gata, luară loc pe canapeaua confortabilă care avea vederea spre grădină. Perdelele erau trase şi lumina din încăpere era plăcută. Stăpânul casei se ridică şi puse Nocturnele lui Chopin. Rosalind ascultă emoţionată primele măsuri ale melodiei care îi tulbura visele după faimosul concert de la spital.

După cafea, acceptă să bea un păhărel de lichior. Nu-şi dorea decât un singur lucru: să se bucure de acele clipe şi de prezenţa bărbatului care stătea lângă ea pe canapeaua

tapisată cu o stofă în tonuri pastel.

Tânăra îi umplu din nou ceaşca şi i-o întinse. Peregrine îi atinse mâna care începu să-i tremure şi vărsă câteva picături în farfurioară.

— Vezi ce neîndemânatică sunt? Nu obişnuiesc să beau dintr-un serviciu atât de scump! Ceştile astea nu prea seamănă cu cele de la spital.

Apoi, sperând că nu se făcuse de râs, zâmbi cu teamă.

— Mă întreb de ce nu ţi-a spus Alan ce planuri are. Probabil că mâine o să afle tot spitalul.

— De fapt, ar fi stat bucuros de vorbă cu mine, dar voia mai ales să lămurească o neînţelegere.

— Oh! Voia oare să lase o impresie frumoasă în secţie? Ce mai era de data asta? A împrumutat materiale şi a uitat să le aducă înapoi?

— Nu, era vorba de ceva mai personal

El îi luă ceaşca din mână, o puse pe măsuţa joasă şi se apropie de ea.

— Se înşelase în legătură cu o problemă care ne priveşte pe amândoi.

— Ce problemă? se grăbi ea să întrebe ridicându-şi privirea candidă spre el. Lucrăm împreună într-o atmosferă foarte plăcută şi sunt foarte bucuroasă că fac parte din echipa ta…

— Mi-a spus că ai un medalion, o amuletă…

— Da, răspunse ea uluită. Am cumpărat-o recent de la talcioc ca s-o înlocuiesc pe cea care se pare că mi-a furat-o Alan.

— El credea că le-am schimbat între noi ca semn al iubirii noastre.

— Dar e absurd! L-a văzut pe-al meu, dar trebuia să afle că n-am nicio legătură cu al tău… Ştiu că tu-l porţi ca amintire de la tânăra moartă de meningită. N-o s-o uiţi oare niciodată?

— La un moment dat m-am simţit vinovat, dar nu atât de mult cât îţi închipui. Eram îndrăgostit, dar era o iubire de

băieţandru. Pierderea acestei prietene m-a afectat destul de mult, dar apoi m-am luat cu munca şi n-am mai avut timp pentru viaţa sentimentală!

Îi mângâie uşor încheietura mâinii. Atingerea lui o făcu să se înfioare.

— Uneori, visam la perechea ideală. Femeile cu care mă întâlnesc în general sunt persoane puternice şi dure… şi nu asta caut eu. Infirmierele sunt în fiecare an din ce în ce mai tinere şi majoritatea şefilor de secţie sunt fie măritate, fie logodite, fie practică… amorul liber.

— Dar sunt sigură că ai avut ocazia să întâlneşti femei foarte frumoase…

— Căutam pur şi simplu imposibilul: o tânără care să fie feminină, cu păr frumos, un chip adorabil, un caracter generos şi ochi mari nevinovaţi în care să-mi văd propriul suflet. Arată-mi medalionul tău, Rosalind.

Ca hipnotizată, îşi scoase lănţişorul fin de la gât şi puse medalionul în mâna lui. Chirurgul făcu şi el la fel şi scoase copia identică a semnului Yin şi Yang.

— Unde l-ai găsit? E exact ca al meu!

— L-ai lăsat pe birou şi a căzut într-unul din pantofii mei pe care o asistentă scrupuloasă m-a obligat să-i las în biroul ei înainte să ies pe culoar. Când am vrut să mă încalţ, am simţit că mă jenează ceva şi uite ce am descoperit!

— De ce nu mi l-ai dat înapoi? Ar fi trebuit să-ţi dai seama c-o să-mi lipsească…

— L-am pus în buzunar, fără să ştiu de fapt ce reprezintă până în ziua în care…

Ochii îi străluciră brusc.

— Am recunoscut simbolul gravat pe medalion, amuleta pe care o ating atunci când toate îmi merg anapoda, care mă reconfortează când sunt singur şi, aşa cum ţi-am mai spus, care este singurul lucru pe care îl am de la femeia pe care o iubesc.

— Dar eu credeam…

Preţ de câteva clipe ezită, neîndrăznind să creadă ceea

ce i se întâmplă. Acum ce putea să facă decât să se lase atrasă de forţa magnetică a îmbrăţişării lui? Se găsea în braţele bărbatului pe care îl iubea din tot sufletul şi care îi exprima cu atâta tandreţe pasiunea care îl copleşise! Un bărbat care aşteptase să cunoască dragostea perfectă alături de femeia vieţii lui şi ea era întruchiparea acestui vis.

Mâinile lui Rosalind îl prinseră de gât şi-i mângâiară părul bogat şi mătăsos de pe ceafă. Apoi buzele lor se contopiră sub semnul Yin şi Yang care le uni destinele pentru totdeauna.

Sfârşit